

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

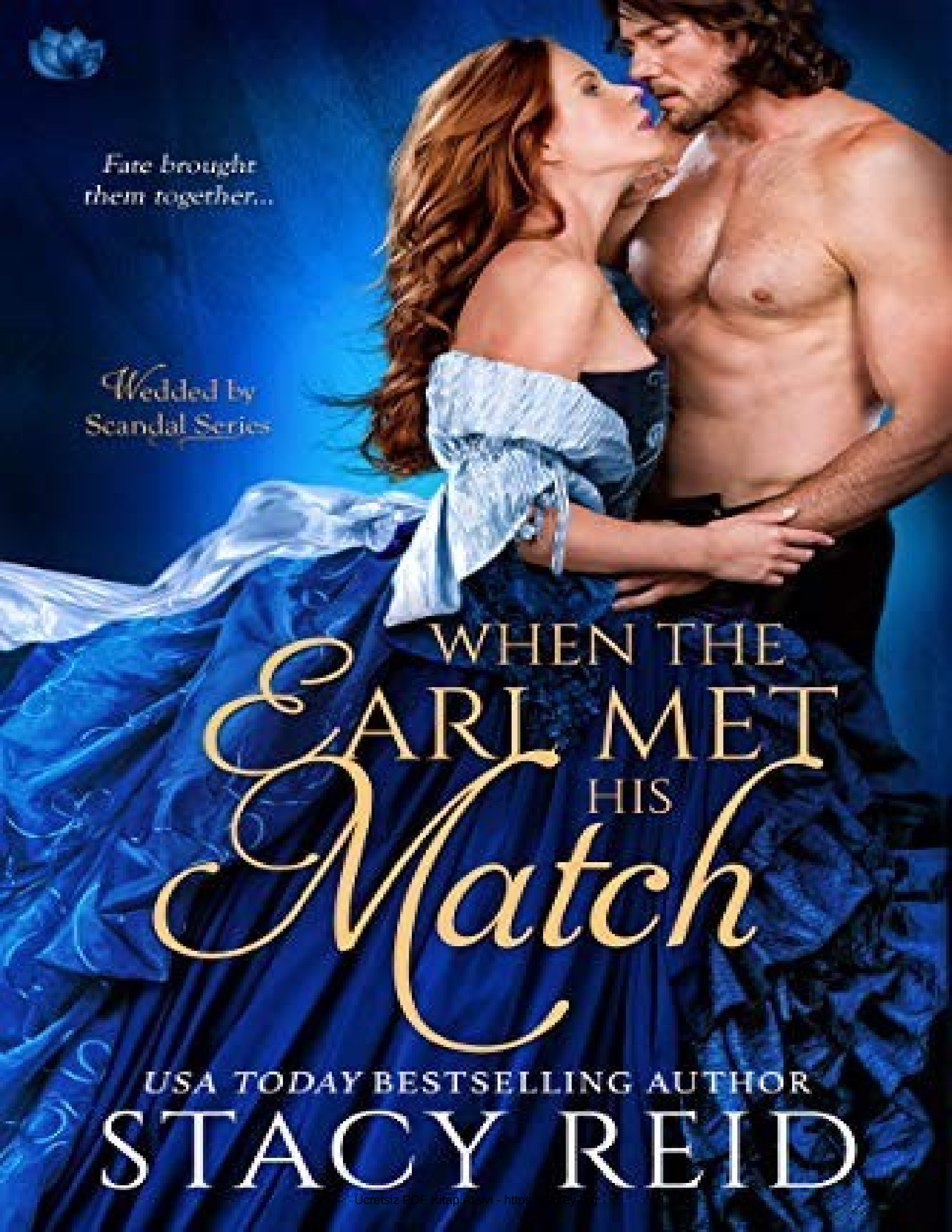
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene between a man and a woman in historical attire. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a dark blue dress with a large white bow on the back. The man is shirtless and has dark hair and a beard. They are standing close together, looking at each other. The background is a deep blue with a subtle pattern. The overall mood is romantic and historical.

*Fate brought
them together...*

*Wedded by
Scandal Series*

WHEN THE EARL MET HIS *Match*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
STACY REID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Fate brought
them together...*

*Wedded by
Scandal Series*

WHEN THE
EARL MET
HIS
Match

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
STACY REID

NE ZAMAN
EARL MET
HIS
Match
Wedded by
Scandal Series

STACY REID

İçindekiler

[İthaf Önsözü](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Bu tarihi kitaplarla Skandal Yaratın... Bir](#)

[Hanımfendinin Olmadığı Her Şey](#)

[Dükün Kötü Karısı Bir](#)

[Kont Hakkında](#)

[İsteksiz Bir Earl](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Stacy Reid tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC 10940

S Parker Rd

Süit 327

Parker, CO 80134

rights@entangledpublishing.com

Scandalous, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Editör: Stacy Abrams Kapak

tasarımı: Bree Archer

Kapak fotoğrafı Period Images tarafından

çekilmiştir ISBN 978-1-64937-052-5

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

Baskı Eylül 2020

Sevgili okuyucu,

Küçük bir yayınevini desteklediğiniz için teşekkür ederiz! Entangled size beklediğiniz en yüksek kalitede romantizmi sunmaktan gurur duyuyor ve bunu sizin sürekli desteğiniz olmadan yapamazdık. Romantizmi seviyoruz ve umarız bu kitap yüzünüzde bir gülümseme ve kalbinizde bir neşe bırakır.

xoxo

Liz Pelletier, Yayıncı

Du'Sean, daima ve sonsuza dek

Önsöz

İSKOÇYA, 1817...

"Tanrım bizi koru leydim! Elbette bunun gibi bir yaratık bize saldırmakta tereddüt etmeyecektir! Onu beslemek akıllıca mı?"

Hizmetçisi Leydi Phoebe Francesca Maitland, Sarah'nın aşırı dramatik uyarısını dikkate almayarak bir parça etli rostoyu karla kaplı zemine, söz konusu yaratığın yanına indirdi. Görünüşe göre bu bir kurttu ve bir resimli kitap dışında gördüğü ilk kurttu. İri, gri ve siyah hayvan yarı aç ve acı çekiyor gibiydi; gözünden bir damla yaş süzülürken bile üst dudakları hırıltılı bir şekilde kıvrılmıştı.

Havadaki soğuğa rağmen Phoebe koyu yeşil redingotunu çözdü, yere yaydı ve çalıların arasına gizlenmiş hayvana bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Karanlık gözleri delici ve temkinli bir şekilde ona baktı. Phoebe hayvanı yemeye teşvik etmek umuduyla kızartma parçasını dikkatlice yaklaştırdı. Kaburgalarını görebiliyordu ama yaratık, Sarah'ya piknik sepetlerinden birinden almasını söylediği etli ikram için öne çıkmadı.

"Lütfen ye," diye fısıldadı, boğazı ağrıyordu. "Bu kadar aç olmak canını yakıyor olmalı ve sen de inatçısın. Ağzındaki salyayı görebiliyorum."

Büyük canavar inledi ve çalıların arasına doğru daha da geriye itildi. Suistimal edilmiş miydi? Öyle olmadığını umuyordu. "Neden yemiyorsun?"

"Tepede nöbet tutan kişi yaklaşıyor leydim!"

Sarah'nın sesi uygun bir şekilde telaşlanmış gibiydi. Birkaç dakika önce yokuşun yukarısında onlara bakan birini gördüğünü söylemişti. O kişi yaklaşmak için hiçbir çaba göstermediğinden, Phoebe çok fazla endişelenmemişti. Yardıma ihtiyaç duyulursa bağırarak ulaşabilecekleri mesafede birkaç uşak vardı.

"Bir beyefendi mi yoksa bir hanımefendi mi, Sarah?"

"Henüz bir şey söyleyemem leydim, ben... Oh! Genç bir bayana benziyor," dedi Sarah, temkinli bir şekilde yaklaşarak ama yine de yaratıktan oldukça uzakta durarak

her an boğazlarını parçalayacağına inanıyor gibiydi. "Ve kesinlikle bize doğru yaklaşıyor."

Arkasında, karda çitirdayan bir çizme topuğunun sesi yankılandı.

"Jeffers ve Thomas hâlâ yakınarda mı?" Phoebe, arabalardan uzaklaşırken ihtiyatlı ama koruyucu bir mesafe bırakmış olan uşaklara sordu.

"Evet, ."

Ayak seslerinin kararlı çitirtısı durdu ama Phoebe arkasına dönmedi. "Onu rahat bırakmak en iyisi," dedi yumuşak, hafif bir ses. "Bu köpeğin artık yaşama isteği kalmadı. Son birkaç gündür onu beslemeye çalışıyorum ama reddediyor.

tüm kalbimle."

Bir köpek mi? Daha da alçaldı ve hayvanı daha iyi değerlendirmek için karla kaplı bir çalıyı kaydırды. Tam o sırada boynunda demir bir etiketle bir tasma olduğunu fark etti. "Neden iradesi yok?"

"Köpeğin sahibi ölüyor ve görünüşe göre canavar da onu takip etmek istiyor." Ses tonu artık şaşkıındı ve hatta hayal kırıklığına uğramıştı.

Phoebe karla kaplı dalı bıraktı, ayağa kalktı ve o nağmeli sesin sahibiyle yüzleşmek için döndü. Pantolon giymiş, on altı yaşlarında ya da belki daha genç bir kız, ayaklarını iki yana açmış, görkemli kırmızı bukleleri omuzlarına dökülmüş ve vahşi bir karmaşa içinde sırtına doğru iniyordu. İri gri gözler Phoebe'nin bakışlarına cesaretle karşılık verdi.

Phoebe, "Birinin ölümünün yaklaştığı fikrinden hiç etkilenmemiş gibisin," diye mırıldandı. Birkaç yıl önce çok sevdiği ağabeyi Francis'i kaybetmenin acısı hâlâ yüreğindeydi. Birçok gün ailesinin Derbyshire'daki kır evinde çimlere uzanır ve onun gür kahkahasını, sıcak, rahatlatıcı kokusunu ve kendisini kucaklamak için kollarına alışını hatırlardı. Yanıt alamayınca Phoebe, hayır, bu hanımefendi ölümün kapısında bekleyenlerle hiç ilgilenmiyor, diye düşündü.

"O zaman bu zavallı hayvan neden efendisinin yanında değil?" "Doktorun emri," dedi sertçe.

Phoebe birkaç dakika boyunca ona baktı. "Kimsin sen?"

Kız bir elini ince kalçalarından birinin üzerinde birleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Ben Caroline, Glencairn Şatosu'nun kahyasıyım."

Phoebe'nin merakı arttı. "Kadın bir kâhya mı? Ne kadar da modern."

Kız zarif bir kaşını kaldırdı. "Evet, öyle ve işimde çok iyiyimdir, konu *ona* geldiğinde hariç," dedi yumuşak bir homurtu daha çıkararak

kızgınlıkla. "Peki sen kimsin?"

"Leydi Phoebe." Sade ama zarif bir reverans yaptı. "Ailemin arabasının dingilinde bir sorun vardı ve tamir edilirken bacaklarımı uzatmak istedim."

Bayan Caroline'ın gözlerinde merak parlıyordu. "Onları oldukça uzattınız leydim. Ufukta hiç at arabası görmüyorum."

Phoebe omzunun üzerinden doğuya doğru baktı. "Görünüşe göre partimi geride bırakmışım." İskoç Dağlık Bölgesi'nin vahşi güzelliği onu bir saatten fazla dolaşmaya teşvik etmişti. Phoebe annesinin başının etini yediği azarlamalardan kaçmak için çaresiz olduğunu pişmanlıkla itiraf etti. Görünüşe göre bir kontla nişanlanması çok yakındı ve Phoebe'nin bu ittifakı protesto etmesine müsamaha gösterilmeyecekti.

Köpeğin alçak hırıltısı onu görüş alanında tutmak için yer değiştirmesine neden oldu. Bakışlarının onu terk etmemesi ne kadar da ilginçti. Ona Lord Benjamin'in-Francis'in kedisini hatırlattı; kardeşini aile mezarlığına defnettikleri gün ortadan kaybolmuştu. Eğer kızın söyledikleri doğruysa, sahibi acı çektiği için bu köpek de acı çekiyordu. Köpeğe bakarken kalbi şiddetli bir şekilde sızladı. "Onun adı ne?"

"Köpek," dedi kız.

Phoebe kaşlarını çatı. "Efendisinin ona sadece 'Köpek' demesi ne kadar zalimce!" Etrafındaki kızlara baktı. "Bu hayvana değer vermiyor mu?"

İfadesi yumuşamadan önce gözlerinde ham duyguların parladığı hafif bir tereddüt vardı. "Belki köpeğin bir adı vardır." Çalışılmış bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Bilmek hiç umurumda olmadı."

Phoebe'nin kalbini beklenmedik bir acı daha sardı. "Neden... neden efendisi ölüyor?"

Kayıtsız yüz ifadesi parçalandı ve acı, çığ ve güçlü bir şekilde Caroline'ın yüzünü çatlattı. "Çünkü o aptal!" Ceketinin cebini karıştırdı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kız aceleyle ona doğru koştu ve kâğıdı Phoebe'nin eline sıkıştırdı. "Ben de bunu verecek bir aptal arıyordum!"

Aptal mı? Ne kadar şaşırtıcı bir kabalık!

Sonra Phoebe'yi telaşlandıran kız, kayalık yokuşu tırmanarak uzaktaki yüksek konağa doğru yürüdü. Önce katlanmış kâğıda, sonra da geri çekilen figüre bakan Phoebe, kızgınlık ve isteksiz bir eğlence arasında gidip geldi. Dikkatini hâlâ çalırların arasında çömelmiş olan hayvana verdi. "Bu çok kaba yarattığı tanıyor musun?"

Köpek yanıt olarak hırladı ve Phoebe içini çekti. "Gel oğlum... *Köpek*," diye sertçe seslendi.

"Belki de hanımefendinin önerdiği gibi onu rahat bırakmalıyız leydim," dedi Sarah biraz endişeyle. "Onun aykırılığına aşına ve bu canavarı umursamadığı da ortada."

"Buradan ayrılırsak bu köpeğin burada kalıp açlıktan öleceğinden şüpheleniyorum."

Sarah iç çekti. "Düşes seninle karşılaşırsa hiç memnun olmayacak. Korkarım seninle birlikte sert bir şekilde azarlanacağım."

"O zaman sanırım birlikte azarlanacağız, ama fazla üzülme Sarah. Annemin hoşnutsuzluğunun yükünü ben çekeceğim." Phoebe daha sonra birkaç dakika daha köpekten ikramını yemesini talep etti ve sert komutları sonuç vermeyince ses tonunu alçaltarak kandırmaya çalıştı. Köpek kıpırdamadı ve Phoebe elindeki mektuba baktı, kağıda neden sarıldığını bile anlamamıştı.

"Açacak mısınız leydim?"

Phoebe içini çekti. "Ve o kaba yaratığa aptal olduğumu mu kanıtlayayım?" Hizmetçi kız bu hakaret karşısında nefesini tuttu ve Phoebe gülümsedi.

"Bu notu vermek için bir aptal beklediğini söylemişti, bu yüzden içeriğinin onun zekası için sakıncalı ve belki de benim için bir tuzak olduğunu anlıyorum." Phoebe nota dik dik baktı, merakı onu yiyip bitiriyordu. "Gördüğü ilk yabancıyı atlatmak için bu mektupla dolaştığına inanamıyorum. Demek ki içindekiler onun için o kadar da önemli değil... ya da belki başka biri için. Ya da bizi izlediği için, bir şekilde mektubu vermek için doğru kişinin ben olduğuma karar verdi."

"Peki atacak mısınız yoksa okuyacak mısınız leydim?" Sarah hızla kararan gökyüzüne ve arabaları bıraktıkları yere doğru bakarak sordu.

Lanet olası merakı galip geldi ve açtı.

Sevgili sen,

Phoebe bu alışılmadık karşılama karşısında gözlerini kırptırdı.

Bu mektuba ulaşma cesareti gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Mektubun nazik, sabırlı ve sıcakkanlı birine emanet edilmesini rica ettim. Karşınızda benim en iyi dostum, belki de tek dostum ve kesinlikle en sadık yoldaşım var. Kız kardeşimin son birkaç gündür beni azarladığı gibi, kontrolsüz aptallığım yüzünden hastalandım ve koridordaki karanlık ve aşırı dramatik mırıldanmalara bakılırsa iyileşmem pek mümkün görünmüyor. Ölümün kaçınılmaz doğasından korkmuyorum ama yine de çok önemsiyorum.

Ben öldüğümde arkadaşşıma kim bakacak? Son yedi yıldır ve birçok macerada benimle birlikte sadakatle koştı ve birçok tehlikeli tehlikede bile yanımda kaldı. Cesur ve kocaman bir kalbi var.

Phoebe başını kaldırıp mektuba baktı. "Ben... Sanırım sahibinden gelen bir mektup," dedi merakla. "Ve o çok kaba yaratığa emanet etmiş."

Onun adı Wolf.

"Tabii ki öyle," diye fısıldadı, sonra hafif bir rahatlama kahkahasıyla ona baktı. "Kurt... lütfen ye!" Sonra beklenti içinde nefesini tuttu. "Kurt!" Ne kadar da tuhaf.

Köpek cevap vermedi ve bakışları yine onun üzerinde kaldı. Kaşlarını çatarak mektubun geri kalanını okudu.

Kurt'a yanıt vermeyecektir, çünkü isminin sesini özel sembolüyle ilişkilendirmeyi öğrenmemiştir. Avuç içiniz açık olacak şekilde ellerinizi çenenize doğru kaldırın. Sonra bir yan gaga haline getirin, ardından parmaklarınızı hızla birbirine geçirin ve onun adını söyleyin.

Tuhaf talimatlara şaşkınlıkla baktı. Nedenini açıklayamadan itaat etti ve köpek titreyen ayakları üzerinde durmak için sıçradığında kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

"Kurt," dedi yumuşak bir sesle ve hareketi tekrarladı.

Size yanıt verdiyse, varlığınızda güvenilir bulduğu bir şeyler var demektir. Lütfen ona iyi bakın. Aşağıda ona nasıl komutlar vereceğinize dair talimatlar var ve size alıştığında, eminim ki onunla hangi şekilde konuşmak isterseniz onu dinleyeceği yeni bir bağ oluşacaktır. Bakımı ve beslenmesi için bir ortak sağlanması için talimatlar bıraktım. İsteklerimin yerine getirilebilmesi için lütfen bilgilerinizi kız kardeşime bırakın.

Yeni bir yuva bulduğu için içim rahat bir şekilde gözlerimi kapatacağım.

En içten saygılarımla,

Hugh.

Ve selamlamalarının altında Wolf'a nasıl yemek yemesini, koşmasını, getirmesini ve hatta sevgili Tanrım, saldırmasını söyleyeceğine dair daha garip talimatlar vardı.

"Ne kadar tuhaf!"

Mektubu katladı ve cebine koyduktan sonra Phoebe paltosunun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Talimatı hatırlayarak gagalı yumruğunu kaldırdı ve kısmen açık ağzına doğru üç kez vurdu. Wolf sonunda etten bir ısırık aldığında Phoebe rahatlayarak güldü.

"Çok , değil mi? Bu kadar acıkmışken yemek yememe iradesini nereden buldun?"

Uzanıp onu sevmek için cesaretini toplaması birkaç dakika sürdü. Kurt onun dokunuşu altında dikkat çekici bir şekilde hareketsiz kaldı ve kalbi titredi. Sonra içinden ağır, hırıltılı bir ses çıktı ve parmaklarının altındaki gergin kaslar gevşedi. "Benimle gel," dedi usulca ve parmaklarını komutu şekillendirmek için kullandı - gel!

Ona doğru koştu ve Phoebe ellerini onun iri başının etrafına doladı.

Boğazından zevk olduğunu umduğu bir gümbürtü geldi ve Phoebe'nin göğsünde bir şeyler sıkıştı. Daha önce hiç evcil hayvanı olmamıştı. Annesinin tüm karşı alerjisi vardı ve ne zaman bir hayvan düşese babam histerik krizler geçirirdi. Bunun tek istisnası Francis'in sevgili Lord Benjamin'i olmuştu.

"Sanırım arkadaş olabiliriz," diye fısıldadı kulağına, ondan yayılan ıslak ve hafif nahoş kokuyu görmezden gelerek. "Her zaman korkularımı ve umutlarımı anlatabileceğim bir arkadaş istemişimdir, hakkımda dedikodu yapmayacak bir arkadaş

ya da annemi asi düşüncelerimden haberdar etmemeliyim."

Phoebe daha sonra ayağa kalktı ve ceketini topladı. İç çekerek, köpeğin kolayca beline ulaşan başını okşadı. Phoebe hiçbir zaman olağanüstü bir uzunluğa sahip olmamıştı ve şimdi on sekiz yaşındayken bir buçuk metreyi geçmeyeceğini kabullenmişti. Köpek onun yanında tırıs tırıs yürürken Sarah birkaç adım geride kaldı, tanık olduğu şeye güvenmiyor gibiydi.

Phoebe'nin birazcık mantığı olsaydı, bu vahşi hayvanı kendi kaderine terk ederdi. İskoçya'ya sadece ailesiyle birlikte tatile gelmişti, annesinin ihtiyacı olan ve düşesin iki yıl önce en büyük oğlunun ölümünden beri her yıl yaptığı bir inziva. Daha da kötüsü, dük ve düşesin diğer oğlu Richard -Westfall Markisi- bir başka hayal kırıklığı kaynağıydı çünkü ailesini ve toplumu utandıracak şekilde gayrimeşru kızını alenen sahiplenmişti. Phoebe'nin kalbine göre, kardeşinin davranışları onu takdir edilecek bir adam yapıyordu ve onu çok seviyordu. Zavallı hayvana yardım etmesi için onu kesinlikle cesaretlendirecekti.

Dört arabadan oluşan bir alay toprak yol boyunca Phoebe'ye doğru ilerliyordu. Öndeki arabada annesi, yol arkadaşı ve hizmetçisi vardı. Salop Dükü olan babası bir hafta önce İngiltere'ye gitmişti. Phoebe hizmetçisiyle yalnız seyahat ettiği için ikinci araba boş olacaktı. Diğer ikisinde ise tüm seyahat sandıkları ve hizmetçiler vardı. İkinci araba durduğunda ve bir uşak ona içeri girmesi için yardım ettiğinde öndeki arabadan hiçbir telaş ya da kıpırdanma olmadı.

Onu saran sıcaklık anında hissedildi ve sert bir iç çekişle iyi doldurulmuş koltuklara oturdu. Sarah onun önüne tünedi ve Wolf'un arabaya binip yanındaki koltuklara oturmasını emrettiğinde uşaklardan hiçbiri itiraz etmedi. Phoebe, Sarah ve kendisinin yiyebileceğinden daha fazla yiyeceklerle dolu sepete uzandı ve köpeğe pişmiş etleri dikkatle yedirmeye başladı.

Son et dilimini de yedikten sonra Wolf'a, "İtiraf etmeliyim ki Londra'ya dönmekten hiç memnun değilim," dedi. Kucağını sıvazladı. Hizmetçisi ona dehşet dolu bir bakış attı, sanki canavar her an leydisine saldıracakmış gibi.

Köpek uzun bir süre onu düşündükten sonra yaklaştı ve başını onun kucağına koydu.

"Aferin oğlum. Harika arkadaşlar olacağız! Ama sanırım bu gece kalacağımız yere vardığımızda senin için bir banyo ayarlamamız ." İç çekerek itiraf etti: "Sevgili George olmasaydı, sanırım kaçıp giderdim. Ya da belki de birlikte kaçmalıyız ve skandalı lanetlemeliyiz!"

Sarah endişeyle, "Lütfen leydim," diye söze başladı. "Genç beyefendi hakkında düşünmeye devam etmek akıllıca değil. Düşes..." Leydisinin hizmetçisi arabanın perdesini araladı ve düşesin gizemli bir şekilde tüneyip konuşmalarını dinlemediğinden emin olmak istercesine dışarı baktı. "Düşes birbirinize karşı bir *eğiliminiz* olduğunu bilmemeli!"

Phoebe'ye göre Bay George Hastings son derece saygın ve başarılı bir genç adamdı, ama iyi bağlantıları olan bir aileden gelmesine rağmen, bir dükün kızı için yeterince uygun bir koca olduğu düşünülemezdi. Çocukluklarından beri arkadaşlıklar ve son zamanlarda aralarında daha yumuşak duygular kabarmaya başlamıştı. "Beni seviyor, Sarah," diye mırıldandı Phoebe. "Ve onu her gördüğümde içime dolan sıcaklığın yakında çok daha fazla anlam kazanacağını söyleyebilirim. Bundan eminim!"

"Pish! Aşk 'sıcak' değildir!"

Phoebe kaşlarını çattı ve arabanın koltuğunda kaydı. "O zaman nasıl bir şey, madem deneyimledin?"

Sarah kızardı, yanaklarında pembelikler belirdi ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Bunun pek önemi yok. Bay Hastings sadece bir vikontun ikinci oğlu! Düşesin büyük arzularını biliyorsunuz, öyleyse neden onu kızdırmakta ısrar ediyorsunuz leydim?"

Phoebe arabanın perdelerini kenara itti ve karla kaplı inişli çıkışlı manzaraya baktı. Annesini Dumont Kontu'yla evlenmek istemediğine ikna etmek son derece zor oluyordu. Önemli olan tek şey Dumont'un güçlü ve varlıklı olmasıydı ve ailelerinin bağlantıları sosyete tarafından çok iyi bir eş olarak kabul edilecekti. Phoebe, ailesiyle uzun bir tatilde geçirdiği bu altı hafta boyunca, yaklaşan evlilik duyurusunu düşünmemeye, sadece bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını düşünmeye çalışmıştı. Phoebe, annesinin her zaman olmasında ısrar ettiği itaatkâr, düşünmeyen sosyal kelebek gibi davranmaktan korkunç derecede yorulmuştu.

Sadece on sekiz yıl yaşamış olabilirdi ama Phoebe'nin içinde tatmin edici bir hayatın tadını çıkarmak için umutsuz bir ihtiyaç vardı. Ve bu, dük ve düşesin onun için kurduğu alçakça tuzaklara neşeyle yürüyerek yapılamazdı.

Ondan kaçmanın bir yolunu bulacağım... Bulacağım!

Birinci Bölüm

BEŞ AY VE ÜÇ GÜN SONRA.
MULBERRY PARK, DERBYSHIRE

Bir adamın gazeteye eş ilanı vermesi her koşulda beklenmedik, şok edici ve endişe verici bir durumdu, ancak Leydi Phoebe'ye göre bu ilanının çirkinliğine biraz da tuhaf bir mizah eklenmişti.

Seçkin ve varlıklı bir beyefendi, evlenmek için iyi niyetli, sevimli ve düzgün mizaçlı bir kadın arıyor. Bu kişi kaliteli bir hanımefendi olmalı, haute ton'un karmaşık işleyişine aşina olmalı ve toplum içinde başkalarını güvenle tanıtabilmelidir. Bu hanımefendinin birçok baloya, hayırsever ve siyasi yemeklere ve diğer etkinliklere ev sahipliği yapması gerekecektir. Çekicilik bir nimet olsa da, katı bir gereklilik değildir. Bu hanımefendi mantıklı, pratik bir tip olmalı ve dramatizme veya baygınlık geçirmeye eğilimli olmamalıdır. Adına herhangi bir skandal eklenmemiş saygın bir aileden gelmelidir. Saygın/etkili ve güvenilir bağlantılar bir avantajdır; ancak zenginlik gerekli değildir.

İlgilenenler aşağıdaki adrese cevap verebilirler ve daha fazla talimat takip edilecektir. Bir teklif yapılmadan önce her yanıtın ayrıntılı olarak inceleneceğini lütfen unutmayın.

Saygılarımla.

"Neden, buna inanamıyorum! Bu sözde beyefendinin küstahlığı çok fazla," diye soludu Phoebe, evlilik pazarında dolaşmak yerine bu şekilde bir eş aramanın düpedüz cüretkârlığına ve skandal niteliğine gülerek. Ve son birkaç aydır korku kalbini sürekli meşgul ederken böyle bir ciddiyetsizliğin kalbine girebilmiş olması onu ne kadar rahatlatmıştı.

Bunun türünün tek örneği olup olmadığını anlamak için haber sayfalarını aceleyle taradı. Bu adam affedilemezdi. Tüm sosyetenin görmesi ve üzerinde spekülasyon yapması için bir eş için reklam mı yapıyordu? Zavallı kadın, her kim olduğu ortaya çıkarsa çıksın, akranlarının dilinden kurtulmakta zorlanacaktır. Gerçek kimliğini ortaya çıkarmak biri için ne kadar zor olabilirdi ki?

Bu seçkin ve zengin beyefendinin kimliği? Davranışları bile incelemeye ve skandala davetiye çıkarırken, müstakbel eşinin adının skandalla anılmamasını talep etme *cüretini* gösteriyordu.

Seni ikiyüzlü!

Phoebe yaban mersinli tartı ısırdı ve biraz da eğlenerek ilandaki iade adresini not etti. Bu beyefendi, eğer Phoebe onu bu şekilde düşünebiliyorsa, gerçekten de iyi doğmuş bir hanımefendinin onun çirkinliklerine karşılık vermesini bekliyordu. Sert bir eleştiriyi hak ediyordu! Bu fikir onu bir kez daha güldürdü.

"Phoebe!" diye azarladı annesi, dikkatini özenle işlediği resimden kaldırarak. Şatafatlıydı ve pek de iyi tasarlanmamıştı ama en azından doğru düzgün kadınsı bir şey yapıyor gibi görünüyordu.

"Size defalarca söyledim, böyle sınırsız bir kahkaha hiç yakışmıyor-"

"Bir dükün kızının," diye bitirdi Phoebe, haber sayfasını dikkatle indirirken zihinsel olarak gözlerini devirdi. Adamın İngiliz mi yoksa İskoç mu olduğunu merak etti. İkincisi onun nezaket ve görgü eksikliğini açıklayabilirdi. Annesi İskoçya'dayken sık sık İngilizlere kıyasla İskoç halkının ne kadar incelikten ve görgüden yoksun olduğundan yakınırdı. Phoebe sık sık sosyal inceliklerde böyle bir rahatlamayı özlüyor, onların açık sözlü tavırlarının çok hoş olduğunu düşünüyordu.

Annesinin bakışlarının alev alev yandığını hissederek, "Anlıyorum anne. *Gazetenin* bu haftaki ilanında çok ilgi çekici bir yazı okudum ve bir an için senin zarif öğretilerini unuttum."

İnce omzu sertleşti. "Kardeşinle mi ilgili?"

"Hayır, anne..." Phoebe yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Her skandal Richard'la ilgili değildir.

Ve ondan bahseden sayfaların genellikle yanlış olduğunu söyleyebilirim."

Richard geleceğin Salop Dükü ve şimdiki Markiz olmasına rağmen Westfall, babasının konutlarında hoş karşılanmıyordu ve şu anda toplum tarafından dışlanmış durumdaydı. Toplumun ikiyüzlülüğü sınır tanımıyordu, çünkü Phoebe babası öldüğünde, yeni dük olarak Richard'ın yanına koşup ona yaltaklanacaklarının farkındaydı.

"Zengin ve seçkin bir beyefendi eş arıyor! Hiç bu kadar kötü şöhretli bir şey duyduunuz mu? Bunun yaratacağı skandalın farkında olmalı, özellikle de kimliği ortaya çıkarsa?"

Annesi dudaklarını büzdü ama cevap vermeye tenezzül etmedi. Muhtemelen, bu tür konular düşesin yorumlarını gerektirmeyecek kadar onun çok altındaydı. Phoebe gülümsemesini bastırdı ve dikkatini hevesle haber sayfasına verdi,

skandal yaratacak başka bir şey arıyordu. Ağabeyi Westfall Markisi'nden bahsedildiğini görünce ağzı kurudu ve içinde bir gerginlik oluştu.

Phoebe, adamın büyüleyici markiziyle bir baloya katıldığından ve karısıyla üç kez skandal bir şekilde dans ettiğinden bahsedildiğini fark edince rahat bir nefes aldı.

"Ne kadar şaşırtıcı," diye mırıldandı, bir kez daha *tonun* maskaralıklarını hoş görülebilir derecede eğlenceli buldu. Kalbindeki bu beklenmedik mizah duygusuyla bir tüy kalem, hokka ve daha küçük bir masanın üzerine yerleştirilecek kâğıtları çağırdı. Küçük masanın başına oturur oturmaz tüy kalemi hokkaya daldırdı ve bir eş için ilan vermeyi uygun bulan alçağa bir mektup yazdı. Başka bir hanımefendinin bunu yapabileceğinden şüphe duyduğu için, onu bu çirkinliği için görevlendirmek ona bir ölçüde tatmin verecekti.

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Sizin gibi bir adam için aşıkâr olması gereken nedenlerden ötürü kimliğimi açıklamayacağım. Yine de, beni size bu mektubu yazmaya iten durum göz önüne alındığında, bir parçamın muhakeme kapasitenizden şüphe duyduğunu itiraf etmeliyim. Lütfen, kaliteli bir hanımefendi olduğumu bilin ve reklamınızın bir eş aradığı fikrini dayanılmaz ve gerçekten bir cadıyı hak eden bir şey olarak görüyorum! Cesaretim için özür dileyemem, çünkü bu konuda samimi yetsiz olduğumu anlayacağınızdan eminim. Yakından tanımadığınız bir hanımefendinin fikirlerini önemseyeceğinizi düşünmek de beni gururlandırmıyor, ama yine de cevap vermeye cesaret ediyorum.

Her ne kadar biz hanımlardan her zaman şık, düzgün, saygın ve tüm dişlerimize sahip olmamız ve ayrıca yeterince güzel olmamız beklense de, toplumun bizden beklediği teklifsiz yaratıklardan daha fazlası olduğumuzu göreceksiniz. Kaliteli ve sağduyulu bir hanımefendi, bir erkeğin evliliğe layık görülmesi için en azından birkaç şiir, çiçek, sanatsal sohbetler ve parkta uzun yürüyüşler ister. Açıkça görülüyor ki, nazik cinsiyete karşı herhangi bir saygınız ya da sevginiz yok. Güzel bir geri dönüş alsaydınız şaşırdım, yoksa servetinizle övündüğünüze göre sessizlik olsaydı daha mı çok şaşırdım? Sizin gibi seçkin bir erkeğin neden gerekli nezaketi ve adabı göstermediğini ve bir bayana kur yapmadığını sorabilir miyim?

ne dersiniz? Peki ya aşk? Ya dostluk? Bunlar bir evliliğin üzerine inşa edilmek istenmesi gereken gerçek temeller değil midir?

*Saygılarımla,
Meraklı Bir Kadın.*

Phoebe herhangi bir adres bırakmadı ve uşağa mektubu en kısa zamanda teslim etmesini ve eğer beyefendi bir cevap göndermek isterse beklemesini söyledi.

Ne yazık ki, kaba saba adamdan bir şeyler duymayı beklemekten kendini alamadı.

...

Birkaç gün sonra uşak, evinin saray yavrusu kütüphanesinde gümüş bir köle üzerinde kendisine bir mektup getirdiğinde Phoebe çok şaşırdı. Okumakta olduğu *Ivanhoe* Walter Scott kitabı, Bay Martin'in adamın mektubu kendisine ulaştırması için uşağa para ödediğini ve hatta ondan cevap beklediğini söylemesiyle çabucak unutuldu.

Her ne kadar ummuş olsa da, Phoebe sert mektubuna bir cevap almayı pek beklemiyordu.

Sevgili Meraklı Bayan,

Mağdur mektubunuz için size teşekkür etmeyeceğim ya da kibar sözlerle zamanımı boşa harcamayacağım. Anlamsız hoşluklardan, özellikle de ikiyüzlü türden olanlardan daha yorucu bir şey düşünemiyorum. Ben de aynı şekilde sizin cüretkarlığınıza cevap vermek zorunda olduğumu hissediyorum. Bir eş, kocasının evini iyi bir şekilde idare edecek, çocuklarını hayattaki konumlarına uygun bir şekilde eğitecek ve kocasına sadakatle eşlik etmeye çalışacak bir yardımcıdır. Aşkın bununla pek ilgisi yoktur. Çok acil koşullar olmasaydı, kur yapmayı deneyeceğime inanıyorum, ancak bunu uzun yürüyüşler yaparak ve şiir okuyarak yapacağımı söyleyemem. Bunun sağlam bacaklarım olduğu ve okuyabildiğim dışında neyi ortaya çıkaracağından emin değilim.

Bu arada, adresinizi vermediğiniz için hizmetçinizden mektubumu size ulaştırmasını ve varsa yanıtlarınızı bana geri göndermesini rica ettim. Çabaları için ona cömertçe ödeme yapacağım.

Seninkiler,

Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi.

Verdiği yanıt, önümüzdeki birkaç hafta içinde gerçekleşecek birkaç görüşmenin habercisiydi. Cevap verdiğinde Phoebe'nin eli heyecanla titriyordu,

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Sadakat, sıcaklık ve şefkatin yerini tutmaz. Size sadece servetiniz ve bağlantılarınız için değer veren bir eşe sahip olmayı katlanılmaz bulmaz mıydınız?

Sevgili Meraklı Bayan,

Böyle bir eşin isteklerinde samimi olduğunu düşünürdüm. Ama toplum böyle değil mi? Bağlantılar ve statü için evlenmek? Kriterlerimde başka ne olmalı?

Saygılarımla, Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi.

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Sevgi ve dostluk. Evlilikte neşe ve mutluluk olmadan nasıl var olunabilir?

Saygılarımla, Meraklı

Bayan. Sevgili Meraklı

Bayan,

Aşkim, beni şaşırttın. Beni azarlarken takındığın cesur ve cesurca tavır, senin mantık ve pragmatizmin bir yarattığı olduğuna inanmamı sağladı. Belli ki çok yanılmışım, çünkü senin kaprislerin ötesinde bir hanımefendi olabileceğin kanısına varmışım. Görüyorum ki yanılmışım. Siz hayalperest birisiniz... romantik aşk ve kur kavramlarına inanan birisiniz. İtiraf etmeliyim ki bu tür duygulara ne inanıyorum ne de inanmıyorum. Açıkçası duygulara karşı kayıtsız olduğumu ve bir evlilikte yeri olmadığına inandığımı itiraf ediyorum. İnsan gerçekten sevgi için evlenmez. Evlilikler bir iş ve siyasi birlikteliktir. Pratik nedenlerle yapılırlar ve ben de benzer eğilimleri olan bir eş umuyorum.

Saygılarımla, Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi.

Phoebe eş arayan adamdan aldığı son mektubu katladı ve nefis yemeklerle ilgilenmeye başladı. Aşçı bu sabah kahvaltı sofrası için Phoebe'nin en sevdiği keklerden birini pişirerek kendini aşmıştı. Gizemli beyefendiden bir mektup almayı bu kadar beklemesi onu şaşırtmıştı. Sık sık onun kimliği ve neden toplumdan uzak olduğu gibi sorularla kafasının karıştığını fark ediyordu. Onun unvan sahibi bir adam olduğuna inanmıyordu. Belki de bir tüccar, bir esnaf ya da zengin bir toprak sahibiydi.

Yine de aşka karşı neden bu kadar kayıtsızdı?

Siz kimsiniz ve neden sizi bu kadar merak ediyorum?

Cevabını düşündü ve kapı açılıp uşakları içeri girdiğinde bir çay fincanına sıcak çikolata dolduruyordu.

Bay Martin hafifçe eğildikten sonra annesine, "Majesteleri," dedi. "Majesteleri bu sabah sizinle ve Leydi Phoebe'yle birlikte iftar etme sözünü tutamadığı için özürlerini iletiyor. Bay Hastings çok acil bir toplantı talep etti ve bunu görmezden gelemeyiz."

Karnı endişe verici bir şekilde dönmeye başlayan Phoebe, yüzünün sakin olması için dua ederek sıcak çikolatayı dikkatlice döktü. En yakın arkadaşlarından biri olan Bay George Hastings iki saat erken gelmişti ve Phoebe'nin midesinde neredeyse mide bulandırıcı bir vardı. Babasına evlenme teklif edecekti. Bugün söyleyeceği her kelimeyi dikkatle planlamışlardı. Onun mutluluğu... *onların* mutluluğu babasına söyleyeceği her kelimeye bağlıydı.

Düşes ona sertçe baktı. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun, Phoebe?"

"Bilemiyorum," diye mırıldandı, lezzetli biradan bir yudum alarak. "Derslerim bugün saat onda başlıyor. Bay Hastings dün erken geleceğinden bahsetmemişti."

Biraz gerçek. Annesine yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama bu tamamen gerekliydi.

Kahya, "Bay Hastings misafir odasında Majestelerini bekliyor," dedi ve Phoebe bunun kendisine yönelik olduğunu biliyordu. Bay Martin birkaç hafta önce onu ve George'u samimi bir şekilde kucaklaşırken görmüştü ve Phoebe'yi şaşırtacak şekilde bu durumu Dük ve Düşes'e bildirmemişti.

"İzin verirsen anne. Müzik odasına gidip Bay Hastings'in dinlemesini istediğim bir sonatı çalışacağım."

Düşesin dudakları büzüldü. "Babanızın o çocuğu neden kovmadığını anlayamıyorum. Yıllardır piyanoda onu gölgede bıraktınız ve artık o usta, siz de öğrenci olarak anılmaya uygun değilsiniz. Son dersinizde müzik odasının önünden geçerken size gülümsemeye nasıl cüret ettiğini gördüm."

Phoebe'nin nefesi kesildi. Müzik odasının kapısı her zaman aralık tutulurdu ve bir uşak açık kapının hemen dışında dururdu. Birkaç hafta önceki o geceden beri adab-ı muaşeret kurallarına uymaya özen gösteriyorlardı. "Anne..."

"Bay Hastings sizin gibi genç bir hanımefendinin en küçük bir teşvikte bulunacağı türden bir adam değil! Hizmetlerine son verilmesi konusunda babanızla konuşacağım. Bugün onun son dersi olacak." Annesi başını eğerek Phoebe'nin gidişini onaylamadan önce burnunu çekti.

Sanki Dante'nin cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi babasının kütüphanesine doğru aceleyle ilerledi, George'un babasına ne söyleyeceğini öğrenmeye ihtiyacı vardı. Phoebe utanmadan gizlice dinlemeyi planlıyordu! Kapıyı çaldı ve George cevap verPhoebe kapıyı açıp içeri girdi. Aceleyle tavandan tabana pencerelere doğru ilerledi ve tam kapı bir kez daha açılırken kısmen çekilmiş perdelerin arkasına geçti.

Gözlerini sıkıca kapatarak göklere "Teşekkür ederim!" diye fısıldadı.

Mırıltıların arasından babasının ve George'un seslerini duydu.

Cesaret, sevgili George, cesaret.

Phoebe, içinden korkunç bir beklenti geçerken nefesini tuttu. Babasının malikânesinin görkemli bahçelerine bakan geniş pencerelere doğru bastırılmıştı ve devasa koyu yeşil perdeler onu kütüphanede ortaya çıkan tablodan saklıyordu.

"Ne oldu, dostum? Konuşsana!" diye sabırsızca çıkıştı babası, Phoebe'nin uzun zamandır alışık olduğu bir tavidir bu.

Nerede durduklarını görebilmeyi ne kadar isterdi ama babasını büyük meşe masasının arkasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yakışıklı ama sert yüzünü sıkıntıyla buruşturmuş bir halde hayal edebiliyordu.

"Bana izin verirseniz... sizinle konuşmak istediğim çok önemli bir konu var, Majesteleri."

"Notunuzda öyle yazıyordu," diye yanıtladı babası, sesi alçak ve sertti. "Kızımın adıyla birlikte 'vahim' ve 'yıkıcı' gibi kelimeler kullandığın için sana bu görüşmeyi bahşettim!"

Parmaklarını perdelerdeki yarıktan ustalıkla geçirerek perdeyi araladı ve evlenmeye söz verdiği adama ve babası Salop Dükü'ne baktı. George kızardı, sanki nefes almasını engelliyormuş gibi kravatını çekiştirdi. Durduğu yerden onun korku dolu yutkunuşunu duyduğundan emindi. İçinden bir sıcaklık geçti ve keşke onun yanında durup parmaklarını birleştirebilseydi ve her şeyin iyi olacağına dair ona güvence verebilseydi.

"Ben... kızınızı evlendirmek için izin istiyorum."

Phoebe nefesini tuttu. George doğru yapmamıştı. Önce böyle bir evliliğin avantajlarını ortaya koymalıydı, gerçi Phoebe'nin ailesinin aklında pek bir şey yoktu, sonra da evlenmeleri *gerektiğine* dair ağır bir ima ya da tehditle teklifini yapmalıydı. Bu yakınlık iması, acımasız da olsa çok düzgün olan babasının onay vermesi için yeterli olurdu.

"Pardon?"

Phoebe yumruklarını sıktı. Babasının sesi ne zaman böyle alçalsa, bu dünyadaki yerinden emin ve oldukça kibirli bir kadın olan annesi bile tereddüt ederdi. Ancak George cesurca yoluna devam etti.

"Leydi Phoebe ve ben on yılı aşkın bir süredir çok iyi arkadaşız. Birbirimizi seviyoruz... ve onunla evlenmek için onayınızı istiyorum. Ben bir Vikont'un oğluyum ve bağlantılarım yok değil, Majesteleri. Dün babama... babama bağlılığımızı bildirdim ve o da bu evlilikten çok memnun."

Çok iyi, George, diye sessizce teşvik etti. Evlenmelerine izin verilmezse, başkalarının bağlılıklarından haberdar olması bir skandala neden olabilirdi.

Tehlikeyle dolu gibi görünen bir sessizlik kütüphaneyi kapladı. Parmaklarını birbirine geçirerek, sinirleri gergin ve çiğ bir halde bekledi.

Babası ölümcül bir yumuşaklıkla, "Bu küstahlığın yüzünden seni gömmekten zevk alacağıma inanıyorum," dedi. "Bir vikontun ikinci oğlu, bir dükün kızına talip oluyor. Ne kadar gülünç. Senin ailen benim topuklu ayakkabılarımı yalamaya bile layık değil!"

George'un beti benzi attı ve kapıya umutsuzca bir bakış fırlattı. Babasıyla tek başına yüz yüze gelmesine dayanamayarak perdeyi kenara itti ve aceleyle ileri atıldı. "Baba, içeri daldığım için beni affet, ama buna cesaret ettim çünkü bu konu son derece önemli!"

George bayılacak gibiydi, gözleri kısılmış ve yanakları kızarmıştı. Babasının yüzü ise soğuk, öfkeli ve affetmezdi.

Phoebe bir an sessiz kaldı. "Baba," dedi, sesinin titremesinden nefret ederek. "Lütfen-"

"Sessiz olun! Kasıtlı davranışlarınızın nahoş sonuçları olacaktır!"

Ses tonunun keskinliği karşısında irkildi ama kararlılıkla çenesini kaldırdı. "Korkarım sessiz kalamam baba ve Bay Hastings'le... G... bir gelecek umudum hakkında konuşmalıyım."

"Senden beklentilerimizi bildiğin halde neden benden ve annenden bunu istemeyi aklından geçiriyorsun?" diye sordu dük, buz gibi bakışlarını ona dikerek. "İkiniz arasında bir evlilik ailemizin standartlarına göre düşünülemez bile."

Çünkü biz en iyi arkadaşız ve bir kutlama gecesi çok fazla yakınlaşmaya yol açtı. Onu mahcup etmek için.

Bahçedeki oyukta gizlice buluştukları, George Kraliyet Müzik Akademisi'nden burs kazandığı için çılgınlar gibi güldükleri o geceyi hatırladı. Babasının çalışma odasından şeri ve iki kadehi alıp ev halkı yattıktan sonra onunla buluşmak onun fikriydi.

İçmişler, içmişler... ve Phoebe'yi öne doğru eğilip George'u dudaklarından öpmeye teşvik eden şey içindeki çılgınca bir vahşilik ve isyankârlık olmuş. Phoebe o garip öpüşmeyi, kıkırdayarak birbirlerini soydukları o tatlı, utangaç hali, George ona her zaman bakacağına söz verdiğinde göğsünde oluşan sıcaklığı hatırladı. Biraz beceriksizlik, hafif bir rahatsızlık ve ardından George'un düğün gecelerinde her şeyin çok daha iyi olacağını kekeleyerek söylemesi olmuştu. Phoebe şaşkındı ve şairlerin yazdığı tutkunun bu kadar unutulmaz olmasından dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Şarabın etkisiyle biraz sarhoş olmasına rağmen, Phoebe kalbinin derinliklerinde böyle bir sonuç istediğine inanıyordu, çünkü o zaman yaşlanan kont artık bir evlilik ihtimali olmaktan çıkacaktı. Ve o zaman kalbine ve evine kesinlikle mutluluk getirecek bir hayat yaşamasına izin verilecekti.

"Bay Hastings beni seviyor ve ben de ona karşı derin duygular besliyorum. Evlenmeliyiz, baba," dedi cesurca, kalbinin nasıl öfkeyle çarptığından nefret ederek.

Dük kaskatı kesildi, koyu altın rengi gözlerini inançsızlık bürüdü. "Mahvoldun mu?"

Phoebe gözlerini kapattı, yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Baba, lütfen, ben
_"

Büyük bir gürültüyle gözlerini açtı. Halının üzerinde kırık parçalar halinde bir sürahi duruyordu ve şöminenin yanındaki duvardan aşağı sıvı damlıyordu. Dük'ün yüzündeki buz gibi öfke daha önce hiç görmediği bir şeydi. Bir gümbürtü duydu ve George'un bayıldığını görmek için aşağıya baktı. Kalbi küt küt atıyor, acı ve endişeden boğazı düğümleniyordu.

Kapı açıldı ve annesi dehşet içinde duraksayarak içeri süzüldü. "Winston!" diye bağırdı, eli göğsünde çırpınıyordu. "Neler oluyor?"

Babası hiç de hoş olmayan bir tavırla, "Kapıyı kapat," dedi.

Düşes razı oldu ve onlara doğru yürüdü. Bir süre George'a, sonra da Phoebe'ye ve yerdeki kırık cam parçasına baktı. "Bunun anlamı nedir?"

"Kızınız... bizim inatçı, *aptal* kızımız, kendisinin mahvolmasına izin verdi..." Babası gözlerini kapattı.

Düşes keskin bir nefes çekti. "*Mahvolmuş* mu?"

Phoebe parmaklarını ortasının etrafında sıkıca kenetledi. Ailesinin bu habere vereceği tepkiye hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Kendini çok korkmuş hissediyordu.

Düşes ona doğru döndü. "Babanın bu skandal varsayımını hemen çürüteceksin!"

"Bay Hastings ve ben...biz...biz..." Ailesi ona bakarken bunu söylemek ne kadar da zordu. "Öpüştük... ve... ve..." Uzun zamandır terk ettiğini düşündüğü duyarlılıkları yeniden ortaya çıktı ve yüzü kızardı.

Düşes omuzlarını dikleştirdi. "Yaptığın aptalca şey her neyse, bundan sonra tartışılmayacak ya da dikkate alınmayacak! Lord Dumont'la evleneceksiniz ve bu sezonun tadını çıkarmanıza izin vermek yerine bu evliliği haftalar önce zorlamamız gerektiğini kanıtladınız!"

Phoebe'nin kalbinin yakınlarına korkunç bir his yerleşti. Ailesi onun mevsimin tadını çıkarmasına izin verecek kadar iyiliksever değildi ama Kont'un yas tutmaktan kurtulması için daha birkaç haftası vardı. Neyin uygun olduğu konusunda çok düşünceliydiler ve ikinci karısı bir yıldan daha kısa bir süre önce ödülleri gitmişken bir nişan ilan edilmesine asla göz yummazlardı. Phoebe büyük bir endişe ve korkuyla yaşıyor, önce ayları sonra da haftaları sayarak nişanının ne zaman ilan edileceğini bekliyordu. Günlerce bu endişe ve korkuyla yaşamak çok ağır gelmişti ve Phoebe umutsuzca bir şeylerin... *herhangi bir* şeyin farklı olmasını istiyordu.

"Anne, beni Lord Dumont'la evlendirmeye o kadar kararlı mısın ki, Bay Hastings ve benim... uzlaştığımızı görmezden geliyorsun? Mutluluğumun gelecekteki durumuna nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsun?"

Düşes ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Kont *öldüğünde* istediğin kişiyle evlenmene izin verilecek. Eğer kader sana iyi davranırsa, birkaç yıl içinde ödülünü gidecek. Zayıf kalbi olduğuna dair söylentiler var."

Annesinin acımasız ve buz gibi sözleri Phoebe'nin kalbini derinden deldi. "Senin için çok mu önemsizim anne? Servetimizi ve mal varlığımızı desteklemek için takas edilecek bir araç mıyım sadece? Ya benim mutluluğum ve hayattaki memnuniyetim?"

Annesi ona doğru yürüdü ve Phoebe onun niyetini fark etmeden önce yüzüne sert bir tokat indirdi. Yanağında ateş patladı ve bir nefesle elini yüzünün sol tarafına bastırdı.

Nefes almaya cesaret edemedi. "Anne?"

"Her zaman bu çocukla çok yakın olduğunuzu düşündüm ve böyle ahlaksız bir şekilde davranacak kadar iradeli davrandınız. Bu evliliğin gerçekleşmesine izin vermeyeceğiz."

Düşes meşe masaya gitti, içinde kehribar rengi sıvı olan bir sürahi aldı, George'a doğru yürüdü ve içindekilerden bir kısmını kaba bir şekilde yüzüne sıçrattı. George'un kirpikleri açıldı ve şaşkınlıkla elini yanağına götürdü. El yordamıyla ayağa kalktı ve kravatını çekiştirdi. "Majesteleri... Ben..."

"Bay Hastings, beş bin poundluk bir taslağı kabul edeceksiniz ve bir daha asla kapımızın önünü karartmayacak ve kızımızla konuşmaya cüret etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Sadece ruhban sınıfına ya da Kraliyet Müzik Akademisi'ne girme umudu olan ikinci oğul için bir servet. Phoebe onun kara gözlerinde gördüğü acı ve hayal kırıklığı karşısında ağlamak istedi.

"," diye başladı usulca. "Size yalvarıyorum-"

"Sekiz bin pound, Bay Hastings," diye araya girdi düşes tüyler ürpertici bir nezaketsizlikle.

Gözleri kısıldı ve ağzı gerildi. "Leydi Phoebe'yi içtenlikle seviyorum-"

"On bin pound!"

Kelimeler asit gibi tenine düştü. "Anne, lütfen!" Phoebe ağladı, aşağılanmışlık içinde sürünüyordu. "Lütfen dur." Çünkü annesinin dünyaya bakış açısının, yani paranın her sorunun çözümü olduğu düşüncesinin bugün kütüphanede kök bulabileceğine dair kalbinde yavaş yavaş filizlenen bir korku vardı. George'a bu kadar az güvendiği için anında suçluluk duygusuna kapıldı.

Adam sanki hakarete uğramış gibi kendini toparladı ve kadının yüreği hafıfledi. Bir kez kararlı olduğunda, gerekirse günlerce, haftalarca onunla savaşacaktı.

Parmaklarını kumlu saçlarında gezdirdi ve centilmence olmayan bir hayal kırıklığı iç geçirdi. "Majesteleri-"

"Gel, adamım, fiyatını söyle!" diye çıkıştı babası, sesi kırbaç gibiydi. "Ve bu kaba pazarlığa bir son verelim; yakışsız ve tatsız!"

George kızardı ve bakışlarını hızla Phoebe'den kaçırdı. Babasını azarlamak için dilinin ucuna gelen cüretkâr sözcükler, suçluluk duygusuyla bir anda yok oldu. "George?"

Adam ona bakmadı, sadece iyi cilalanmış botunun fırçalanmış ucuna baktı. İcini soğuk bir uyarı ürpertisi kapladı.

"Yirmi bin pound," dedi adam o kadar yumuşak bir sesle ki, kız doğru duyup duymadığını merak etti. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve babasının omzunun ötesine, yeşil ve altın rengi perdelerin üzerindeki bir noktaya baktı. "Yirmi bin pound, Majesteleri."

Sesi sefalet ve utançla yankılanıyordu ve özenle ona değil perdelerle baktı. Phoebe'nin kalbi kulaklarında bir kükreme haline geldi ve neredeyse yere yığılacaktı. Ve şimdi kendini dayanılmaz derecede aptal hissediyordu. Ağlamamak için elinden geleni yapmasına rağmen boğazı yandı. İhanet, zehirli bir bıçak gibi kalbini yakıyordu. Uzun zamandır çok yakın arkadaşlıklar. On yıldan uzun bir süre önce ilk kez karşılaştıkları anı, çayırarda yalınayak koştukları ve malikânelerinin bitişiğindeki gölde yüzdükleri günleri hâlâ hatırlıyordu.

Phoebe arkadaşlıklarından ve filizlenen aşklarından o kadar emindi ki... Pek çok kez, büyük bir hayranlık ve iltifatla aşkını itiraf etmişti. Birlikte oturup piyanoforte çalarken her bakışları her zaman özlem ve hayranlık iletmişti. Ama görünüşe göre tüm bunların bir bedeli vardı. Yirmi bin pound.

Göğsünün içinde daha önce hiç dayanamadığı bir duygu patlak verdi ve bu duygu, boğazında yumuşak bir inkâr iniltisinin yükselmesine neden olacak kadar çiğ ve güçlüydü. Ama ısırdı, şiddetli gururu dilini bir açıklama talep etmekten alıkoydu. George'un ve ailesinin duygularının bu kadar açığa çıktığını görmesi hoş olmazdı, kırılmanlığı kesinlikle sert ve eleştirel bir yoruma davetiye çıkaracaktı.

"Bitti!" dedi babası, masasına doğru yürüyüp bir tomar kâğıt ve bir hokka çıkardı.

Phoebe, babasının avukatlarına taslağı hazırlamaları için emir verdiğine tanık olamayınca hızla oradan uzaklaştı. George pişmanlık ve bir tür kararlılıkla ona bakıyordu.

"Evlenmemize asla izin vermeyecekler," dedi usulca. "Ben... Ben çok üzgünüm..."

Hayalini kurduğu kaygısız mutluluk günleri ve basit bir hayat paramparça oldu. Her yönden mahvolduğunun farkına varması omuzlarına çöktü. "Siz bir korkaksınız Bay Hastings... onursuz birisiniz... ve ben... ben sizin boş sözlerinize inanan pervasız bir aptaldım."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi sarsıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Phoebe daha fazla konuşmaktan korkuyordu, sesinin kırılmasından korkuyordu. İki parmağını dudaklarına bastırdı, başını sözsüzce salladı ve kütüphaneden aceleyle çıktı.

Geri dönülmez bir şekilde mahvoldum... Ah, ne yapacağım ben?

Merdivenlerden yatak odasına koştu, odasına girerken Wolf'u çağırdı. Wolf arkasından hızla içeri girdi ve Phoebe yatağa yığıldığında Wolf oradaydı, çenesine vuruyor ve göğsünden rahatlatıcı bir şekilde gürlüyordu. Bu ses onu yatıştırdı ve Phoebe eldivenli parmaklarını nazikçe Wolf'un kulağının arkasına sürttü.

"Leydim," dedi Sarah endişeyle, gardıropta asılı duran elbisesini indirip Phoebe'ye doğru ilerleyerek. "Çok solgun görünüyorsunuz. Doktor çağırayım mı?"

"Hayır." Sonra Phoebe'yi dehşete düşüren bir hıçkırık boğazını yırttı ve Phoebe bu duyguyu çabucak bastırdı. "Hayatta tek bir dileğim var. O da günlerimi mutlu bir şekilde yaşamak. Bunun mantıksız bir arzu olduğunu düşünmüyorum." Ve bu umutlarını, buna hakkı varmış gibi görünen bir yabancıya yazmakla ne kadar aptallık etmişti -duygular aptallar içindi.

"Mantıksız değil leydim," dedi Sarah yatıştırıcı bir sesle, soluk gri gözleri endişesini yansıtıyordu.

Phoebe'nin rahmetli ağabeyi Francis kalbinde benzer bir umudu taşıyordu ve son günlerinde annelerinin seçtiği kadınla evlenmeyi kabul etmek zorunda kaldığı için derin bir umutsuzluğa gömülmüştü. Ancak, kalbini derinden tutan nişanlısı değildi. Kardeşi, sevdiği kadın yanında olmadan ölmüştü. Ve en kötüsü de, sayıkladığı sırada onu çağırmış, ancak anneleri kimsenin bu isteği yerine getirmesini yasaklamıştı.

Phoebe gecenin köründe yanında sadece korkmuş bir Sarah'yla gizlice dışarı çıkıp Bayan Minerva Tilby'nin kapısını çalmak için Mayfair Meydanı'na doğru ilerlerken hissettiği dehşeti hâlâ hatırlıyordu. Ama hepsi boşunaydı. Bayan Tilby'nin Francis'in ölümünü öğrendiğinde nasıl ağladığını hatırlamaktan nefret eden Phoebe, anıları zorla susturdu. "Böyle bir mutluluğu arzuladığım için aptal ve karpisli miyim?" diye sordu köpeğe.

Beklenmedik bir şekilde Wolf onun çenesini dürttü ve boğazından garip bir gümbürtü geldi. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Sence babama karşı gelmeli ve kendi geleceğimi güvence altına almak için her şeyi yapmalı mıyım?"

Sarah nefes nefese kaldı ve Phoebe'ye dönmeden önce endişeyle arkasındaki kapalı kapıya baktı. "Bu yaratığın böyle bir şeyi ima ettiğini sanmıyorum,

Leydim!"

"Onun adı Kurt." Köpek tekrar guruldadığında Phoebe gözyaşları içinde gülümsedi. "Sanırım öyle, değil mi oğlum?"

Derin, tembel bir gümbürtü daha, sonra çenesini yaladı.

Phoebe titrek bir kahkaha atarak, "Haklısın," diye mırıldandı. "Ben Phoebe Maitland'ım! Düklerin kızları korkunun hayatlarına hükmetmesine izin vermez! Kendimize acımaya, umutsuzluğa ya da başkalarının zorlamalarına boyun eğmeyiz. Akıllı... ve zeki olmalıyız... ve sanki kendi düşüncelerimiz yokmuş gibi hayatlarımızı kontrol etmek isteyenleri alt etmeliyiz!"

Sarah'nın sesi boğulacakmış gibi çıkıyordu ama Phoebe ona aldırmadı.

"Neden seçim yapamıyorum?" Phoebe Wolf'un boynuna fısıldadı. "Ben kanayan, ağlayan ve umutları olan bir insan değil miyim?"

"Perişan haldesin. Gidip sıcak bir banyo ve biraz çay isteyeceğim," dedi Sarah ve aceleyle odadan çıktı.

"Savaşmaya devam etmeliyim, değil mi Kurt?"

Wolf onaylarcasına gürlledi, ama bu sadece onun kulağının arkasını okşamasından zevk aldığı için de olabilirdi. Richard onu sık sık pervasızlık kapasitesinin gerçekten eşsiz olduğu konusunda azarlardı. Elbette Phoebe bu değerlendirmeye katılmıyordu; sadece babasının, annesinin ve toplumun görüşlerinin tüm hayatını yönlendirmesi gerektiğini kabul etmiyordu.

Toplumdaki çoğu kişi için, ailelerinin ve toplumun dikte ettiği kısıtlamaların dışına çıkmaya cesaret eden genç hanımların olması akıl almaz bir şeydi. Ama ona göre, eğer toplumdaki her hanımefendi toplumun kolektif grubu tarafından kontrol edilmeye izin verseydi, Phoebe'nin hayranlık duyduğu Mary Wollstonecraft, Charlotte Lamb ve Leydi Hester Stanhope gibi ünlü hanımlar beklentilere başkaldırmaz ve toplumun pek çok genç hanımına bireysellik için ilham vermezdi. Caroline Herschel annesinin telkinlerine uymuş olsaydı, sekiz kuyruklu yıldız keşfeden büyük bir zekâya sahip bir kadın değil, iyi eğitilmiş bir hizmetçi olurdu!

Benim için çizdiğin gelecekte nasıl kaçabilirim baba?

Kardeşine gidebilir miydi? Richard'ın kendi endişeleri ve savaşması gereken savaşları vardı, bu yüzden sorunlarını ona yüklemeyi nasıl düşünebilirdi? Ve eğer Phoebe dürüst olsaydı, Richard ve ailesi arasında daha derin bir çatlak yaratmaktan korkuyordu. Kalbi üzerinde sürekli bir baskı oluşturan tüm şüpheler, kaygılar ve acılarla birlikte başvurabileceği hiç kimse yokmuş gibi hissediyordu. Phoebe

incinmiş ve kafası karışmıştı. Francis öldüğünden ve Richard dük ve düşesle tüm bağlarını kopardığından beri içinde bulunduğu bu durumda kendini tamamen yalnız hissediyordu.

Francis çok genç yaşta ölmüş, Richard bir alçak olarak damgalanmıştı ve bu yüzden aile umutlarını yeniden ona bağlamıştı. Bu umutlar da onun, politikaları ve krallıktaki nüfuzları için kullanabilecekleri uygun ve düzgün bir eş olmasına bağlıydı. Ailesi sürekli olarak iktidar sahipleriyle siyasi satranç oynuyordu ve Maitland ailesi için daha fazla nüfuz yaratmaya oldukça kararlıydılar. Yaptıkları her şey, hatta hangi baloya katılacaklarına karar vermeleri bile dikkatle planlanmış ve uygulanmış gibiydi çünkü kimin katılacağı önemliydi.

Phoebe zaman zaman Richard gibi kaçabilmeyi diledi. O, kaderini çizerek ve tüm sonuçları lanetleyerek onların pençelerinden kurtulmuştu. Ama tabii ki Phoebe için durum farklıydı. Mükemmel bir eğitimin nimetleriyle yetiştirilmişti ve bu eğitimde adaba, göreve ve itaate son derece dikkat edilmişti. Aristokrat hanımlar kendi kaderlerini çizmeye ya da kendi seçtikleri bir beyefendiye uzun uzun aşık olmaya cesaret edemezlerdi.

Tanrı bize kendi hayallerimiz ve arzularımız olmasını yasaklamıştır.

İkinci Bölüm

BYNE HILL, İSKOÇYA
GLENCAIRN KALESİ

"Karar verdiniz mi?"

Geleceğin Albury Kontu Hugh Winthrop, aşağıdaki dalgalara bakarken, o anın sükûneti bu üç basit kelimeyle bozuldu. Adı konmamış bir his boğazını sıkıyordu, ancak ona bakan herhangi biri biraz keyifsiz olduğunu fark edemezdi. En önemlisi de babası bunu bilmeyecekti. Hugh yıllar içinde duygularını soğukkanlı bir yüz ifadesinin ardına gizlemeyi öğrenmişti. Hugh'nun babasına duyduğu derin sevgi ve saygıya rağmen, zaman zaman kafasının karıştığını, sarp kayalara çarpmak üzere olan bir gemi gibi demir atamadığını hissettiğini yaşlı kontun bilmesini istemiyordu. Hugh'nun şimdi vereceği bir karar, babasının pes edebileceği anlamına geliyordu; çünkü yaşlı kont, kendisini yaşama böylesine acımasızca bağlayan nedeni kaybedecekti.

Hugh deniz kenarına baktı, orada olduğunu, kumda yalınayak yürüdüğünü, rüzgâr vücudunu hırpalarken çakıl taşlarının ayak tabanlarına battığını hayal etti. Sabah havasının soğuk keskinliğini ciğerlerine çekti. Hugh yaşlı adamla yaptığı bu uzun yürüyüşlerden çok keyif alıyordu ve babasıyla geçireceği birkaç yıl için her şeyini feda edebilirdi. Tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve babasının önünde durmak için hareket etti.

Ellerini kaldırarak, "*Henüz değil,*" diye cevap verdi. "*Fazla zamanım kalmadı.*"

Bu basit ifadedeki tüyler ürpertici manipülasyonu ve umudu duydu. Babası ölüyordu. Edinburgh'un en iyi doktorlarına göre yaşlı kont yakında ebedi istirahatine çekilecekti ve son günlerini yatarak geçirmeliydi. Babası bu tavsiyeyi kesinlikle dikkate almadı ve takdire şayan bir iradeyle günlerinin çoğunu topraklarında ya da bahçelerinde topallayarak geçirdi. Babası ölüm konusunda çok yavandı ve bir mezarın boşluğundan da korkmuyordu.

Babasının korktuğu şey, özenle korudukları ayrıcalık ve mükemmellik kalıplarına uymayan herkese karşı soğuk, acımasız ve affetmez olduğuna inandığı bir dünyada oğlunu yalnız bırakmaktı. Öyle ki, ölmeden önce oğlundan tek bir isteği yerine getirmesini istemişti: uygun bir kadınla evlenmek ve Albury Kontu olarak İngiliz toplumundaki yerini almak.

"On üç kadın Caroline'a verdiğiniz ilana cevap verecek kadar çaresizdi."

On dört. Ama elbette Meraklı Hanımefendi sayılmazdı, çünkü o farklı bir şeydi, canlanmak için ilham almış, duyularına şaşırtıcı ve zorlayıcı gelen bir şey. Meraklı Kadın'la tanışırca ondan çok hoşlanacağını söyleyebilirdi.

Babası doğrudan ve hesapçı bakışlarıyla onu kıstırdı. Yaşlı adam, Hugh'nun bir kez daha reddetmesine dayanamayacakmış gibi, dalgalara bakarak, "Ve sen de onlardan birini mi düşüneceksin?" diye sordu. Bir zamanlar ona yenilmez görünen gürbüz babası, şimdi etle kaplı bir iskeletten biraz daha fazlasıydı. Yaşlı kont için doğru kalan şey, yüz hatlarına kazınmış dünyadan bıkmış kinizmdi.

Babasının omzuna hafifçe dokundu ve dikkatini çektiğinde Hugh, *"Evet,"* diye imzaladı.

Bu kararlılık babasını yüzünü tamamen ona dönmeye teşvik etti, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ciddi bir düşünce mi?"

"Tabii ki."

Babasının mesafeli yüzü eridi ve yüz hatları gevşedi. Koyu yeşil gözlerinde bir parıltı belirdi ve derin bir memnuniyetle iç geçirdi. "Hangi aileye mensup olduklarını, durumlarını ve itibarlarını doğrulaması için iş adamımı göndermiştim. Her hanımefendi doğruyu söyledi ve hepsi de sizin yanınızda durmaya ve kontesiniz olmaya istekli."

"Onlara sırrımı söyledin mi?" diye sorarken elleri ve parmakları onun yerine konuşuyordu.

Babası birkaç dakika aşağıdaki köpüklü dalgaları seyrettikten sonra şöyle dedi: "Söyleyecek bir şey yok. Kimi seçersen seç, kontes olacak, Winthrop ailesinin bir parçası olacak, *tonda* birçok kişinin bir zamanlar olmak için can attığı bir yer olacak. Hayallerinin ötesinde bir zenginliğe sahip olacaklar."

Babası, Hugh ve iki küçük kardeşini, henüz on yaşında bir çocukken, havasını sevgili çocuklarını yetiştirmek için çok kirli bulduğunu iddia ederek İngiltere'den götürmüştü. Toplum spekülasyonlarında acımasızdı ve Hugh daha çocukken bile *"Kont'un çocukları değil"* şeklindeki sinsi mırıltıları anlamıştı.

"oğlu" ya da "kontun üzerine yıkılan piç çocuklar." Winthrop'un geniş ailesinden hiç kimseye ya da galeride asılı olan tablolarındaki hiç kimseye benzemiyordu. O zaman bile, güzel annesinin ve sevgililerinin hizmetçilerinden gelen fısıltıları duymuştu. Babası İtalyan kont muydu? Yoksa annesinin çocuk sahibi olduğu sıralarda İngiltere'de bulunan Mısırlı Elçi mi? Birçok sevgilisi arasında gece yarısı kadar siyah saçları ve okyanusun korkunç derinlikleri kadar koyu mavi ve anlaşılmaz gözleri olan kimdi?

Winthrop'ların ortak özelliği olan kül sarısı saçlarının ve canlı yeşil gözlerinin izlerini hâlâ taşıyan adama tekrar baktı. Hugh'nun içinden karanlık bir merak geçti. "*Baba... benim oğlun olduğuma gerçekten inanıyor musun?*" Elleri ve parmakları kelimeleri tam olarak algılayamadan imzaladı.

Yüz ifadesi sivil bir maskeye dönüşmeden önce babasının gözlerinde şok parladı. Hugh'nun kalbi zonkladı ve yaşlı konta baktı, sadece en hafif merakını göstermeye dikkat etti. Babası ona her zaman sevgi ve kabul göstermişti. Hugh bu duygulara karşılık verdi ve bu adamın gerçekten de efendisi olmadığı derinlerde bir yerde onu etkiledi. Daha da kötüsü... sorduğu soruyla yaşlı kontu incitmişti. Hugh eski yaraları açtığı için özür dilemek istedi ama temkinli davrandı.

"Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca bana bunu hiç sormadın," dedi babası huysuzca.

"*Beni söylentilerden habersiz sandınız.*"

"Evet," diye cevapladı adam belli belirsiz bir isteksizlikle. "O iğrenç yerden ayrıldığımızda gençtin."

Hugh'nun içinden bir eğlence fışkırdı. "*Sen de mi benim özelliklerimden habersiz olduğuma inandın?*"

Babası gümüş bastonunun başını boğumlu parmaklarıyla kavradı ve ağır adımlarla uçurumun kenarına doğru yürüdü. Hugh ona yakın durdu ama nefes almasına, kendi başına ayakta durma gücüne sahip olduğunu bilmesine yetecek kadar alan bıraktı.

"Marianne."

Hugh o alçak, acı dolu fısıltıyla irkildi, rüzgârın onu havada asılı kalmadan kapıp denize savurmuş olmasına şükretti. Yan gözle babasına baktığında, yıpranmış yüzünün hatırladığı acı ve özlemle buruştuğunu gördü.

Omzuna dokundu ve babası ona baktığında imzasını attı. "*Acı dolu anıları canlandırmak istememiştin baba.*"

Tek cevap, boğuk bir kıkırdamaya benzeyen derin bir homurtuydu. Babası, güzel bir sosyal kelebek ve *tonun* en çok aranan elması olan Leydi Marianne Bartley ile evlendiğinde, iki elli, Leydi ise sadece on dokuz yaşındaydı. Babası onu ilk gördüğünde kalbine yıldırım düşmüş gibi olduğunu ve hayatında ilk kez aşkı tattığını söylemişti. Hugh'un doğumundan önce bile birçok ilişkisi olduğu söylentileri yayılmıştı ve o dünyaya geldiğinde ve o dünya ona baktığında, sallanan diller mırıltılardan ve varsayımlardan kükreteye dönüşmüştü - kontes lorduna bir piç bulaştırmıştı.

Tüm toplum biliyordu, tüm toplum konuşmuştu ve herkes yargılamıştı. Sonra, dilsiz olduğu ortaya çıktığında, kontesin günahkâr davranışları yüzünden cezalandırıldığı söylenmişti. Hugh her şeyi biliyordu... Babası belki de neredeyse on beş yıldır İskoçya kıyılarında yaşadıkları için onun cahil olduğunu düşünüyordu, ama yaşlı kont ona nasıl hesapçı olunacağını da öğretmişti... nasıl ileriye dönük planlar yapılacağını ve cevaplanması gereken her sorunun cevabını ortaya çıkarmak için parasını ve kaynaklarını nasıl kullanacağını.

"Baba-"

"Önemli olan tek şey senin *benim* oğlum olman."

"Peki ya *Caroline* ve *Matthew*?"

Babası hafifçe çatılmış kaşlarının altından onu izledi. "Tüm gerçeklerin farkında mısın?"

Parmaklarını kaldırdı. "*Biz kör değiliz, baba. Caroline'ın yakın zamanda dilimi öğrenmiş olması sana da garip gelmedi mi? Ondan önce neredeyse hiç konuşmuyorduk.*"

Babasının gözleri, Hugh'nun tanımlayamadığı, adı konmamış duygularla karardı.

"Hepiniz *benim* çocuklarımsınız ve toplumdaki hiç kimse yüzünüze karşı aksini söyleyemez." Kontun sesi sert, boğuk ve Hugh'nun kulaklarına yabancı. "Ama hepinize kötülük ettim... sizi burada, ıssız bir yerde saklayarak. Caroline... çok çekici ve büyüleyici biri ve o *benim* kızım."

Koyu kıvılc saçları ve kül grisi gözleri olan biri. Babasının bir uşak olduğuna dair spekülasyonlar vardı.

Yaşlı kont boğazını temizledi. "Hak ettiğin yeri almak için evine dönmelisin. Caroline'ın evlenmek için iyi bir aile bulması ve William İngiltere'ye döndüğünde ona uygun bir yaşam alanı bulması gerekecek. Bir adam gönderdim.

New York'a mektup gönderdi ve birkaç ay içinde eve dönecek. Ailemiz her zaman güçlü olmuştur, Lordlar Kamarası'nda halkın sesi olmuştur, çoğu dükten daha zengindir! Sizi bekleyen mülklerin ve kiracılarınız var. Sana güvenen bir kız kardeşin ve bir erkek kardeşin var. Yaşamalısın oğlum, zengin ve potansiyel dolu bir hayat yaşamalısın. Toplumdaki yerini almak için, görevlerini yerine getirmene yardımcı olacak bir eşle dönmelisin. Uygun bir itibarı ve bağlantıları olan bir eş!"

Hugh sarsıldı ve sonra durgunluğa gömüldü. Rüzgâr dağlardan aşağı yuvarlandı ve şapkasını başından alıp aşağıya, kumların üzerine savurdu. *Bir eş...*

Babası onu içinde yaşadığı dünyanın acımasızlığına sevgiyle ve sert bir şekilde hazırlamış olsa da, Hugh birkaç yıl önce Edinburgh'da ilgi odağı olduğunda toplumun alaylarına hazırlıksız yakalanmıştı. Bir şekilde dilsiz olduğu için bunu aynı zamanda sağır olduğu anlamına da çıkarmışlardı. Hayranlarının ve sahte gülümsemelerinin arkasından fısıldadıkları tüm sert eleştiriler kulaklarına ulaşmıştı. Ona güzel bir eş olacağını düşündüğü genç bir kız vardı, çünkü birkaç yürüyüşlerinde ve at arabası gezintilerinde iyi huylu ve çekiciydi. Ama bunların hepsi bir aldatmacaydı ve kızın alaycı sözleri tüm açıklığıyla hatırlanıyordu.

"Yakında ünlü Winthrop servetine sahip olacak olması umurumda değil!"

"Sevgili kardeşim, bu servetin İngiltere, İskoçya ve Yunanistan'da çeşitli mülklerle birlikte yılda yüz bin pound olduğu söyleniyor. Hayatının ne kadar cömert olabileceğini bir düşünsene!"

"Bir öküz kadar aptal bir adamla evlenmeyeceğim! Ve bunu gerçekten söylüyorum," demişti sümüklü İngiliz aksanıyla ve sonra kız kardeşiyle birlikte dehşet içinde kıkırdamaya başlamıştı, sanki o da onun farkındalığına şaşırmış gibiydi.

Sert sözler canını acıtmamıştı ama ona genç kadının daha önce görmediği bir yönünü göstermiş ve babasının onu yetiştirirken neden bu kadar acımasız davrandığını daha iyi anlamasını sağlamıştı.

"Ama o çok yakışıklı, Emma!" diye haykırmıştı kız kardeşi.

Emma ustaca taranmış sarı saçlarını savurdu ve suratını astı. *"Evet, ama sana karşılık veremeyen bir adamla evlendiğini düşünebiliyor musun? İğrenç!"* demişti nefret dolu bir aksanla. *"Bana ne kadar güzel şarkı söyleyip dans ettiğimi nasıl söyleyebilecek ve sence kahkahası boğuluyormuş gibi mi geliyor?"*

Kız kardeşler kıkırdamıştı ve bunu duymak ne kadar da can sıkıcıydı.

"Sessizliğin bir lütuf olabileceğini söyleyebilirim... o zaman alışveriş faturalarını aldığında ondan şikayetçi olmazsınız!"

Hugh onların dedikodularını saçma bulmuştu; daha da kötüsü, sadece kısa bir mesafede durmasına rağmen, gerçekten de onun duyamadığına inanıyorlardı. Arkasını döndü ve sonra onu gördü... Edinburgh sosyetesinin hüküm süren güzellerinden biri olan annesini. Geride bıraktığını düşündüğü tüm özlemler ve acılar bir fırtına şiddetiyle kalbine hücum etmişti. Ona doğru duraksayan bir adım atmıştı ve o da solmuştu, narin eli göğsüne doğru çırpınıyordu, güzel yüz hatları dehşetle buruşmuştu... ya da belki de tiksintiyle.

O umut dolu beklentileri ve gerçeklerle savaşıırken, annesi arkasını dönmüş ve gece boyunca onun varlığını görmezden gelmek için yoğun bir çaba sarf etmişti. Bıçak derinden kesmiş, uzun zamandır iyileştiğini düşündüğü bir yaradeşilmiş ve eski yaralar acımasızca çekiştirilmişti. Onu görünce, kendisini terk edişinin tüm acısının geri dönmesi onu çileden çıkarmıştı.

Böyle bir zayıflık iğrençti. Ne onun acısını ne de kalbinde süregelen sevgiyi hak ediyordu. Ona nasıl şarkı söylediği ve yara bere içindeki dizlerini nasıl öptüğüne dair anılar Hugh'un içini burkmuştu. Parfümünün tatlı kokusu, birlikte nasıl güldükleri ve piyano çaldıkları. Bunların hiçbirisi onun için önemli değildi. Aşkını ondan almış, onu terk etmiş ve bir daha asla arkasına bakmamıştı. O gün, duygularını daha derin bir kayıtsızlık katmanına sarmış, acısını içinde bir daha asla yüzeye çıkmayacak bir yere gömmüştü.

Balodan çıktığında kontesin dışarıda beklediğini görmüştü, neredeyse endişeli ve pişman görünüyordu. Kontes ona doğru bir adım atmıştı ama Hugh duraksamamış ve kontes sanki önemsiz bir gölgeymiş gibi yanından geçip gitmişti. Adının fısıltısı havada kıvrılmıştı ama arkasına bakmamıştı.

Ertesi hafta Glencairn Kalesi'ne dönmüş ve hayatında ilk kez, babasının İngiltere'ye döndüğünde asla bir eş bulamayacağına dair korkusunun belki de bir etkisi olabileceğini düşünmüştü. Bu korkuyu, toplumun hassas inceliklerini uzun süre göz ardı etmiş bir adamın abartısı olarak birkaç kez geçiştirmişti. Yaşlı kont sık sık Hugh'nun İngiltere'ye dönüşünü, sanki ülkesini fethetmek için geri dönen sürgündeki bir prens gibi planlardı. On ikinci yaşından beri babası ona, İngiliz soylu sınıfına ait olduğunu ve onu bu toplumdaki yaşama kararlılıkla katlanmaya hazırlayacağını telkin etmişti. O hazırlamıştı

İngiltere'ye *giden* Hugh, sanki düşman hatlarında lordlar ve leydiler yerine bir taburla karşılaşacakmış gibi. Çok sık, "*Baba, burası bir savaş alanı değil,*" demişti.

Bunun üzerine babası gözlerini kısar ve "Öyle oğlum, öyle" derdi.

Babasının ciddiyeti zaman zaman onu eğlendirmişti ama Hugh önüne konan tüm dersleri -savaş sanatı, politika- Whigler ve Toryler, politikaları, zayıf ve güçlü yönleri, edebiyat, felsefe üzerine derinlemesine bir çalışma yaparak itaatkâr bir şekilde öğrenmişti. Babası ona onuru, dostluğu, bir iş adamı gibi düşünmeyi, hatta kurnazca analiz yapmayı ve tabii ki balo salonu dansını öğretmişti.

Yaşlı kont ona kur yapmanın inceliklerini öğretmeye çalışmıştı ama bu derslerin çoğu güzel bir kadının hainliği ve ikiyüzlülüğü ile "*fazla büyüleyici, cesur, düşünceleri ve fikirleri konusunda fazla kararlı*", yani Hugh'nun annesinin tam tersi biriyle evlenmekten nasıl kaçınılacağı üzerineydi.

"Beni duydun mu?" diye tersledi yaşlı kont, sesinde sert bir ton vardı. Hafifçe kaykıldı ve ona baktı. "Sen benim oğlumsun... ve varisimsin, Caroline ve William benim sevgili çocuklarım ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Babasının gözlerinde hiç utanç yoktu. Sadece şiddetli bir gurur ve öylesine yakıcı bir sevgi vardı ki Hugh'nun boğazında bir yumru oluştu. "*Listeden bir hanım seçeceğim ve bir ay içinde onunla evleneceğim*" diye imzaladı. Kendisi için her şeyden vazgeçmiş olan adam için bunu yapabilirdi; Winthrop'ların şiddetli ve sarsılmaz gururundan bile.

Babası günlerdir ilk kez gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Babasının dudaklarındaki o yarım gülümseme kayboldu ve koyu yeşil gözleri uzaklaştı. "Unutma," diye uyardı babası, "aşkın evlilikte yeri yoktur. Bu gereksiz, basmakalıp ve aşırı rahatsız edici kavram birçok iyi ailenin çöküşü olmuştur. Bizimki de dahil. Bunu *asla* unutma."

"*Yıllar boyunca bundan ne kadar sık bahsettiğinizi düşünürsek, pek sanmıyorum.*" Hugh bir kez daha kayalıklara çarpan dalgalara doğru baktı.

Babası onu sevmemesi gerektiği konusunda uyararak nefesini boşa harcamıştı. Hugh'nun gerçekten de hiç kimseden bir beklentisi yoktu. Onu her şeyden çok sevmesi gereken kadın, özgür bir hayat yaşamak için çekip gitmişse, neden aşk ya da sevgi beklentisi olsun ki?

Kimseden sadakat? Tüm bu fikir gülünçtü ve tartışmayı bile hak etmiyordu.

Hugh bu tür duygulara karşı kayıtsızdı, hiçbir zaman oturup o lanet şeyin peşinden koşmamıştı. Babasının yıllar boyunca yaptığı pek çok uyarıya rağmen, Hugh çok kararlı bir iradeye sahipti ve eğer bir şeyi gerçekten istiyorsa, hiçbir şey onu aramaktan alıkoyamazdı. Babasının endişelendiği şeyin bu olduğundan, bir gün kendisini mahvetme gücüne sahip bu aşkı isteyebileceğinden şüpheleniyordu. *Saçmalık*. Soyut bir fikrin hayatını mahvetmesine izin verecek kadar aptal olabilir miydi?

"Aşkın hiç beklemediğin bir anda seni ele geçirme gibi bir huyu vardır," dedi yaşlı kont sondalı bir bakışla. "Her zaman tetikte olmalısın."

"Gerçekten mi? Saçmalıklarına bakılırsa, şimşek ve gök gürültüsü şiddetiyle saldırabileceğine inanıyorum ve neden beni uyarmadan üzerime gelecek bir şeye karşı uyarma zahmetine girdiğini merak ettim," diye karşılık verdi.

Babası kaşlarını çatı.

Karşısındaki adama herhangi bir özel bağ açlık çekmediğini açıklamak zordu. Aşkı aramıyordu. Ondan kaçmıyordu da. Sadece... ilgilenmiyordu. *"Zihnimi meşgul edecek, bir hanımefendiye bağlanmaktan çok daha önemli şeyler var... evlenmeyi düşündüğüm hanımefendiye bile."*

Yaklaşan ölümün ve bırakacağı karanlık delik gibi. Ve ailemi mutluluk ve refah dolu bir hayat için yerleştirmek.

Babası bir süre düşünceli göründü ve Hugh'nun midesi babasının ona bakma şekliyle gerildi.

"Ne oldu?"

"Bu o olamaz."

Kelimeler aralarına düştü, ateşli bir ok onun etkilenmiş sakinliğini delip geçti ve Hugh'da beklenmedik bir gerilim arttı. *"Onun"* kime ait olduğu konusunda açıklık istemesine gerek yoktu. Daha bu sabah babasının, Hugh'nun hafızasına silinmez bir şekilde kazınmış olan mektupları ve kelimeleri okuduğunu görmek için özel çalışma odasına girmişti.

O kadın, onun eş ararken yaptıklarını azarlayacak kadar cesur olan kadın. Birkaç hafta boyunca yazdığı on bir mektubun her birine yanıt veren kadın. O atlıyı evinin yollarında koşarken görmeyi beklemesine neden olan kişi, cevaplarından biri daha iletilirken siyah paltosu arkasında çırpınıyordu. Mektuplar onu canlandırdı

Günlerce, bazen yakıcı, bazen yalnız, bazen de merak uyandıran sözcükler zihninden geçerken uyudu.

Onun kimliğini ortaya çıkarmak için sinsi bir taktik kullanmamış olması bir onur meselesiydi. Kadın gizemli kalmak istiyordu ve onun için bu isteği yerine getirmek önemliydi. Birçok kez, yanıtlarının tam olarak kime iletildiğini öğrenmek için iş adamını ayarlama ihtiyacını şiddetle bastırmıştı.

Mektuplarının ilk tonları, tüy kalemin aside batırıldığını ima ediyordu, kelimeleri o kadar ateşli ve sertti ki. Mektuplaşmaları boyunca bir şeyler değişmişti, bir tür tuhaf dostluk, eğer böyle adlandırmaya cesaret edebilirse. Ama karısını bulup bulmadığını o kuru, alaycı ve çoğu zaman eğlenen ses tonuyla sorguladığında bile o mektupları dört gözle bekliyordu.

Neye benziyordu? Sesi neye benziyordu... ve tadı neye benziyor olabilirdi? Sözleri gibi tatlı mı, ekşi mi? Çoğu zaman, hiç görmediği bir kadını öpmek istemesi Hugh'yu şaşırtıyordu. Geceleri, bu uçurumun tepesinde durur ve onunla konuşurdu.

Okumayı sever misin? diye sorar ve sonra sessizce ona şöyle derdi: *Zhou hanedanlığında yaşamış usta bir filozof olan Mencius'u severim.*

O rüya kadın yüzünü onunkine doğru kaldırarak ve dudakları kıvrılacaktı.

Nasıl gülümsersiniz? Sadece dudaklarınızla mı yoksa gözlerinizle de mi? Mektuplarına verdiği cesur ve kışkırtıcı cevaplara rağmen, onun hayatın mizahi özelliklerini gören ve bunlardan zevk alan bir hanımefendi olduğuna inanıyordu. Mektuplaşmalarının birçoğu hafızasına silinmez bir şekilde kazanmıştı, özellikle de kalbinin yakın zamanda kırıldığını inanmasına neden olan bir tanesi.

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Sanırım sözleriniz doğru olabilir. Aşkın evlilikle bir ilgisi yok. Bu konuda biraz daha bilgeyim. Umarım yardımcı eşinizi bulursunuz.

Meraklı Bir Kadın.

Onu küçük bir yazı masasında otururken görmüştü, çektiği acıdan dolayı göğsü sıkışmıştı. Aşkın gerekli olduğunu o kadar şiddetli bir şekilde ifade eden parlak ve tutkulu sözcükler gitmiş, yerine bıkkınlık ve acı gelmişti. Hugh onun hayalperest olup olmadığını merak etmişti.

Sevgili Meraklı Bayan,

İncindiğiniz için üzgünüm. Bu konuda konuşmak isterseniz lütfen beni dinleyin.

Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi.

...

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Zarif duyarlılıklardan yoksun görünen bir adamdan çok düşünceli bir teklif. Aşk tarafından ihanete uğrayacak kadar dünya tecrübesi edindim mi? Hissettiğim şeyin aşk olup olmadığını bile merak ediyorum... ve gerçekten böyle bir duyguyu nasıl ölçebiliriz? gerçek mi? Beni sevdiğini düşündüğüm biri beni çok incitti ve hayal kırıklığına uğrattı.

Ama sonra ailevi bağları olan ve kalbimi sevip koruması gerekenlerin bunu yapmadığını düşünüyorum, o halde neden bir başkasından bunu bekleyeyim ki? Size itiraf ediyorum, bunu yapmak korkunç derecede kolay çünkü sizi tanımıyorum, kalbimde bir ağırlık var ve sayısız düşünmeme rağmen rahatsızlığımı ya da bu konuda ne yapacağımı anlayamıyorum.

Bu , karını buldun mu? Meraklı bir bayan.

...

Sevgili Meraklı Bayan,

İtiraf etmeliyim ki, bu tür bir aşkın gerçek olup olmadığından emin değilim, kendim hiç yaşamadım. Pek çok şairin, kıkırdayan genç hanımların ve yüzü kızaran beylerin aşkı kalp çarpıntısı, avuç içi terlemesi, huzursuz geceler ve isimsiz açlık gibi bir şey olarak tanımladığını duydum. Zıyan edici bir hastalığın ve kolektif bir yanılsamanın belirtisi olan bu tür tatsızlıklara katlanmak gibi bir arzum yok.

Bununla birlikte, ailemi seviyorum. Ama onları, babamı, erkek kardeşimi ve kız kardeşimi düşündüğümde ne kalbim çarpıyor ne de avuçlarım terliyor. Sadece onların çok önemli olduğunu ve onları mutlu etmek için çok şey feda edeceğimi biliyorum. Ve belki de sevginin gerçek olup olmadığını ölçmenin yolu budur.

Umarım cevabım kalbinizdeki ağırlığı bir nebze olsun hafifletir.

Bu arada, henüz bir eş seçmedim.

Saygılarımla, Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi.

"Bana karım olmakla ilgilendiği için yazmadı baba," diye imzaladı Hugh.

Yaşlı kont ofladı. "Size yazdığı küstah mektupları okudum. Bu, adab-ı muaşeret kurallarına uyan ya da sadık kalacak bir genç kadın değil." Ah... inanç. Sadakat. Genç kontesin hayatında yarattığı fırtınadan sonra babası için çok önemli olan özellikler. Onları mahvettikten sonra, hiç tereddüt etmeden hayatlarını terk etmişti. O gittiğinde on yaşında olmasına rağmen, babasının Hugh'un yatağına oturup ona şunları söylerken yanaklarından süzülen gözyaşlarını hâlâ hatırlıyordu

gerçekten asla geri gelmeyecekti.

Elbette annesi gibi bir kadınla *asla* ... ne zeki, hayat dolu, güzel, ne de topluma burun kıvıran biriyle... ne de uyumsuz biriyle.

Cevap vermeyince babası kaşlarını çatı ve bastonunu kavrıdı. "O neşeli bir ruha sahip ve bu senin karın olacak bir bayana asla yakışmaz."

Hugh parmaklarını oynattı. "*Ona imrenmeden de hayranlık duyabilirim.*" Babası alay etti. "Onun uygunsuz ruhunun takdire şayan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hugh, dikkatini çekmesine rağmen onu bir aday olarak düşünmemişti. Gelecekte kontesi olacak kadının, evlat sevgisi ve saygısına sahip birinin dileğinin somutlaşmış hali olduğunun tamamen farkındaydı. Yaşlı kontun beklentisi ve içten umudu, Hugh'nun kibar, ayrıcalıklı ve adında en ufak bir skandal olmayan bir hanımefendiyle evlenmesiydi; vefasız ve gösterişli annesinin tam tersi olacak düzgün bir hanımefendiyle.

"*Ana eve dönelim. Hava soğuyor.*"

Babası onun gizemli kadın yazar hakkında konuşmaktan kaçındığını biliyordu. Babası sinirli bir homurtuyla bekleyen arabaya doğru yürüdü, her adımında öfkesini ve belki de endişesini belli ediyordu.

Bir taş aldı ve babasının birkaç metre önüne düşmesi için fırlattı.

Yaşlı kont durdu ve yavaşça arkasını döndü.

"*Sizi temin ederim ki endişelenecek bir şey yok.*"

Babası başıyla onayladıktan sonra, sanki kemikli omuzlarından bir yük kalkmış gibi daha dinç bir şekilde yoluna devam etti. Onu böyle görmek Hugh'ya acı veriyordu, bir aslanın vahşiliğiyle hayata cesurca tutunan eski halinin bir gölgesi.

Ana eve ulaşması birkaç dakika sürdü. Hugh uzun koridordan kütüphaneye doğru ilerlerken babası en sevdiği bahçeye gitti.

"Lordum," dedi hizmetçisi Bayan Bateman, elinde büyük bir anahtar takımı şingirdayarak aceleyle ona doğru gelirken. "Bu mektup size daha önce geldi."

Hugh kalbinin neden çarpmaya başladığından emin değildi. Bir yanı hâlâ ondan bir mektup almayı bekliyordu, gerçi son mektubunun son yazışması olacağına söz vermişti. Mektubu alıp kütüphaneye gitti ve kendini ateşe en yakın kanepeye bıraktı.

Sevgili Seçkin ve Zengin Bir Beyefendi,

Benimle evlenir misiniz?

Hugh'nun nefesi sanki boğuluyormuş gibi hırıldayarak vücudundan çıktı ve hava almaya çıkmıştı. Kâğıdın elinde titrediğini görmek onu şok etti. *Beni titrettin... dört küçük kelimeyle.* Yüce Tanrım, bu da neydi?

Derin ve sakın bir nefes alarak mektubun geri kalanını okudu.

Bu sözlerimle sizi şok etmiş olmalıyım, biliyorum, çünkü kendimi bile telaşlandırdım. Şerefim üzerine söylemeliyim ki, ifşa oldum ve geri dönülmez bir şekilde mahvoldum ve sadece bir evlilik beni saygın hale getirebilir.

Umutsuzluğa kapıldığım en karanlık anlarda düşüncelerim sana yöneldi ve karşılıklı yazdığımız mektupları yeniden okudum. Senin bir eşe, benim de bir kocaya ihtiyacım var. Bu bana şimdi çok uygun bir eşleşme gibi görünüyor.

Henüz bir eş almadığınız için, ilanınıza yanıt verenlerin planlarınıza itiraz etmediklerini ummaya cesaret . Bunu ummaya cüret ediyorum çünkü size evlenme teklif etmek istiyorum.

Sosyetenin görgü kuralları konusunda iyi eğitim almış bir hanımefendi olma ayrıcalığına sahibim. On dokuz yaşındayım ve elli bin sterlinlik çeyizi olan bir dükün kızıyım. Bir pazarlık yapılana kadar tam kimliğimi ya da durumumu açıklayamam. Eğer birlikteliğimize sıcak bakıyorsanız, lütfen hemen cevap verin.

Meraklı Bir Kadın.

Hugh mektubu üç kez okuduktan sonra masasına doğru ilerledi ve bir tomar kâğıt çıkardı. Kendini berjer koltuğa bıraktı,

kalemi aldı ve mürekkebe daldırdı.

Sevgili Meraklı Bayan,

Hugh pencereden babasının oturduğu bahçeye baktı, yüzü ufuk çizgisine doğru eğilmiş, güneşin batışını izliyordu. Babası aniden uyanmış gibi göründü ve ayağa fırlayarak görkemli evlerine giden geniş çakıl taşlı araba yoluna doğru baktı.

Babası onun Meraklı Kadın gibi bir eş almasından nefret ederdi. Onun tehlikede olduğu gerçeği bile babasının korktuğu vahşi ve tutkulu doğasına işaret ediyordu. Başka biriyle öpüşürken mi yakalanmıştı? Yoksa bir beyefendiyle yalnız mı gezmişti? Kendi seçimi olmayan bir dedikoduya mı kapılmıştı?

Sözlerinde çaresizliğin, belki de kederin izleri yankılanıyordu ve içgüdüleri bunun daha ciddi olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Bununla birlikte, *tonun* kaprisli ve vefasız doğası göz önüne alındığında, bir tırmığın ona dans teklif etmesi kadar basit bir şey için chit mahvolabilirdi.

Ama siz cesursunuz, değil mi? Onların taleplerine boyun eğmek yerine, burada inatçı ve cesur davranıyor, geleceğinizi kendi elinize alıyorsunuz. Pervasız. Yine de güçlü. On dokuz yaşındaki genç hanımlara nasip olmayan bir şey.

Daha önce hiç hissetmediği bir açlık kalbini kemirdi.

Ne yaptınız... ya da size ne yapıldı?

Babasının hatırı için... onu reddetmeliydi. Hugh'nun içini soyut bir duygunun şiddetli kabarıışı kapladı. İçindeki her şey bu fikre isyan ediyordu ama yine de son günlerinde babasının onurunu kıramaz ya da ona acı çektiremezdi. Tüy kalemi bir kez daha mürekkep hokkasına daldırdı ve ucunu kâğıda yerleştirdi.

Koşullar sizi bu soruyu sormaya zorladığı için gerçekten üzgünüm. Ne yazık ki-

Kapıya vurulan sert bir yumruk onu duraklattı. Masasının üzerindeki zili bir kez çaldı ve keskin çınlama sesi odanın içinde yankılandı. Kâhyaları, babası yaşında bir adam, ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

"Garaj yolundan bir araba geliyor, Hugh Efendi." Kalemini indirdi. "*Bu saatte mi?*"

Gece kalmak üzere davet edilmedikleri sürece kimse bu saatte şatoya uğramazdı. "*William mı?*" Kardeşi neredeyse üç yıldır uzaklardaydı ve yaşlı kontu görmek için her an eve dönebilirdi.

"Armayı tanımıyorum. Kasıtlı olarak örtüldüğüne inanıyorum."

Oldukça meraklı olan Hugh sandalyesini geriye itti ve çalışma odasından çıkıp muazzam koridordan geçerek ön kapıya doğru ilerledi. Babasını orada, bastonuna dayanmış, kaşlarını çatmış bir halde görünce şaşırmadı.

"Eğer o dul kadınsa, onu geri çevireceksin. Onun maskaralıklarına müsamaha göstermeyeceğim," diye mırıldandı yaşlı kont.

Yaşlı kontun hayal kırıklığına uğramasına rağmen, en yakın komşusu olan dul vikontes ondan hoşlanmış gibi görünüyordu. Tuhaf saatlerde onları ziyaret etmiş ve hepsinin reddedilmesine rağmen malikanesinde yemek yemeleri için birkaç davetiye göndermişti. Babasının, onun görgü kurallarına ve temel görgü kurallarına aldırış etmemesi ve nezaketten yoksun olması nedeniyle çok üzgün bir şekilde mırıldanmasına neden olmuştu. O, kaçınılması gereken uygunsuz tiplerden biri olarak kesin bir şekilde kategorize edilmişti. Her ne pahasına olursa olsun.

Babasının kendisinden önce gelmesine izin vererek, araba ön avluya yanaştığında dışarı çıktılar. Arabaya birkaç valiz, şapka kutusu ve portmanto yüklenmişti.

Tek arabacı yüksek koltuğundan zıpladı ve arabanın basamaklarını indirdi. Lacivert, kullanışlı bir elbise giymiş tombul bir kız dışarı çıktı, arkasını döndü ve bir başkasına yardım etmek için elini kaldırdı.

Bir başka genç kadın arabadan inerek yıkılmış basamakların ilk basamağına çıktı. Kırmızı giymişti. Başına geçirdiği kapüşonuyla canlı bir palto yüzünü gölgeler içinde bırakıyordu. Paltonun büyüklüğü yüzünden ne şeklini seçebiliyor ne de yüz hatlarını görebiliyordu. Ön avluya, inişli çıkışlı çimenlere ve ardından bu bölgedeki en modern şatolardan birine baktı. Sonra adamın babasıyla birlikte durduğu yere baktı. Ona doğru birkaç adım attı ve sonra dikkat çekici bir durgunluğa büründü. Kendini tutuş biçimi onun kibar ve kaliteli bir hanımefendi olduğunu gösteriyordu. Yine de yanında kocası ya da refakatçisi yoktu. Yanındaki bayanın bir hizmetçi olduğu belliydi ve arabada sadece bir arabacı ile bir kaplan vardı.

"Bunun dul kadın olduğuna inanmıyorum. Lanet olası kedileri yok," diye homurdandı yaşlı kont. "Kim bu genç bayan?"

Onu. Hugh'nun kalbinden tanımlanamaz bir şey geçti. Her nasılsa, Meraklı Leydi'yi hiç görmemiş olmasına rağmen bunu biliyordu. Bu fikir bile imkânsız görünüyordu ama yine de acımasızca durmaya karar vermeden önce bir adım ileri attı.

Babası ona endişeli bir bakış attıktan sonra kırmızılı kadına döndü. Elini paltosuna götürdü ve kapüşonu çıkardı. Bir ısı parıltısı yaktı

Hugh'nun tüm vücudu boyunca ve tepkisine hakim olmak için muazzam bir irade gerekiyordu. İçgüdüsel tepkisi, dikkat etmesi gereken bir uyarı atışıydı. Yirmi beş yıl boyunca bir kadının güzel yüzünü gördüğünde kalbi hiç bu kadar sarsılmamıştı.

Başını salladı ama kalbi endişe verici bir şekilde çarpıyordu.

Kont suçlayıcı bir tavırla, "Biliyorsun," dedi.

Hugh elini kaldırdı. "Baba-"

"Hayır! Hayır! Onu geri göndermelisin, oğlum. O yapmayacak!"

Babası arkasını döndü ve bastonunu kullanarak onu yıllardır sadakatle baktığı yan bahçeye götüren patikada topallayarak ilerledi.

Birkaç adım daha atan genç kadın durdu ve babasının geri çekilen figürüne baktı. Bakışları tekrar babasına döndü ve Hugh tüm vücuduna yayılan hızlı sıcaklık karşısında şaşkınlık hissetti. Kızın yüz ifadesinde kırılganlık, umut ve gururun şiddetli bir karışımı vardı. Gözleri de o güne kadar gördüklerinin en büyüğü ve en güzeliydi. "Kahverengi," böylesine yavan ve sönük bir kelime onun güzel gözlerine hak ettiği zarafeti vermiyordu.

Altın sarısı güzel gözleri zarifçe kavisli kaşlarının altında yer alıyordu ve cömert ağzı gülümsemek ve belki de öpüşmek için yaratılmış gibiydi. Çenesinin biçimi inatçı yapısını ve eşsiz gücünü ima ediyordu. Güzel altın çizgileri olan açık kahverengi saçları başının üstünde toplanmıştı. Birkaç duraksamalı adım daha attı ve tüy kalem zihninde açıldı ve içindeki her şeyin söylemek istediği cevabı yazarken kâğıdın üzerinde karaladı.

Sevgili Meraklı Hanımefendi,

Mantiğımı ya da duygularımı açıklayamam, çünkü onları anlamıyorum. Gerçekte onlar parmaklarımın arasından, suyu kavramak ya da onu akıntıya karşı akmaya zorlamak gibi elle tutulamaz bir şekilde akıp gidiyorlar. Evet... Seninle evleneceğim. Lütfen, bana gel.

Bu arada, benim de çok endişe verici bir sırrım var. Aslında... bunu üç küçük sır yapmalıyız.

Saygılarımla, Hugh Winthrop.

Üçüncü Bölüm

Sevgili Richard,

Bu mektup elinize geçtiğinde ben çoktan gitmiş olacağım. Hizmetçim Sarah'ı, ancak sınırı güvenli bir şekilde geçip Highlands'e ulaştıktan sonra sana ulaşması için görevlendirdim. Nereye gittiğimi sana söyleyemem, sadece bunu seni ve annemi utandırmamak ve babamın hayal kırıklığı ve gazabından kurtulmak için yaptığımı bil. Korkarım ki çocuğum olacak ve bu skandal Londra'da kalmam için çok fazla. Annemin taşraya kaçmam ve çocuğumu gizlice doğurup ondan vazgeçmem için ısrar edeceğini biliyorum ve bunu düşünmeye bile katlanamam. Bir adam var... bir kont, bir eşe ihtiyacı var ve bu konuda alışılmışın dışında bir yol izleyerek onun için ilan vermiş. Görünüşe göre onun itibarı sizinkinden bile daha kötü olabilir, ancak ona üzücü durumumu bildirdim ve beni karısı olarak almaya istekli. Böyle bir hareketi onurlu buluyorum. Belki iki yaralı ruh birlikte şifa bulabilir, bu yüzden kendi geleceğime karar vermek için adımlar attım. Yerleştiğimde, sana haberlerle birlikte yazacağım.

Sadakatle,

Phoebe.

Phoebe İngiltere'den, ailesinden ve güvenli, tanıdık ve rahatlatıcı olması gereken her şeyden sanki şeytan onu bir kovalamış gibi kaçmıştı. Daha da kötüsü, sadece birkaç mektuplaştığı ve en derin sırrı olarak gölgelerde kalmış bir adamla evlenmeyi umarak bu duruma balıklama atlamıştı.

Çizmelerinin altındaki çakıllar çıtırdadı, bu ses ön avlunun durgunluğunda endişe vericiydi. Başlangıçta kâhya ya da uşak olduğunu düşündüğü adam konuşmadı ya da onu malikâneye davet edecekmiş gibi görünmedi. Onu değerlendirirken kullandığı aşırı cesur ve delici üslup, bu adamın malikânenin hizmetkârlarından biri olmadığını haykırıyordu. Phoebe'nin midesi korkunç bir endişeyle düğümlendi.

Sakalının gölgesi elmacık kemiklerinin sert duygusallığını ve çenesinin sert hatlarını vurguluyordu. Beyefendinin üzerinde siyah bir pantolon ve vücuduna o kadar mükemmel oturan bir ceket vardı ki erkekliği konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu. Saçları biraz dağınıktı ve düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Tartışmasız yakışıklı, zengin ve zarif bir adamdı ama kadının tüm dikkatini çeken gözleri oldu.

Phoebe daha önce hiç bu kadar mavi ama bu kadar karanlık gözler görmemişti. Midesinin çukuru garip, çırpınan bir hal aldı ve kalbi korkunç bir örümcekle karşılaşmış gibi hızla çarpmaya başladı. Doğuştan gelen kibri onu malikânenin lordu ilan etmişti. Tavırları daha da mesafeli bir hal almış, gözleri bir şahin gibi onu olduğu yere mıhlamıştı. Bu kesinlikle rahatsız ediciydi.

Bakışları göz kırpmayan bir yoğunlukla onu yerinde tutuyordu. Şık, zarif, güzel, zeki ve kurnaz. Bunların hepsi gözlerinden anlaşılıyordu. Daha önce hiç bu kadar ifadesiz bir yüzle karşılaşmamıştı ama gözleri merakı ve o kadar uzak ve anlaşılmaz bir şeyi anlatıyordu ki, içinden beklenmedik bir korku geçti.

Umuyordu... İngiltere'den pervasız bir acelecilikle kaçtığı adamın bu olmaması için dua ediyordu. Ağabeyi ona her zaman bir beyefendi hakkında edindiği ilk izlenime inanmasını söylerdi; bu, hayatta manevra yaparken ona iyi hizmet ederdi. Burada, bu ülkede, bir yabancının kapısının eşliğinde olmak, onu bir kapatmaya ve çocuğunu zorla elinden alıp başkasına vermeye kararlı bir anneden kaçmak dehşet vericiydi.

Ondan birkaç adım ötede durdu. "Siz... siz seçkin ve zengin bir beyefendi misiniz?"

Nefes vücudundan titriyor gibiydi, sonra hissettiği her şey hızla kontrol altına alınmış gibiydi.

Adam cevap vermedi ama kısa bir selam verdi. Onun bir şey söylemesini bekledi ve sessiz kaldığında içindeki gerilim daha da arttı. Adamın gözlerinde kararlı bir parıltı vardı, sanki ondan ne çıkaracağından emin değildi. "Kim olduğumu merak ediyor olmalısın." Adamın sessizliği sinir bozucuydu ve bu onu niyet ettiğinden biraz daha hızlı konuşmaya itti. "Ben... Ben Meraklı Kadın'ım."

Bir kez daha başını salladı ama bakışlarının şiddeti yüz kat artmıştı. Gözleri... sanki yüzünün her kıvrımını ve eğimini hafızasına kazımış gibi kızın yüzünde geziniyordu. Şaşırtıcı derecede kabaydı... ve nasıl da kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

Rahatsız edici ve alışılmadık bir fiziksel farkındalık hissetti ve her rütbeli ve edepli genç hanımın yapması gerektiği gibi kayıtsız ve kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı.

Eldiveninin parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. *Evine davetsiz geldim. Benim sağduyulu bir kadın olduğuma asla inanmayacak!*

Adamın arkasındaki devasa kapıya baktı. Haber vermeden *gelmiş* olsa bile, onu içeri buyur etmeden burada bekletmesi bir centilmenlik işareti değildi. İçindeki hayatı, yapacağı ya da söyleyeceği her şeye bağlı olan değerli bir hayatı, annesinin zalimce hakaretlere maruz kalması için vermeyi planladığı hayatı her düşündüğünde ona gelen koruyucu bir hareket olan yuvarlak karnını sıkma arzusunu geri itti.

Korku, öfke ve bebeğini korumak için duyduğu kararlılık onu evinden böylesine aceleci davranmaya itmişti. Ama karşısındaki sessiz adama bakarken, yüz ifadesini okuyamayınca, yolculuk boyunca bastırdığı tüm korkuları canlandı.

Bu adam benimle evlenmeyi asla kabul etmeyecek... çocuk taşırken olmaz. Ne sebebi olabilir ki?

Kapı açıldı, yaşlı bir adam dışarı çıktı ve giyim tarzından onun uşak olduğunu tahmin etti.

"Lordum," dedi ayaklarını dikkatli bir şekilde sürüyerek.

"Lordum?" Phoebe mırıldandı, kalbi küt küt atıyordu. "Unvanınız nedir?"

Uşak, sanki kadın efendisine hakaret etmiş gibi sertçe doğruldu. "Sizi Vikont Huxley ile tanıştırayım, müstakbel Albury Kontu."

Şok, soğuk bir dalga halinde içinden geçti. Keder ve korkuyla birlikte.

Bir Earl.

Albury, babasının çalışma odasında, siyasi yandaşları ve diğer iş yatırımcılarıyla bir araya geldiğinde fısıltıyla konuşulan bir unvandı. Winthroplar tarafından uzun süredir kullanılan bir unvandı. Aileyle toplum içinde hiç karşılaşmamış ya da başka bir yerde adlarının geçtiğini duymamıştı. Sözümlerine, mevsimlerin ciddiyetsizliğini fark etmemişlerdi.

Önünde böylesine parlak bir gelecek olan bir beyefendinin unvana ve krallığa karşı bir görevi olmalıydı. Elbette böyle bir adam, geri dönülmez bir şekilde mahvolmuş bir kadınla asla evlenmezdi... Elli bin sterlinlik bir mirasa sahip bir dükün kızı olsa bile. Ağlama dürtüsü acı verici bir şekilde ürperdi

göğsünün içinde. Phoebe, davet edilmeden bir yabancıнын kapısına geldiği için aklını kaçırmıştı desek daha doğru olur. Peki neden? Tam olarak on harf yüzünden. Yaşının ve deneyimsizliğinin ağırlığını daha önce hiç bu kadar hissetmemişti.

"Size son derece önemli bir mektup gönderdim; ancak soruma vereceğiniz yanıtı bekleyemedim. İngiltere'den hemen ayrılmam gerekiyordu." Bir haftalık yolculuk boyunca, cevabının hayır olabileceği ihtimaliyle yaşamıştı. Aralarındaki konuşmalara dayanarak, onun evlenmek istediği türden bir kadın olmadığını biliyordu, her ne kadar onun isteklerinin ardındaki mantığı hiç anlamamış olsa da. O kadar çaresiz, korkmuş ve içinde büyüyen hayatı şiddetle korumaya çalışmıştı ki, her türlü sağduyulu düşünceyi bir kenara bırakmış ve bunu aptallıkla değil cesaretle yaptığını umarak harekete geçmişti.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği ve dünyanın işleyişi konusunda ne kadar naif olduğu o anda omuzlarında ağır ve tavizsiz bir şekilde duruyordu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu ve hiçbir şey güvende hissettirmiyordu. Ve Phoebe on dokuz yıldır hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Boğazı ağrıyarak ondan sadece birkaç adım ötede durdu. Reverans yaparak eğildi. "Sanırım lakaplarımızdan vazgeçmeliyiz. Ben Leydi Phoebe Maitland, Salop Dükü'nün kızıyım."

Bakışları keskinleşti. Bu, başka bir plan yapana kadar ona barınak sağlanması ve tüm nezaketiyle davranılması için yeterli olmalıydı.

"Hoş geldiniz Leydi Phoebe," diye seslendi uşak.

Kâhyanın neredeyse belli belirsiz başını sallamasının ardından üç uşak belirdi ve onun arkasından arabaya doğru ilerledi.

Hoş karşılanmadığı için kalbi daha da ağırlaştı. "Lütfen beni affedin lordum."

Arabadan gelen sert bir havlama sesi konuşmasını yarıda kesti. Tanrıya şükür, ne söylemek üzere olduğundan tam olarak emin değildi. Karşısındaki yabancı kaskatı kesildi, gözleri büyüdü.

"Oh! Umarım köpekleri seviyorsunuzdur. Arabanın içinde uyuyordu ve izin almadan uyandırmak istemediğim kocaman bir canavar."

Vikont onun omzuna dokundu, hızlı bir fırça darbesi, ama bunun şoku Phoebe'nin ona bakmasına neden oldu. Ama adam ona bakmıyordu. Avuçlarını göğsüne bastırmıştı ve nefesini tuttuğu belliydi. Phoebe, iri köpek arabadan zarif bir sıçrayışla atlarken onun etrafından hâlâ nefes almadığına yemin etti. Ama ona doğru koşmadı. Hayır, Kurt

bacaklarının gücüyle ileri atıldı ve birkaç sıçrayışta dizlerinin üzerine çökmüş ve kollarını uzatmış olan adamın yanına geldi.

Phoebe hayretler içinde köpeğin, sanki hayatı buna bağıymış gibi ona tutunan Vikont'a çarpmasına baktı. Kurt o kadar heyecanlıydı ki havlaması yumuşak ve hafifçe yüksek mırıltılara dönüşmüş, kuyruğu daha önce hiç görmediği bir şekilde sallanıyordu.

Bir buluşmaydı.

Çok da güçlüydü, çünkü adam köpeğin yüzünü tuttu, gözlerinin içine baktı ve alnını hayvana yasladı. Bu şekilde kaldılar; Vikont çakıllı araba yolunun pantolonunu mahvedeceğini umursamıyordu ve Kurt birbirlerine bakarken sessizdi. Köpek iri pençesini Vikont'un her iki omzuna koyup sonra da koca başını her iki omzuna yasladığında bir sarsıntı daha geçirdi.

Kucaklaşıyorlardı. Bunun güzelliği nefesini kesmişti.

Sarah aceleyle onun yanında durdu. "Gördüklerime inanamıyorum leydim! Birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlar."

"O... Kurt'a bakması için mektubu yazan efendi o."

Vikont ayağa kalktı, köpeği onu hiç terk etmeyecekmiş gibi yanına bastırıp ve onunla yüzleşti.

"Kurt... o senin köpeğin mi?"

Başını salladı ve iki parmağını kalbinin üzerine bastırıp bir kez vurduktan sonra kısa ama zarif bir selam verdi.

"Ama ben senin ölüm döşeğinde olduğunu sanıyordum?" dedi şaşkınlıkla.

Sonra içinde bulunduğu durumun gerçekliğini . Vikont konuşamıyordu.

Sessizlik çok garipti, sonra uşak boğazını temizledi ve kadının gözlerini ona doğru çekti.

"Çok zor bir dönem geçirdik leydim ve doktorun raporu korkunçtu. Ancak, birkaç gün yattıktan sonra, Lord herkesi şaşırtacak ama son derece memnun edecek şekilde iyileşti ve şimdi oldukça iyi."

Bakışlarını Vikont'a çevirdi... Vikont sadece ona bakıyordu. Zihni el yordamıyla bir şey aradı, başka bir şey. "Kaderin ya da alinyazısının kaprislerine inanır mısınız?"

Bunu söylemek istememişti; kulağına çok aptalca geliyordu.

Gözlerinde mizah parladı ve beklenmedik bir şekilde gülümsedi. Bunun inanılmaz şehvetli güzelliği Phoebe'yi çarptı. Yanakları ısındı, boğazı ve karnı da. Kalbi yerinden fırladı ve midesinde kelekler uçuşmaya başladı. *Bu his de ne?*

"I..." Phoebe bakışlarını Vikont'tan kaçırdı, onun bu beklenmedik tepkisine öfkelenildi.

"Beni takip ederseniz, Leydim," dedi uşak. "Glencairn Kalesi'ne hoş geldiniz."

Arkasına baktı ve Vikont'un hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdı, eli Wolf'un başındaydı, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş arazide yer alan görkemli malikâneye girerken insan ve hayvan bakışıyordu. Geniş park alanları ve kusursuz bir şekilde tasarlanmış bahçeler binayı çevreliyordu. En görkemli ve geniş kemerli girişe sahipti ve birçok dekoratif mazgal ile birkaç dekoratif kuleye sahipti. Kırsal alanın ötesinde, fundalıklarla kaplı çimenli kırlar ve görkemli tepelerin altında yer alan ormanlarla daha evcilleşmemiş alanlar vardı. Her yönde, muhteşem güzellikteki manzaralar onu dehşete düşürüyordu. İskoçların crofts adını verdikleri küçük mütevazı kulübeleri çevreleyen birkaç parça daha parlak yeşil alan vardı. Birkaç mil uzakta küçük bir köy vardı.

İçinde korkunç bir boşluk kök salmıştı. Aralarında bir evlilik mümkün değildi.

Mektubu yazanın belki de elli bin sterlinlik bir çeyizle bir dükün kızıyla son derece memnun olacak zengin bir tüccar olduğu konusunda kendini kandırmak kolaydı.

Büyük kapı açıldı ve eşikten geçerek uzun bir koridora adım attı, havada limon ve balmumu kokusu vardı. Kısacık bir süre karnına dokundu. *En azından güvendesin...*

Büyük evin içi zevkli bir şekilde döşenmiş ve dekore edilmişti, üst duvarlarda simetrik bir şekilde sergilenen daha savaşçı bir geçmişin ziynetleriyle sıcak bir şekilde panellerle kaplanmıştı. Kargılar, kılıçlar, kalkanlar ve Phoebe'nin adını bilemediği daha eski silahlar iyi aydınlatılmış salonlarda parıl parıl parlıyordu. Duvardaki silahların arasına geyik boynuzları ve eski bir veliahtın avcılıktaki hünerini gösteren diğer ganimetler serpiştirilmişti. Savaşçı bir geçmişin sembollerinin üzerinde, eski aile üyeleri olduğunu tahmin ettiği bir dizi portre asılıydı. Çoğunlukla yerel ustaların eserleri olmakla birlikte, daha yakın tarihli olanlardan bazılarının Londra'nın ve daha uzak bölgelerin en prestijli sanatçıları tarafından yapıldığı belliydi.

Şatonun tarihinin farklı dönemlerine ait bir dizi zırh takımının etrafından dolaştı. Uşak onu dolambaçlı merdivenlerden ikinci kattaki bir odaya çıkardı. Sarah'yı hizmetçi odasına yönlendirmeye çalışmış ama Sarah önce leydisine hizmet etmesi gerektiği konusunda ısrar ederek sertçe reddetmişti.

Göğsündeki ağrı fiziksel bir şeye dönüştü ve sıkılaştıran kavrayışında hiçbir rahatlama yoktu. "Richard'a yazdığım mektupta... ona bir kontla evleneceğime dair güvence vermiştim. Geleceğim adamın gerçekten ünvanlı ve geleceğin kontu olacağını hayal edemezdim!" Kahkahası boğuk bir çığlık olarak çıktı. "Ben sadece

Kardeşim uygun bir seçim yaptığıma inansın ve belki de beni bulmaya çalışmasın, çünkü bir kez bulduğunda beni eve geri götürmekten başka ne seçeneği olabilir ki? Korkuyorum, Sarah."

"Ah leydim, yapmayın! Burada sizinle birlikteyim ve Vikont'la konuşursanız, eminim ki... pazarlığınızı kabul edecektir."

Sözleri yatıştırmaya yönelikti ama Sarah'nın bakışları suçluluk duygusuyla başka yöne kaydı. O da buna inanmıyordu. Hangi lord, geleceğin kontu, Phoebe'nin sırrını öğrendikten sonra onunla evlenmek isterdi ki?

Değiştirme gücüne sahip olmadığında geçmişte oyalanmanın beyhude bir çaba olduğunu ağabeyinden öğrenmişti. Su zaten doğuya akmişken, onu batıya geri götürmenin bir yolu yoktu. Sahip olduğu tek seçenek geleceğe bakmak ve taşıdığı çocuğun hayatını ve geleceğini koruyacak akıllı kararlar almaktı.

Derhal başka bir çözüm bulunması gerekiyordu.

Dördüncü Bölüm

Hugh'un meraklı leydisini -hayır, Leydi Phoebe'yi- bir toplantıya çağırmadan önce seyahatin tozunu atmasını beklemesi akıllıca olurdu. *Phoebe*. Onun adının bir parçasını bile kullanmanın zevki... beklenmedik ama hoştu. Onun adını seviyordu. Onun varlığının ilgili herkes için ne anlama geldiğini ve onun hakkında tam olarak ne yapacağını tartışmak için gecikme olmamalıydı. Babası az önce topallayarak yanından geçmişti ama yaşlı kont sert sözler söylemek yerine, kendi odasına gitmeden önce ona bakmakla yetinmişti.

Hugh, kız kardeşinin şöminenin yanındaki derin bir sandalyede rahat bir zarafetle yayıldığı üç katlı, yerden tavana kadar uzanan kütüphaneye girdi. Ellerini bir kez çırpıtı. Caroline elindeki kitaptan başını kaldırdı, gözleri dehşet içinde yuvarlaklaşmıştı. "Hugh, her şey yolunda mı?"

"Benim adıma konuşmanı istiyorum." "Şimdi mi?"

"Evet."

Caroline kitabına umutsuz bir bakış attı. "Ama kahramanın tavan arasındaki kadının hayalet olup olmadığını öğreneceği kısma geldim!"

Hugh gülümsedi. "*Bir ziyaretçimiz var.*" Kız kardeşi kaşlarını çatı.

"Kim?"

"*Baba'nın planının başlangıcı.*"

Caroline yüz ifadesini düzeltmeden önce irkildi. Yine de gözleri öylesine umutla parlıyordu ki, boğazında bir düğüm oluştu. "Sen ailemizin adını açıkladıktan sonra gerçekten biri mi geldi? Winthrop'ların kötü şöhretinin sonsuza dek süreceğini sanıyordum."

İçinden tanımlanamayan bir duygu daha geçti. "*Bu bayan davetsiz geldi.*"

Şimdi kız kardeşi ayağa kalkmış, farkında değilmiş gibi görünen gergin bir hareketle elbisesinin önünü düzeltiyordu. "Davetsiz mi?"

Başını salladı.

Yüzü merakla aydınlandı. "İlana doğrudan yanıt olarak mı?"

Başka bir baş sallama.

"O zaman çaresiz durumda." Caroline alt dudağını ısırды, gözleri yumuşak ve sorgulayıcıydı. "Ama sorunlarımızı görmezden gelebilecek doğru bağlantılara sahip mi?"

"*Ailesi, Babamın yaptığı tonun en güçlü aileleri listesinde yer alıyor.*"

Caroline'ın dudakları şokla aralandı. "Aman Tanrım! O da *buraya* mı geldi? Bir şeyler fena halde ters gidiyor olmalı."

Korkunç bir şey onu evinden sadece refakatçi olarak bir hizmetçiyle çıkmaya itmişti. Hugh, yanında Caroline varken onunla buluşmasının zor olacağından şüpheleniyordu. "*Boş ver. Sen okumana devam et. Onunla yalnız buluşacağım.*"

"Onunla iletişim kurmak çok garip olacak," diye karşı çıktı kız kardeşi, onun için endişeli görünüyordu.

Tercüman olmadan konuşmaya çalıştığında her zamanki rahatsızlığı beklerken içinde bir başka sert düğüm oluştu. "*Sanırım ikimizin de odasında olması onun için daha iyi olur. Dediğiniz gibi, korkunç bir şey olmuş olmalı. Dikkatli davranacağım.*"

Caroline başını salladı ve Hugh meşe masaya doğru ilerleyerek birkaç tomar kâğıt, bir çift tüy kalem ve hokka aldı. Hugh daha sonra dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkarak Phoebe Hanım'a tahsis edilen odaya doğru ilerledi. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı, ancak bir ses bağırınca yumruğunu indirdi.

"Gidecek misiniz leydim? Ve nereye gideceksiniz?"

"Buraya gelmek bir hataydı, Sarah. Dikkatsiz davrandım ve düzgün bir plan yapmadım."

"Peki nereye gideceksiniz leydim?"

"Londra'ya ya da Derbyshire'a değil," dedi Leydi Phoebe usulca. "Belki Cornwall'daki Polly halama giderim. O da annem tarafından skandal olarak görülüyor. Polly Teyze durumuma itiraz etmeyebilir ve bir dulluk hikâyesi yaratmama yardımcı olabilir."

"Oh, leydim, sanırım düğ ve düşesin ilk kontrol edeceği yerlerden biri teyzeniz olacaktır ve annenizi size izin vermesi için ikna edebileceğinizi sanmıyorum..."

Yani ailesinden kaçıyordu. Ne kadar ilginç. Salop Dükü, Maitland'ların soyundan geliyordu; herkesin bağlanmak isteyeceği çok güçlü ve nüfuzlu bir aileydi ve adamın kızı

kendini Hugh'un kucağına bıraktı. Yaşlı kont, *Ton*'daki birçok ailenin güçlerini ve sınırlarını bilmeyi eğitiminin bir parçası haline getirmişti.

Ayrıca onu, bir hediyenin kabul edilmeye değer olup olmadığını anlamak için değerini acımasızca sorgulaması konusunda da uyarmıştı.

Leydi Phoebe boğuk bir sesle, "Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, Sarah," dedi. "Annemin istediğini yapmak çok zalimce ve yanlış. Kendimi skandalan ve rezaletten kurtarmak için bile olsa bunu *yapamam, yapamam!*"

Daha da ilginç.

"Anlıyorum leydim!"

"Ah, Sarah, kendimi çok korkmuş hissediyorum... ve bu beklenmedik yolculukta çok yalnızım. Rüzgârla sürüklenen bir ot parçası gibi akıntıya kapılmış durumdayım ve önümdeki yoldan emin değilim ve bu böyle olamaz. Birden fazla hayat benim güçlü ve becerikli olmama bağlı."

Hugh başını eğdi. *Birden fazla hayat*. Ne kadar da uğursuz.

Sarah umutla, "Belki genç lord seninle evlenir," diye öneride bulundu.

"O geleceğin Albury Lordu! Böyle bir adam sırrımı öğrendikten sonra benimle *asla* evlenmez."

Bu sözcükler sert ve ağır bir şekilde içine . Başka bir sır.

Kapıyı üç kez çaldı. Kısa süre içinde hizmetçi tarafından açıldı ve hızlı, saygılı bir reverans yaptı. Leydi Phoebe ayağa kalktı ve aceleyle yüzündeki gözyaşlarını sildi. Eldivenlerini ve başlığını çıkarmış olmasına rağmen hâlâ pelerinini giyyordu. Hâlâ üşüyor muydu?

Hugh içeri girdi ve çenesini koridora doğru kaldırarak leydisiyle yalnız konuşması gerektiğine dair açık bir işaret verdi. Odadan aceleyle çıkmadan önce hafifçe başını sallayan hanımına baktı ama kapıyı aralık bırakmaya dikkat etti.

Hugh gülümsedi ve kapıyı onun ürkmüş yüzüne doğru itti.

"Vikont Huxley," diye uyardı Leydi Phoebe, arkasındaki kapıya bakarak.

Kadının kanepenin yanında durduğu yere doğru yürüdü ve ona yakın bir minder üzerine oturdu, mürekkep ve hokkayı küçük ceviz masanın üzerine koymak için öne doğru eğildi. Kadın onun yanına inmeden önce bir duraksama oldu ama aralarında boşluk kalacak şekilde yer değiştirdi. Hugh ona baktı, yakınlığından neredeyse irkilmişti. Kadının boğazındaki vahşi nabız atışını görebiliyordu. Ona bakmaktan kendini alamadı; kız da neredeyse utangaç bir tavırla ona karşılık verdi. Küçük çenesinde bir gurur vardı ve altın rengi gözleri gerçekten de şimdiye kadar gördüklerinin en güzeliydi. Bu gözler geniş bir acı havuzuydu ve

Sevgi dolu bir ressamın nazik fırçasıyla işlenmiş gibi yüzüne kazınmış kırılganlık ve belirsizlik, ama aynı zamanda incelik ve güç de gördü.

Bakışları adamın ellerine kaydı ve o zaman adamın kâğıtları sıkıca tuttuğunu fark etti. Büyük bir kızgınlıkla boynuna bir sıcaklık yayıldı. Öne doğru dönerek hokkayı açtı, tüy kalemi batırdı ve yazdı.

Okuması için kâğıdı itmesine fırsat kalmadan kadın yaklaştı ve başını eğdi. Beklenmedik yakınlık nabzını hızlandırdı. Başını hafifçe çevirdi. Kadın ona bakıyordu.

İçinde sıçrayan gerilim alışılmadık ve beklenmedikti. Gül yanaklarını öpen birkaç sanatsal bukleyi kulaklarının arkasına iten parmakları titredti. Sonra bakışlarını kâğıda indirdi.

Son mektubunu aldım.

Leydi Phoebe ona yukarı doğru hızlı bir bakış göndererek gözlerini aradı. Sonra bir kâğıda ve tüy kaleme uzandı, parmakları onunkilerle çarpıştı. Kadının elini hissetmek adamın duyularına ani bir saldırıydı. Tanrım, çok yumuşaktı.

Hugh duraksadı ve bakışlarını ona çevirdi. Kadın parmaklarına bakıyordu ve yanakları daha da pembeleşmişti.

Yavaşça, sanki ısıracakmış gibi, parmaklarını geri çekti ve bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Ben... Ben de cevabımı yazmayı düşünmüştüm. Şimdi çok aptalca, görüyorum, ama... ama düşünmedim, ben... Oh, düşündüğümde daha gerginim!"

Sesi kesildi ve birkaç dakika boyunca ateşe doğru baktı. Aptalca *değildi* ama gergindi. Küçük bir gülümsemeyle kâğıdı masanın üzerinden ona doğru itti ve tüy kalemi havaya kaldırdı.

Kadının omuzlarındaki gerginliğin kalktığını gördü ve dudaklarından dökülen yumuşak iç çekiş hiç beklenmedik bir şey yaptı. Onun içinde bir yerlere gitti ve orada kaldı. Ona saldıran kesinlikle garip zayıflığı açıklamanın tek nedeni bu olabilirdi.

Kalemi hokkaya daldırdı, kuruladı ve sonra yazdı. *Mektubumdan önce gelip gelmediğimi merak ettim Varlığımın sebebi senin için çok açık o zaman.*

O korkunç karalamanın böyle yazdığını umuyordu. Bakışları çarpıştı ve adam hızla tekrar kâğıda, sonra da ona baktı. Hugh bir elini yüzünde gezdirdi ve o ana kadar duyduğu en tatlı seslerden biri ona ulaştı. Kadın kıkırdadı ve hemen ardından elini ağzına götürdü. Elini indirerek usulca şöyle dedi: "Yazdıklarımın dehşete düştüğünüzü görebiliyorum. Büyürken öğretmenlerim ve mürebbiyem de aynı şekilde dehşete düşmüşlerdi. O zaman ben konuşayım."

Bir elini kalbinin üzerine bastırđı ve rahatladığını belli etmek için kanepeye yaslandı. Gülümsemesi genişledi ve gözleri... sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi ona baktı. Hugh anlamıştı. *O da* kendi hareketlerinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Kadının endişesini hafifletme isteğini bir kenara iterek kâğıda uzandı ve yazdı. *Neden evlenmemizi istiyorsun?*

Yanakları kırmızının daha koyu bir tonuna dönüştü ama yine de çenesini kaldırdı ve adamın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Çok acil bir kocaya ihtiyacım var."

Sessiz, ciddi sesi odaya yerleşti. Kağıda hızlıca bir şeyler daha karaladı ve bakışlarını masaya indirdi.

İfşâ oldun.

Göğsü kararsız bir nefesle inip kalktı. "Evet."

Siz Salop Dükü'nün kızısiniz. "Evet."

Burada olduğunuzu biliyor mu, Leydi

Phoebe? Kadın uzun bir süre adama baktı.

"Hayır."

Ailenizin toplumda hatırı sayılır bir etkisi var. "Evet."

Sizin geçmişinize sahip bir eş arıyorum. Yakında İngiltere'ye taşınmayı ve her yılın birkaç ayını orada geçirmeyi planlıyorum. Bu bir nevi ailemden ayrılış olacak ama tüm ailem için.

Dudakları aralandı ve boğazı yutkunmaya çalıştı. "Buraya geldim çünkü karşılıklı olarak birbirimize faydalı olabileceğimizi umuyordum."

Başını eğdi. *Mantık evliliği mi?*

"Kesinlikle, lordum."

Hizmetçinize söylediğiniz bazı sözlere kulak misafiri oldum. Anladığım kadarıyla böyle bir karşılıklı yararın mümkün olduğundan şüphe ediyorsunuz. Neden düşüncelerinizi değiştirdiniz?

Ona soğukkanlı bir bakış gönderdi. "Kulak misafiri olmak bir beyefendiye yakışmaz Vikont Huxley."

Bana öğüt verildi.

Dudakları belli belirsiz seğirdi.

Neden buradasın, ne istiyorsun ve neden bana kaçmak için itibarını riske attın? Bu sorular, beklenmedik ziyaretçisinin o olduğunu anladığından beri düşüncelerinde dönüp duruyordu. Başka bir kâğıt tomarına uzandı ve şöyle yazdı: *Buraya gelirken bu anlaşmadan ne umuyordunuz?*

Kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinden aşağı doğru kayarak yüz ifadesini ondan gizledi. Gözlerini tekrar onun yüzünde sabitlemesi birkaç vuruş sürdü. Yüz ifadesi kırılganlık, umut, korku ve gururun şiddetli bir karışımıydı. Kendisini hırpalayan duygulara hâkim olmaya çalıştığı belli olan kadının nefesi titredi.

"Güvenlik... güvenlik..." Dudakları gülümsedi, ancak bu gülümseme gözyaşlarıyla parlayan gözlerine ulaşmadı. "Ve, umarım, hayatımı mutlu bir şekilde yaşarım."

Ve yumuşak bir şekilde yankılanan bu ifadede, bir anlık bir yakınlık hissetmişti... bir tür bağlantı.

Annesi gittikten sonra kalbine yerleşmiş olan derin bir arzu. Annesi tarafından bu kadar istenmediğini hissetmek aylarca canını yakmıştı. Onun kır evlerinden uzaklaşmasını, zarif arabasına binişini ve bir kez bile arkasına bakmadan uzaklaşmasını görmek acı vericiydi. Birkaç ayını annesinin bir gün geri dönmesi için dua ederek geçirmişti... kendisi, kız kardeşi, erkek kardeşi ve babasının hatırı için. Her günün sonunda, kız geri dönmediğinde kendinden nefret etmişti, ancak ertesi gün dürbünüyle çimenlerin üzerindeki nöbetine devam edecekti.

Annesi güneş gibiydi ve gidişiyle ardında karanlık ve büyük bir keder bırakmıştı. Hugh babasının bir daha gülümseyebileceğini hayal bile edememişti. O kadar canı yanmıştı ki, dizlerinin üzerine çöküp acılarını ve korkularını haykırmıştı. Yine de geri dönmemişti. Bu aşırı duygu gösterisi ve pişmanlık sadece içindeki bir zayıflığı ortaya çıkarmıştı.

"Hayattan ne istiyorsun oğlum?" diye sormuştu babası bir keresinde.

"*Mutlu yaşamak istiyorum baba.*" Yıldızlara bakarken bu yemini ettiğinde on bir yaşındaydı.

Uzun zamandır her şey kasvetliydi, ta ki asık suratlı olmayı bırakıp mutlu olmaya duyduğu derin ihtiyaç tüm varlığına nüfuz edene kadar.

Babası şöyle cevap vermişti: "Mutluluk servetinde, mevkiinde ve toplum içindeki gücünde yatar. Bunu sakın unutma."

Aramızda kurulacak bir bağın karşılıklı yarar sağlayacağına inanıyorum, Leydi Phoebe.

Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi ama yine de tereddüt etti. "Ben... ne yazık ki, bu artık mümkün değil."

Neden?

"Geleceğin kontu olmanı hiç beklemiyordum."

Ne kadar ilginç. Babasının öğretileri, sosyetedeki her genç kızın rütbeli ve servet sahibi bir erkekle evlenmek istediğini gösteriyordu. Hugh merak etti.

Sessizliğini fark ettiğinde hatasını anlayıp anlamadığını biraz da eğlenerek merak etti. Bu düşünce bile kalbinde garip bir sızıya neden oldu; fiziksel bir ağrıymış gibi göğsünü ovuşturmasına neden olacak kadar içgüdüsel. Yıllar önce başkalarının fikirlerini umursamamayı öğrenmişken böyle bir rahatsızlık hissetme anormalliği, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmesine neden oldu.

Unvanı olan bir adamla evlenmek istemiyor musunuz?

Yüzündeki gevşek bir saç telini fırçalamak için elini kaldırdı. Daha önce onu rahatlatmak için gösterdiği çabalara rağmen parmaklarının hâlâ titrediğini fark etti. Kadın gerçekten de çok korkmuştu ve soğukkanlı görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bağlantıları az olan bir adamın benimle evlenmeye daha istekli olacağına inanıyordum. Mektuplarınızın tonuna bakılırsa, önemli olan güzelliği, zenginliği ve kesinlikle duyguları değil, nüfuzlu bağlantıları olan bir eşti. Bunu bildiğimden, düşündüm... Kalbimde herhangi bir beyefendinin bunu görmezden gelme ihtimalinin düşük olduğunu bilsem bile, mevcut koşullarımın kabul edilebileceğini *umdum*."

Ve yine de buradaydı. Ya aptallıkla ya da cesaretle hareket etmişti ama davranışları kesinlikle çaresizliğinin derinliğini ortaya koyuyordu.

Anladığım kadarıyla artık aşkın evlilikte önemli bir konu olduğuna inanmıyorsunuz.

Gözleri karardı ve çenesi daha da eğildi. "Aşk aptallar içindir."

Aynı fikirde olduğumuzu görmekten memnuniyet duyuyorum.

Leydi Phoebe kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Sizinle tanıştığımda, toplumdaki pek çok kişi gibi sosyal beklentileri olan zengin bir tüccar olduğunuzun ortaya çıkacağına gerçekten inanmıştım. Bir eş için ilan vermeniz gereksizdi, çünkü sonuçlarınız o kadar yüksek ki evlilik pazarından herhangi bir kadını seçip teklifte bulunabilirsiniz. O halde durumumu görmezden gelebileceğinizi düşünmeye nasıl cüret edebilirim lordum?"

Peki bu durum nedir, Leydi Phoebe?

Kadın ona baktı ve adam da gözünü kırpmadan ona karşılık verdi. Kadın oldukça güzeldi, gerçekten güzeldi ve kırılganlık ile cesaretin baştan çıkarıcı bir karışımıydı. Gözyaşlarıyla etkileyici bir iradeyle savaştığı belliydi.

"Bu biraz hassas bir konu."

Hassasiyetlerimden mi korkuyorsun?

"Eğer daha sonra evlenmeyi kabul etmezseniz, şerefimiz üzerine güvenimi korumanızı rica ederim."

Gerilim tonlarıyla zonklayan bir sessizlik çöktü.

Sana söz veriyorum.

Hugh onu konuşmaya teşvik etmek için elini kaldırdı. Kadın ayağa kalktı ve ondan biraz uzaklaştı. İçgüdüleri onu da ayağa kalkmaya zorladı, o da öyle yaptı. Titreyen parmaklarıyla pelerinini bir arada tutan ipleri çözdü ve omuzlarından halıya düşmesine izin verdi. Yanakları gül renginin narin bir tonuyla kızarmıştı ama gözleri şiddetli bir gurur ve biraz da meydan okumayla parlıyordu. Yine de tüm bunların ardında korkuyu görüyordu. Hayatının çoğunu başkalarını gözlemleyerek geçirdiği için bu ifadeyi gözden kaçırmıştı. İçinden beklenmedik derecede tuhaf ve şiddetli bir koruma duygusu geçti.

Benden korkacak bir şey yok, diye düşündü ama imzalamadı.

Seyahat elbisesinin kesimi tüm cömert kıvrımlarını vurguluyordu. Çenesini kaldırdı, bu da nefis göğsünü daha da ortaya çıkardı ve Hugh o zaman karnının yüksek yuvarlaklığını fark etti. Hugh bir an için nefes alamadı. Bu şok kalbine buz gibi bir darbe indirmişti. Etrafını saran umutsuz havaya rağmen kadının neden gitmek istediğini şimdi anlıyordu.

"*Hamilesin,*" diye imzaladı kendini durduramadan. Aptalcaydı elbette, çünkü kız bunu anlamayacaktı. Ama işaretlerinden bazılarını, özellikle de kucağa alınmış bir bebek şeklini yaratanı algılamıştı.

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Evet. Beş buçuk aylık hamileyim."

Hugh dikkat çekici bir durgunluğa büründü. *Ve tüm niyet ve amaçlar için, ben bir kontum... varisine ihtiyacı olacak.*

Onun sessizliği üzerine bir elini kaldırarak karnını şefkatle kucakladı ve kısa bir süre aşağıya baktı. Yukarı baktığında, gözlerinde o kadar çok acı ve korku vardı ki, adam irkildi. Göğsünde bir şeylerin yırtıldığını hissetti, açıklanamaz olduğu kadar korkutucu da olan bir duygu seli.

Arkasını dönüp masaya doğru yürümeden önce ona doğru birkaç adım attı ve hızlı, neredeyse şiddetli hareketlerle, "*Öldürülmesi gereken biri mi var?*" diye karaladı.

Sonra döndü ve kâğıdı ona doğru itti. Şok gözlerini açtı. "Hayır!"

Masaya döndü ve tüy kalemi kâğıdın üzerine çiziktirdi. Hugh onun yaklaştığını hissetti ve arkasını döndüğünde kadın tam oradaydı... Eğer isterse, bir adımda ona dokunabilirdi. Hugh onun parfümünün hafif kokusunu alabiliyordu, yasemin ve gül kokusu. Boğazının dibindeki nabzının vahşi çırpınışını, dudaklarındaki ıslaklığı görebiliyordu.

Çok yakındaydı. Yine de geri çekilmedi.

Kağıdı kaldırdı. *Ailenizin etkisi göz önüne alındığında, babanız neden bu sınırlayıcıyı sizinle evlenmeye zorlamadı?*

Şimdi öfkeyle kızarıyordu ve adam ilk kez onun güzel gözlerinde karanlık bir utanç dalgası gördü. Bu duygunun çiğliği nefesini kesti.

"Ben... Ben bir çapkın tarafından zorlanmadım ya da baştan çıkarılmadım!"

Zorlanmamıştı. Demek aşık olduğuna inanma aptallığı buydu. *Bu adamı hâlâ seviyor musun?* Hugh'nun içinden anlaşılması güç bir şey fısıldadı, ama bu fısıltı onun yakalayamayacağı ya da doğasını anlayamayacağı kadar çabuk kayboldu. Ama bu karanlık ve çalkantılı bir şeydi, ona yıllarca iyi hizmet etmiş olan buz gibi kayıtsızlıktan farklı bir şey.

Tüm vücudu titredi. "Ben... ailemin beni zorladığı bir kaçmak istedim ve umursamazca davrandım ve şimdi... şimdi *mahvoldum*. Birlikte bir hayat kurabileceğimi düşündüğüm adam... ailemin altında biri ve benimle evlenmek istediğinde ona yirmi bin pound teklif ettiler. O da kabul etti."

Sonunda yanaklarından süzülen gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Durumumu öğrendiğimde kafam o kadar karıştı ve gelecekteki yolumdan o kadar emin değildim ki anneme haber verdim." Leydi Phoebe'nin sesi çatladı ve bir elini ağzına bastırdı. Soğukkanlılığını yeniden kazanırken tüm vücudu titredi.

"Düşes benim taşraya götürülmem ve çocuk doğana kadar uzak bir yerde gözetim altında tutulmam için düzenlemeler yaptı... çocuğum doğduktan sonra benden alınacak ve bir yetimhaneye ya da bebek çiftliğine verilecekti. Ben...ben buna dayanamadım ve kaçtım."

Benim için.

"Sana koştum," diye fısıldadı sanki onun düşüncelerini okumuş gibi.

Birdenbire her duygusunun yüzüne yansıyabileceğinin farkına vararak yüz ifadesini kayıtsız bir maskeye dönüştürdü.

"Birlikteliğimizin imkânsız olduğunu biliyorum; sizden tek istediğim güvenimi korumanız ve burada olduğumu aileme haber vermemeniz."

Özlemle yatağa baktı ve bir adım uzaklaştığında sallanmaya başladı. Adam hamle yaptı ve kadının dirseklerini hafifçe kavrayarak hafifçe ona yaslanmasına neden oldu. Beklenmedik bir arzu Hugh'nun sinir uçlarına sıçradı ve onu hemen bıraktı ama yakınında durdu. Keskin bir nefes aldı ve ona baktı. Gözlerinin güzelliği Hugh'nun gözlerini çaldı.

değerli anlar için akıl yürütüyordu. Hugh kaşlarını çattı ve yumuşak bir soluk alıp vererek bir adım daha uzaklaştı.

"Evinizden ayrılmadan önce dinlenmek için sadece birkaç güne ihtiyacım olacak. Bir kez daha, ev halkınızı rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

Bir kez başını salladı. Bir esneme onu hazırlıksız yakalamış gibiydi ve yüzü kızardı. Sonra güzel yüzü yorgunlukla doldu ve bir esneme daha duyuldu. Hugh yatağa doğru el salladı. İçinden bir şefkat dalgası geçti ve bunun tuhaflığı karşısında kaşlarını çattı. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı.

Bir selam verdi ve odadan çıktı. Hugh, Leydi Phoebe'nin korkusunu ve acısını aklından çıkaramıyordu. Bir şekilde onun çaresizliği ve acısı pençeleriyle içine girmiş ve kendini bağlamıştı.

Senin hakkında ne yapmalıyım, Leydi Phoebe, ne yapmalıyım?

Beşinci Bölüm

Gecenin en karanlık saatlerine kadar Phoebe yatağında yattı, uyuyamadı. Tek duyabildiği pencerelere vuran yağmur, rüzgârın uğultusu ve gürül gürül yanan şömineden gelen keskin çıtırtılardı. sıcaklık ve lüks zarafetle çevriliydi ama yine de kendini çok yalnız ve yersiz hissediyordu. Bebeğini kurtarmak için başka bir çözüm bulmaya çalışmaktan yorulmuştu. Artık İskoçya'da olduğuna göre, Cornwall'daki teyzesine ulaşması birkaç hafta sürecekti. Ayrıca annesinin Phoebe'nin oraya gitmeye çalışmasını bekleyeceğinden de emindi.

Annesinin onu toplumdan uzaklaştırıp Lincolnshire'da uzak bir bölgeye götürmeyi planladığını duyduğunda, düşesin ses tonu buz gibi ve duygusuzdu. Phoebe annesinin babasını kızının durumundan haberdar etmediğinden şüpheleniyordu, çünkü eğer öyle olsaydı kesinlikle onun gazabına uğrardı. Hayır, düşes Phoebe'yle kendi başına ilgilenmeyi planlamıştı. Annesinin çalışma odasında bulunduğu kişiye bilgi verirken sesinin ne kadar acımasız çıktığını hatırlamak Phoebe'nin midesini bulandırmaya devam ediyordu.

"Onu taşraya götürün ve sıkı bir şekilde korunduğundan emin olun. Ne mektup almasına izin verilsin ne de ona mektup gönderilsin. Ziyaretçi olmamalı ve komşular hiçbir şekilde onun hangi aileye bağlı olduğunu bilmemeli. Onu size emanet edeceğim ve çocuk doğduğunda onu hemen alıp götürmelisiniz ve ancak o zaman bu üzücü karmaşanın sona erdiğini bana bildirmelisiniz."

Sarah ve genç arabacının birbirlerine karşı bir eğilimleri olması büyük bir şanstı. *Sevgilisinin* gecenin köründe ailenin arabalarından birini almasını ayarlayan hizmetçisiydi, böylece kaçabileceklerdi. Dük ve düşes bir balodaydı ve onlara, çocuğunun hayatını koruma konusundaki kararlılığını kabul edebileceklerini umduğu mektuplar bırakmıştı. Mektuplarında Fransa'da dul kalacağını ima etmişti. Sadece Richard'a İskoçya'da ikamet edeceğini ima etmiş ama ayrıntı vermemişti.

O zaman hissettiği dehşet şimdi boğucu bir battaniye gibi üzerine çökmüştü. Boğazı tıkanı ve kaşlarını çatarak duygularını bir kenara itti. Ağır çarşafı kavrayarak hızlı bir hareketle bir kenara fırlattı ve yataktan kalkmak için acele etmedi. Bir elini yuvarlak karnının üzerine koydu. "Şimdi ne yapacağım ben?"

Phoebe pervasızlığının sonuçlarından George'u haberdar etmeyi aklına bile getirmemişti. Babasından aldığı yirmi bin poundu kabul edip hayatından çikali dört ay olmuştu. Bu aylar boyunca, yeniden bir araya gelme ihtimalleri geri dönüşü olmayan bir şekilde sonsuza dek kaybolmuştu. Bu ihaneti için onu affetmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Yirmi bin sterlini almış ve ayrılmalarından sadece birkaç hafta sonra bir Baron'un üçüncü kızı olan Bayan Lavinia Dawkins ile nişanlanmıştı. Phoebe mutlu çiftin ve Baron'un nişanlılıklarını romantik bir aşk ilişkisi olarak resmettiklerini ve düğünün birkaç hafta içinde yapılacağını duymuştu. Phoebe, George'un kıza zaten gizliden gizliye kur yapıyor olabileceği ve muhtemelen flörtlerinin daha fiziksel alemlere de taşınmış olabileceği ihtimalini merak etmişti. O zaman babası onların bir an önce evlenmelerini isteyebilirdi ve George'un Dük'ten aldığı büyük para da bu acı ilacı tatlandırabilirdi. Phoebe, George'un hem Bayan Lavinia'yı baştan çıkardığına hem de ona ölümsüz aşk vaatlerinde bulunduğuna inanmak istemiyordu ama bu sefil şüphelerini ne kanıtlayabiliyor ne de çürütebiliyordu.

Phoebe kardeşine dönmek zorundaydı. Richard onun için savaşıacak, bu da ailesiyle zaten çalkantılı olan ilişkisini daha da sertleştirecek, hatta tehlikeli hale getirecekti. Dük güçlüydü ve oğlunu düşman ilan etmekte tereddüt etmezdi. Richard'ı yatırımlardan dışlamak için gücünü kullandığını ve onu üyeliğe kabul etmemek için tüm önemli kulüpleri etkilediğini zaten biliyordu. Richard'ın gayrimeşru çocuğunu kabul etmesi ve çocuğun yetiştirilmesi ve refahı için sorumluluk kabul etmesi dışında dışlanması için hiçbir gerekçe yoktu. Dük, Richard'ın başka bir gayrimeşru çocuk dünyaya getirmesine yardım ve teşvik ederse daha ne kadar ileri gidebilirdi? Onu mahveden kendi pervasız kalbi iken bunu ona nasıl yapabilirdi?

Ama aynı zamanda çocuğumu korumak için her şeyi nasıl yapmayabilirim?

Bütün mücevherlerini yanında götürmüştü ve iyi bir fiyata satılmaları gerekiyordu. Gerçekten de Fransa'ya gidebilir ve dul kalabilirdi. Ama bu para ona ve bebeğe ne kadar yetecekti?

Gerçi Fransa'da iyi yaşamanın İngiltere'den daha ucuz olduğunu duymuştu, bu yüzden o kadar da korkunç olmayabilirdi. Fransa'yerleştikten sonra Richard'a yazıp ondan para isteyebilirdi.

Phoebe yükselen panik dalgasını geri yuttu. Ailesinin itibarını zedelemeyecek ve bebeğinin hayatını ve refahını koruyacak bir çare bulmaya çalışırken sanki bir dağa tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Bir daha aceleci davranmayacağıma ve seni ne pahasına olursa olsun koruyacağıma söz veriyorum. Sanki bebeği onun sessiz yeminini duymuş gibi, karnı birkaç kez dalgalandı. Phoebe sulu bir kahkaha attı.

Kapı çalındı ve kadın bir an kararsızlık içinde bocalayarak durdu. Geç olmuştu, çok geç olmuştu, çünkü gece yarısı saati bir süre önce çalmıştı.

Woof! Woof!

Bu Wolf'tu ve onun kapısına kendi isteğiyle geldiğini düşünmüyordu. Kesinlikle Vikont ona eşlik ediyordu. Ayakları hareket etmiyordu. Onu bu gece tekrar görmeyi beklemediği için gerginlik onu neredeyse boğuyordu. Phoebe askıdan bir bornoz aldı, geceliğinin üzerine geçirdi ve kapıyı açmak için aceleyle kapıya yöneldi. Geri adım atarak Wolf ve efendisinin yatak odasına girmesine izin verdi, ardından kapıyı yavaşça kapattı. Tüm bunlar son derece uygunsuzdu, ancak içinde bulunduğu durumla ilgili her şey zaten çok düzensiz olduğu için bu davetsiz misafirlğe itiraz etmedi.

Phoebe yüzünü adama dönmeden önce birkaç saniye alnını meşe panele dayadı. Bu bir anormallik değildi; adamla daha önceki farkındalığı hâlâ oradaydı. Midesinde sıcak bir his püskürdü ve kalp atışları rahatsız edici bir şekilde hızlandı. Adamın siyah saçları ateş ışığının altında parlıyordu ve alnındaki ve ensesindeki bukleler nemli görünüyordu. Düz bir burnu ve aristokrat bir terbiye havası veren keskin, kibirli elmacık kemikleri vardı. Yağmurda dışarıda kalmıştı ama beyaz gömleği ve siyah pantolonu kuru görünüyordu. Adamın düzgün giyinmediği, kadının geceliğinin üzerinde olduğu ve kapalı bir odada bulundukları gerçeği üzerinde durmamaya çalışarak gözlerini indirdi. O sırada adamın elinde bir tepsi tuttuğunu fark etti ve midesi açlıktan guruldamak için o anı seçti.

Çıtırdayan şöminenin yanındaki kanepeye el salladı. Oraya doğru ilerlediler ve Wolf yanındaki kanepeye atlayıp onun yanına kıvrıldığında saçma bir şekilde memnun olarak minderlere oturdu. Efendisi o güzel gözleriyle her hareketini takip ediyordu, ancak kadın onun gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordu.

ifade. Birinin bu kadar içine kapanık olması çok alışılmadık bir durumdu ve ilk kez merak duygusunun nabzının attığını hissetmedi.

Daha önce kullandığı kâğıtlar ve hokka kanepelerin arasındaki küçük masanın üzerindeydi. Tepsiyi kadının önüne indirdi ve onları aldı. Yazmayı bitirdiğinde kâğıdı ona doğru itti.

Uyanık olabileceğinizi ve biraz arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm. Hizmetçiniz de daha önce mutfakta gece yemek yeme isteğiyle uyandığınızdan bahsetmişti. Size bir dilim kek ve akşam yemeğinden kalan biraz kızarmış et getirdim. Ayrıca bir bardak ılık süt de var.

"Uyuyamadım," dedi boğazının ağrımından nefret ederek. Onun nezaketi şaşırtıcıydı ve çok hoş karşılanmıştı. "Ben de açım. Teşekkür ederim."

Adam gülümsedi ve kadının nefesi kesildi. Adam... çok yakışıklıydı. Dikkatini bu saçma farkındalıktan uzaklaştıracak bir şey ararken, pastanın bulunduğu küçük tabağa uzandı. Çatalıyla bir parça kopararak pastayı ağzına attı. Kek harikaydı ve birkaç lokma daha yedi, adamın tüm bu süre boyunca kendisini izlediğinin korkunç bir şekilde farkındaydı ve düşünceleri yüzünde gezinirken aklından neler geçtiğini merak etti. İfadesinde belli belirsiz bir alaycılık, acımasızlık ve kendinden eminlik vardı. Phoebe yüksek sosyetenin acımasız önyargılarını ve birinin kendi mükemmellik, zekâ ve zarafet imajlarına uymadığına karar verdiklerinde ne kadar korkunç olabileceklerini yakından biliyordu. Bir insan kendisine karşı bu kadar çok şey varken nasıl bu kadar kendinden emin olabilirdi?

Yeni bir kâğıda uzandı ve üzerine bir şeyler karaladıktan sonra masanın diğer tarafına itti. Bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı ama kafasından neler geçtiğini tahmin etmek imkânsızdı. Vikont gerçekten de esrarengiz bir adamdı. Okumak için hafifçe eğildi.

Benimle evlenir misiniz, Leydi Phoebe?

Tabak, kek ve çatal elinden kayarak halıya çarptı. "Seninle evlenmek mi?"

Başını salladı.

Şok muazzamdı ve bir türlü geçmiyordu. Ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini onun yüzüne dikti. "Oh, hayır! Ciddi misin? Yoksa şaka mı yapıyorsun?"

Başını yavaşça salladı. Onu izleyen gözlerde büyük bir kurnazlık vardı.

"Evet!" dedi hızla, aylardır hissettiği tüm korkular, öfke, şüphe, utanç ve belirsizlik bir kenara itildi ve rahatlama tüm vücuduna yayıldı. "Evet... evet, seninle evleneceğim. Çok minnettarım," diye tekrarladı boğuk bir nefesle.

Elleri fena halde titriyordu ve onları dudaklarına bastırdı. "Ama bekle, ben... bu hiç mantıklı değil. Sen... sen... ben... neler oluyor?" Sonra büyük bir utançla gözyaşlarına boğuldu.

Bu kadar keyifsiz görünmesinden nefret ederek ayağa fırladı ve aceleyle pencereye doğru yürüdü. Bir parmak kısa süreliğine omzuna dokundu ve onunla yüzleşmeden önce gözyaşlarını sildi. Adamın yüz ifadesi ciddiydi ve ona bir not uzattı, Phoebe titreyen elleriyle notu aldı. Phoebe dikkatle açtı.

Korktuğumu biliyorum ve bunun için üzgünüm. Benimle evlenmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim ve arkadaşların ya da ailen olmadan bu kadar uzağa gitmenin senin için ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini biliyorum. Karşılıklı uygunluk, saygı ve birbirimize karşı onur duyduğumuz bir evliliğimiz olacak. Çocuğun benim olacak ve ona kendi çocuğumdan farklı davranmayacağım. Seni ve bebeğini himayeme alacağıma yemin ederim. Güvenliğiniz, esenliğiniz ve korktuğunuz her şeyle ben ilgileneceğim. Bunu sizin için halledeceğime güvenmenizi rica ediyorum.

Hugh.

Elleri çok titriyordu ve Phoebe bazı kısımları birkaç kez okumak zorunda kaldı. *Adı Hugh*, diye düşündü anlamsızca. Sonra başını kaldırıp ifadesinin her nüansını izleyen gözlere baktı. "Evet diyeceğimi biliyordun," dedi kısık sesle. Elbette biliyordu ve bu mektubu ona güven vermek, korumasını sunmak için önceden hazırlamıştı. Bu, ona daha hassas duygulara karşı kayıtsız olduğunu yazan aynı zengin ve seçkin beyefendi miydi?

"Ya... ya bebeğim erkekse? O senin varisin olacak. Ben... Ben bunu yapamam... Ben..." Bakışlarını kaçırdı ve gözlerini kapattı. Phoebe umutsuzca bencil olmak ve tekrar tekrar *evet!* diye bağırmak istiyordu. Ama neye söz verdiğini anlıyor muydu? "Ya çocuğum erkek olursa?"

On dört yaşından itibaren annesi ona iyi bir evlilik yapması ve lorduna bir an önce bir varis ve bir yedek çocuk vermesi gerektiğini telkin etmeye başlamıştı. Çocuğunun erkek olma ihtimalini ve imasını göz ardı etmesi hiç mantıklı değildi.

Bir baş ve işaret parmağı çenesini hafifçe çimdikledi ve yüzünü kaldırdı. Adamın dokunuşu Phoebe'yi sarstı ve tüm vücudundan şiddetli bir titreme daha geçti. Söyleyebileceği her şey gözlerine yansımıştı. Anlaşılmaz duygularla kararmışlardı ve sanki onun vaadinin somut bir varlık gibi kendisini sardığını hissediyordu. Onun tüm dikkati ve tereddütsüz saygısı oldukça rahatsız ediciydi. Etkilenmemek için gösterdiği çaba göğsünü acıtıyordu.

Bana inanıyor musun? Delici bakışları soruyor gibiydi. O da inandı. Tanrı yardımcısı olsun, bir daha hiçbir erkeğin sözüne güvenmeyeceğine dair ettiği yemine rağmen karşısındakine inanmıştı. Bu düşünce korkutucu geliyordu. Sadece onun adının korumasına ve gücüne ihtiyacı vardı. Bir kez olsun şefkat, sevgi, güven ya da olağanüstü bir şey hayal etmemişti. Çoğu tonnik evliliği böyleydi; basit, medeni ve katlanılabilir bir birliktelik.

Mektuplarından adamın karısından ne istediğini anlamıştı. Yine de burada karısını korumayı ve çocuğunu kendi çocuğu olarak sahiplenmeyi teklif ediyordu. Bakışları sert ve talepkârdı, kadının sözünü kabul etmesini, onun onurunu görmesini ve ona tamamen güvenmesini istiyordu.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı, sonra öne doğru bir adım attı ve ona şiddetle sarıldı.

Phoebe bunu neden yaptığını bilmiyordu, sadece yapmak *zorunda olduğunu biliyordu*, her ne kadar şimdi bu dürtüyle hareket etmiş olsa da, biraz garipti. Aralarındaki göbeğine rağmen, ellerinin çoğunu onun sırtına dolamayı ve yüzünü onun göğsüne bastırmayı başardı.

Thud. Thud. Thud.

Adam kucaklamasına karşılık vermedi; Phoebe onu çok fazla ürküttüğünü anladı. Kendini telaşlı hissederek kollarını indirdi ve geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi usulca. "Nezaketinizi asla unutmayacağım." *Ve ben de karşılığını elimden geldiğince ödeyeceğim.*

Gözlerinde tanımlanamayan bir duygu parladı ve Phoebe, başı aşağı indiğinde bayılmanın bir olasılık olduğunu kabul etti. Ağzı onunkinden sadece bir nefes ötede duruyordu ve kalbinden anlaşılması zor bir şey fısıldadı. *Aptal olma, Phoebe.* Bu... *bu* her neyse kalple hiçbir ilgisi yoktu. Bu basit bir çıkar pazarlığıydı ve Phoebe eninde sonunda onun kendisini kullandığı gibi kendisini de nasıl kullanacağını anlayacaktı. Adamın çok şey istediğini umuyordu, çünkü Phoebe onun iyiliğinin karşılığını nasıl ödeyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Ağzının köşesini öptüğünde tüm düşünceler dağıldı. Öylesine yumuşak bir okşamaydı ki kirpikleri titreyerek kapandı ve dudaklarının tenine dokunuşunun tadını çıkardı. Onunla ilgili her şey Phoebe'yi şu anda rahatlatıyordu... yumuşak öpücüğü, kokusu ve çenesini tutuşundaki nazık ama buyurgan tavır, kalbinin göğsünde titremesine neden oldu. Dudaklarını bir kez daha bastırarak ağzına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Sonra ağzını mükemmel bir şekilde onunkinin üzerine yerleştirdi.

Ah! Kadından en yumuşak iniltiye kaçtı ve adam bu küçük sesi yuttu. Ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, çok yavaşça, çok nazıkçe. Karnı korkunç bir açlık dalgasıyla ısındı ve kafası karıştı.

"Anlamıyorum... anlamıyorum... bu sadece bir öpücük," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Daha önce birkaç kez öpülmüştü ve bu çaresiz acının, vücudunda çiçek açan harika ve beklenmedik sıcaklığın bir benzerini hissetmemişti.

Parmakları çenesini serbest bıraktı, başparmağı tüy kadar hafif bir okşamayla yanağına dokundu ve o zaman bir gözyaşının izini sürdüğünü fark etti. Midesi düğümlendi ve ona saldıran güçsüzlük karşısında nefesi kesildi. Sonra, onu rahatlatmak için, adam geri çekildi ve ona çok erken ve çok zahmetsizce yıkılan duvarlarını yeniden kurma şansı verdi. Keskin bir selam verdi, arkasını döndü ve odanın ortasında duraksayarak uzaklaştı.

Phoebe sanki bu kalbinin öfkeyle çarpmasını durduracakmış gibi bir elini göğsüne bastırdı. Bekledi ama ne için beklediğinden emin değildi. Birden duyuları daha canlı göründü. Sonra adam döndü ve iki uzun adımda onun önüne geldi. Bu kez iki avucuyla yanaklarını tuttu, yüzünü kaldırdı ve ağzı onun şaşkınlık çığlığını yakaladı.

Yüce Tanrım.

Sanki Phoebe'nin dünyasında sakın olan her şey paramparça olmuş gibi hissetti. Dilinin Phoebe'ninkine değmesi vücudunu sarstı, kalbinin çarpmasına neden oldu ve damarlarındaki kanı ısıttı. Bir zamanlar hayalini kurduğu tüm tutkuların tadındaydı ve ateş, viski, kötü ve lezzetli bir şey gibi. Onun dokunuşunda, kendisine değer verileceğine dair söylenmemiş bir söz hissetti ve Phoebe için bu adamdan, bu yabancından böyle bir bağlılık isteyebileceği düşüncesi onu son derece korkuttu.

Onun öpücüğüne alev alev yanan bir açlık ve şaşkın bir merakla karşılık verirken bile, kalbini koruyucu buz katmanlarıyla sardı ve o anda tıpkı çocuğunu her türlü zarara karşı koruyup kollaması gerektiği gibi

kalbini tüm yanlış beklentilerden korumak için de gayretli olması gerekirdi.

...

Sadece onunla evleneceğine dair güvence vermek istemişti, çünkü belirsiz bir geleceğin korkularının onu uyanık tutacağından şüphelenmişti. Hugh *bunu* beklemiyordu.

-O kadar güçlü bir arzu dalgası ki, yanaklarını kavrayan elleri hafifçe titredi. Daha önce sadece iki sevgilisi olmuş, büyük cinsel fetihleri olan bir adam değildi, ama hiçbir şey açlığını bu kadar çabuk uyandırmamış ya da sadece bir öpücükle tüm duyularını tutuklamamıştı.

Endişe verici ve tartışmasız bir şekilde çağrıştırmacı hissettirdi. Boğazının kıvrımına bastırıldığı parmaklarının altında kalp atışlarının vahşi çırpınısını hissedebiliyordu. Anlaşılmaz bir mırıltıyla ellerini adamın ensesine doladı ve saçlarını sertçe kavradı. Karnının tümseği, adamın vücudunu onunkine yaklaştırmasını engelledi.

Hugh hiçbir zaman hayallere kapılan bir adam olmamıştı. Ama kızın ağzını onunkine bastırması sanki olması gereken bir şeymiş gibi hissettirdi. Dudakları onunkilere karşı titredi ve Hugh dudaklarının kenarını ısırdığında kadının yaşadığı şoku hissetti.

Öpücüğü cennetti, günahın tadıydı ve nefesi kesildiğinde, dudaklarını istek ve belirgin bir şaşkınlıkla ayırıp daha derine inmesine izin verdiğinde şok edici bir gerçek daha ortaya çıktı.

Daha önce hiç öpülmemişti. En azından düzgün bir şekilde... cinsel olarak...
Bu.

Kızın ağzından onunkine bir inilti daha geçti ve adam kızın tepkisinin güzelliğinin tadını çıkararak bu küçük aç sesi yuttu. Bir nefesle ondan uzaklaştı ve adam onu serbest bıraktı. Kadının bakışlarında benzer bir ihtiyaç ve korkunun kıvrımlarını gördü. Bu onu rahatsız etti. Aralarındaki tutku iyi bir şeydi ve bu, sıkıcı hale gelebilecek bir evlilikte biraz kıvılcım tutmak için yeterli olmalıydı. Özellikle de bu mantık birlikteliğinden pek bir şey beklemediği düşünülürse.

"Öpücüklerin böyle hissettirmemesi gerekir," dedi avucunun içini göğsüne bastırarak. Yanakları kızarmıştı. Dudakları onun öpücüklerinden dolayı kabarmıştı. Ve altın sarısı gözleri kalp durduran bir kırılganlıkla parlıyordu.

İçinden şaşırtıcı derecede güçlü bir şefkat dalgası geçti. O daha düşünmeden parmakları canlandı. "*O zaman nasıl hissetmeleri gerekiyor?*"

Daha önceki öpüşmeleri hiç böyle olmamış olsa da, kızın ağzının sadece bir dokunuşu bile onu tahrik etmişti; sanki bir kez daha ilk kez karşılaşan bir delikanlıydı. Derin bir nefes alarak bu geçici, kontrolden çıkmış hissin üstesinden geldi.

"Ben... Sen yazmak ister misin?"

Özgürce iletişim kuramadığı için yıllardır yaşamadığı bir hayal kırıklığı hissetti. Hugh başını salladı ve kısa bir selam verdi. Sonra iyi geceler işareti yaptı, arkasını döndü ve onun bakışlarının sırtını deldiğinin farkında olarak odasından ayrıldı.

Onun bu kadar farkında olması Hugh için oldukça sıra dışıydı. Şimdi bile, birinci kattaki kütüphaneye doğru ilerlerken, onun tadı dilindeydi ve hâlâ gül ve yasemin kokusunu alabiliyordu. Onun vücuduna verdiği hafif ağırlık, şimdiye kadar yaşadığı en tatmin edici hislerden biriydi. Ve onun karısı olacaktı.

Kütüphaneye girdi, lambaların hâlâ yandığını ve ateşin geniş odanın soğuşunu kestiğini görmekten memnun oldu. Zarif bir şekilde oyulmuş meşe masanın arkasına oturarak birkaç tomar kâğıt, hokka ve tüy kalem çıkardı. Bir doktorun ve en iyi ebelerin derhal şatoya çağırılması gerekiyordu. Hugh, Leydi Phoebe'nin hamileliği başladığından beri doğru bakımı aldığını düşünmüyordu, annesinin bunu en utanç verici sır olarak gömmeye kararlı olduğu düşünülürse. İlgili ayrıntıları içeren hızlı bir mektup kaleme alındı, katlandı ve kontun mührüyle damgalandı.

Babasının tüm işlerini yürütme görevi iki yıl önce ona verilmişti. Bölgede yaşayanlar ve hatta Edinburgh'a kadar uzananlar Glencairn Kalesi'nden gönderilen her mektubun gerçekten onun emri olduğunu biliyordu. Yaşlı kont geri adım atmış, Hugh'un mülkleri iyi ve kârlı bir şekilde yöneteceğine tamamen güvenmişti. O da bunu yapmış, yatırım portföylerini üç katına çıkarmış, bu malikânede ve İngiltere'deki iki malikânesinde yeni tarım tekniklerine ve yatırım yapmıştı. At ahırları ve kurduğu haralar da İskoçya'nın en ünlüleri arasındaydı. Ünlü Winthrop servetini almış ve son birkaç yılda toplam servete en az yüzde otuz eklemişti.

Hugh çok çalışmış, kâhyalar ve avukatlarla irtibat kurmuş, işlerin verimli ve kârlı bir şekilde yapılmasını sağlamak için her mülke bizzat gitmişti. Bu şekilde babası, mülklerinin ve paralarının ehil ellere teslim edildiğinden emin olarak ebedi ödülüne gidebilirdi. Hizmetkârlarının ve kiracılarının örnek bir yeni lorda sahip olacağını bilmekten gurur duyuyordu.

Masanın üzerindeki viski sürahisini aldı ve daha önce kullandığı bardağa doldurdu. Hugh sessiz bir kadeh kaldırdı. *Ve şimdi evleniyorum, baba.*

Babasının bu karar hakkında ne hissedeceğini bilerek, seçimi konusunda yaşlı kontun karşısına çıkmak ürkütücü bir fikirdi. *Cehenneme* kadar yolun var.

İçkiyi uzun bir yudumda geri devirdi ve sessiz bir nefes verdi. Sonra bir tomar kâğıda daha uzandı ve Glencairn Kalesi'nden birkaç mil ötedeki yerel bir din adamına bir mektup yazdı. İskoç yasalarına göre evliliklerini hemen hemen herkes gerçekleştirebilecek olsa da, Leydi Phoebe'nin kalenin şapelinde ve kendi rütbelerine yakışır şekilde bir din adamı tarafından evlendirilmekten memnun olacağına inanıyordu.

Köyün Kirk'ünü töreni yapmaya davet eden mektubu çabucak yazdı ve sabah ilk iş olarak birinin teslim etmesi için mühürledi. Acil görevlerini tamamladıktan sonra ayağa kalkıp pencerelere gitti ve perdeleri çekiştirerek açıp yıldızsız gökyüzüne baktı. Hafif bir yağmur cumbalı pencerelerin camlarına vuruyor ve şimşekler gökyüzünde dramatik bir şekilde çatallanıyordu.

İçinde isimsiz bir huzursuzluk vardı. Bunun nedeni Leydi Phoebe'ydi ve neden huzursuz olduğunu bilmiyordu. Onu sarsan babalık fikri ya da bunun yakınlığı değildi. Annesi gittiğinde, ikizler henüz iki yaşındaydı ve o zaman umutsuzca korkan Hugh'un genç zihni, kardeşlerine annelerinin veremeyeceği güvenceyi sağlamak için orada olması gerektiğini söylemişti.

Gerçekten baba olma fikri mi beni böyle hissettiriyor?

Şimdi yaşlı kontu bilgilendirmek zorundaydı ve onaylamayı öğreneceğini umuyordu. Aksi takdirde... cehennem ve lanet. Babası sağlığına zarar verecek şekilde şiddetle karşı çıkarsa ne yapacaktı?

Gitmenize izin verir miyim, Leydi Phoebe?

Altıncı Bölüm

Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü havada yankılandı. Yağmur tehdidine rağmen Hugh, yaşlı kontun bahçesinde olacağından şüpheleniyordu. Kalbinin iflasının yakın olduğunu öğrendiğinden beri sık sık gittiği bir yerdi bu. Doktorun içeride kalması yönündeki emri, özellikle de bunun gibi soğuk bir akşamda, genellikle göz ardı ediliyordu.

Hugh cömert ve bakımlı kuzey bahçelerine doğru ilerledi, Wolf buğulu yağmura aldırmadan onun yanında sadakatle yürüyordu. Çiçeklerin hafif tatlı bir kokusu vardı ve üzerlerine düşen hafif yağmur damlaları bu kokuyu daha da güzelleştiriyordu. Hafifçe eğildi ve Wolf'un saçlarını karıştırdı, en yakın arkadaşının Leydi Phoebe tarafından kabul edilmesine neden olan kaderin şaşırtıcı cilvesi karşısında hâlâ hayretler içindeydi.

Kaderin ya da alın yazısının kaprislerine inanır mısınız?

O huşu dolu anısını bir kenara fırçaladı ve kadının nezaketi karşısında içinde sıcak bir his uyandı. Wolf iyi sevilmiş ve beslenmişti ve kadının sorumluluklarını ciddiye aldığı açıktı. Wolf havladı ve yaşlı kontun yanına koştu. Beklendiği gibi, babası oyukta oturmuş, yüzünü gökyüzüne kaldırmış, önündeki sehpayı bir teleskop yerleştirmişti.

Hugh kendini babasının karşısındaki taş bankın üzerine bıraktı.

"Ne zaman gidiyor?" Babam gözlerini yıldızlardan ayırmadan sordu.

Onun sessizliği üzerine babası bakışlarını kaydırды ve Hugh'nun karşılaştı.

"Leydi Phoebe bir dükün kızı, sizin en nüfuzlu on aile listenizde yer alan bir dük."

Yaşlı kont birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Hangisi?" diye sordu.

"Salop Dükü."

Babasının yüzü düşünceli bir hal aldı. "Anlıyorum. Salop nüfuzlu bir adam. Çok katı. Bağlantıları altın değerinde. Yıllar önce şehirde koşturmuştuk."

Uzun bir sessizlik daha uzadı ve Hugh babasının düşüncelerini toparlamasını bekledi.

"Salop'un kızı en iyi seçim değil. Vasisi ilana yanıt veren genç bayanlardan biri, bayan bir kontun kızı ve vasisinin mektubunun tonundan oldukça çekici olduğu anlaşıyor."

"*Bunu istemiyorum.*"

Babası sarsıldı ve durgunlaştı. "Bu Leydi Phoebe'yi mi istiyorsun?" diye sordu hoyratça.

"Evet."

"Hayır!" diye gürledi yaşlı kont. "Son derece sinirliyim! Buraya refakatçisi olmadan ve davetsiz geldiği gözünden kaçmadı! Bu tür bir inatçılığa müsamaha gösterilmemeli. Bunun nereye varacağını biliyorsunuz."

"*Baba... o cesur ve kararlı, dünya benim piçliğimi fısıldamaya başladığında, biz Winthrop kardeşlerin hiçbirinin birbirine benzemediğini konuştuklarında ve bizi kesmeye çalıştıklarında... çocuklarımıza zarar vermeye çalıştıklarında yanımda ihtiyaç duyacağım türden bir eş. Onun son derece koruyucu olacağını şimdiden söyleyebilirim.*"

Hugh tam olarak anlamadığı bir şeyin içine düştüğünü hissediyordu; tek bildiğı, bu işe balıklama atlamaya istekli olduğı, ama biraz temkinli ve kurnaz davranması gerektiğiydi. Babasına evlenip sosyetedeki yerini alacağına dair söz vermişti ve bunu tereddüt etmeden yapacaktı ama gelini olarak kimi seçeceğı ona kalacaktı.

Kalbine aldığı büyük bir darbenin bir insana neler yapabileceğini biliyordu. Son on beş yıldır her gün babasının gözlerindeki özlem ve acı bunun kanıtıydı. "*Evliliğimiz karşılıklı bir kolaylık olacak. Biz sadece birbirimizi kullanıyoruz, baba ve ben bu ilişkide sayısız avantaj görüyorum. Seçimimden dolayı korkacak hiçbir şeyin olmadığından emin olabilirsin.*"

"Peki ya kalbini kırdığında?"

Hugh'nun içinden bir eğlence dalgası geçti ve babasının bakışlarını nasıl daralttığını düşünüldüğünde bu belli oluyordu.

"*Bunun gerçekleşmesi için çok az şans var.*"

"Ama neden o? Ben ölüyorum oğlum; benim onaylayacağım birini seçmelisin," dedi Kont acımasız bir manipölasyonla.

"*Belki de bazı şeyler benim kontrol kapasitemin ötesinde var olacaktır.*"

Babasının çenesi gevşedi. "Ne gibi?" diye tısladı.

Hugh birkaç saniye babasını düşündükten sonra açıkça, "*Onu istemek gibi. Onun güzelliği ve gördüğüm gücü beni cezbedti.*" İçinde

Doğrusu, hayatında başka bir kadının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Ama bu onu baştan çıkararak fiziksel bir meseleydi ve onun düşünce tarzına göre, arzulanan bir e e sahip olmak daha iyiydi.

Babası ayaĒa fırladı ve Hugh sakince ayaĒa kalktı. *"Ben be  yaşındayım ve yirmi yaşındayım. Bir kadını arzulayabileceĒime ve onun kalbimi paramparça etmesine izin vermeyeceĒime inan. EĒer evlenirsek ve bir gün çekip gitmeye karar verirse, sana söz veriyorum hiç umurumda olmayacak. Acıtmayacak ve kesinlikle beni mahvetmeyecek."*

Ya lı kont bastonunu kavradı, kemikli ama yine de zarif parmakları önünde duran bastonun ba ının üzerinde pençe gibi kıvrılıyordu. "OĒlum," dedi babası aĒır bir sesle. "O *yanlış* bir tip, ama  u anda karşımda duran inatçı aptal benim eserim. Seni inatçı ve kurnaz olarak yeti tirdim. Bunun sana zarar vermemesine dikkat et."

  ine şiddetli dalgalar halinde bir rahatlama yayıldı. Gerisini söylemekte neredeyse tereddüt ediyordu. Babası bir ak amda kaç  oka dayanabilirdi ki? *"Dahası da var."*

Babası yüzünü buru turdu. "Sadece söyle ve içi bitir."

"O hamile."

Babası tökezledi ve Hugh hemen dirseĒinden tutup onu sabitledi. Kont kendini ta  bankın üzerine bıraktı ve bastonuna aĒır aĒır yaslandı. " ocuĒunuz mu var?"

Hugh onu bıraktı ve oturdu. *"Evet. Be  aydan fazla oldu."*

"Dul mu?"

"Hayır."

"Vallahi aklınızı ka ırmı sınız. İlana yanıt veren hanımların hepsi saygın ailelerden geliyor ve isimlerinde herhangi bir skandal ya da  aibe yok!"

"Evet, ama hiçbirinin Leydi Phoebe kadar korunmaya ihtiya ı yok. Böyle bir ihtiya ı olan bir hanımefendiyi vicdanen nasıl geri  evirebilirim? Yıllar boyunca beni acımasızca yetiştirmiş olmanıza raĒmen, onurlu bir adam da yeti tirdiniz."

"Saçma sapan konu uyorsun!" Babası hırıltılı bir ses çıkardı. "Bu piç  ocuk kontlukta hak iddia edebilir. Delirdin mi sen?"

Hugh'nun kalbinde bir şeyler ürperdi. *"Ben aynı zamanda senin unvanlarını ve tüm servetini miras alacak bir pi im. Ve evlendiĒimizde, bu  ocuk benim olacak."* Sözlerinin  nemi Hugh'nun kalbinin derinliklerine i ledi ve bir an için

O an, sarsıldığını hissetti. Daha dün, birkaç yıllık evlilikten sonra babalığı düşünmeye başlayabileceğini düşünmüşken, burada baba olmaya söz veriyordu. Kalbi çarpmaya başladı ve çalkalanan okyanusa doğru baktı, garip bir yönelim bozukluğu hissi duyularını dolduruyordu.

"Bu beklediğimden daha erken olsa da, babalık beni korkutan bir sorumluluk değil. Beni, Caroline'ı ve William'ı hiç tereddüt etmeden ya da kızmadan sevgili çocuklarınız yaptınız. Aynı şeyi Leydi Phoebe'nin çocuğu için de yapacağım ve bu çocuk sizin torununuz ya da torununuz olacak."

Babası uzun süre ona baktı ve gözlerinde bir damla yaş görmek Hugh'yu sarstı.

Hugh'nun söylediği her şeyi göz ardı ederek, "Görüyorum ki Wolf sana geri dönmüş," diye söze başladı.

köpeğe kısa bir süre baktı. *"Kadere ya da alınyazısına inanır mısınız, baba?"*

"Mantıksal akıl yürütmelerin ve bilimin somutluğuna inanıyorum."

Hugh gülümsedi. *"Wolf'u bana eve getirdi... ve o sağlıklı ve mutlu. Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."*

Babası ona yaklaştı ve omzunu sıktı. "Seninle birlikte olmasına sevindim. Onunla uzlaşan beyefendiyi sevebileceğini hiç düşündün mü?" diye sordu babası hoyratça. "Kalbi başkasında olan kadınlarla ilişki kurmaman konusunda seni uzun zamandır uyarıyorum."

Hugh gözlerini babasına dikti. "Bu adamı sevip sevmemesi önemli değil. Anlaşmamız üzerinde hiçbir etkisi yok." Yine de içinde bilinmeyen bir his kıvrandı. *Bu adamı hâlâ seviyor musunuz Leydi Phoebe?* Sessiz bir alayla bu tür anlamsız düşünceleri aklından kovdu.

"Kararınızı değiştirmem mümkün mü?" diye sordu yaşlı kont.

Gözlerinin görüntüsü ve onları dolduran korku düşüncelerinde yüzüyordu. Mektuplarının anıları, her bir ateşli ve alaycı kelimenin onu nasıl büyülediği, göğsünü tırpanladı. Onu düşününce kalbinin nasıl çarptığı anormalliği Hugh'yu büyüledi.

"Cevap vermek zorunda değilsin, bunu gözlerinde görebiliyorum. O halde bu evliliği ayarlayalım. Birkaç gün içinde ölebilirim," diye mırıldandı sert bir kızgınlıkla. "Ve benim için en önemli şey senin evlenmen, oğlum."

Hugh cevap vermedi ama içeri girerlerken babasının kolunu sıkıca tutmaya devam etti. Babasını, üzerine bir battaniye atılmış olarak salona yerleştirdiğinde garip bir gerçekdışılık duygusu içinde kaldı.

Bacaklar. İkiz şömine kükrüyordu ve birkaç lamba yanarak odayı parlak, sıcak bir ışıltıyla yıkıyordu. Lambalar, perdelerin ve mobilyaların sıcak kırmızılarını yansıtıyor, bu da resmi misafir odasını çok rahat ve davetkâr gösteriyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Caroline kapı aralığında durdu. Her zamanki gibi koyu renk bir pantolon ve ince kıvrımlarını gizlemese de en azından aşırı mütevazı görünmeyen dökümlü beyaz bir gömlek giymişti. Kıyafeti onu tanımayanlar için şok ediciydi, ama ciddi anlamda hızlı olduğu düşünülemezdi. Caroline, o dönemdeki hanımefendilerin sahip olduğu incelik ve ciladan yoksundu ve Hugh onun sosyeteye kabul edilmesinin son derece zor olacağına inanıyordu. Özellikle de babasının mütevazı bir uşak olduğu söylentisi yeniden ortaya çıkarsa. Yine de İngiltere'den ve dünyadaki yerini bulmaktan bahsederken onun gözlerindeki açlığı görebiliyordu.

"Kendim için dünyadan bir parça koparmak istiyorum ve yaşlandığımda geriye dönüp baktığımda 'Ben, Caroline Juliette Winthrop, bunu yaptım ve pişmanlık duymadığım bir hayat yaşadım' diyebileceğim."

Bu sözler öylesine acı bir umutla söylenmişti ki, Hugh kardeşlerini korumak ve hayallerinin gerçekleştiğini görmek için elinden gelen her şeyi yapmaya karar vermişti.

"Kurt burada ne arıyor?" diye sorarak yanına gitti.

Çabucak hikâyeyi ona aktardı.

"Aman Tanrım! Evleneceğin kadın Wolfun bakımını emanet ettiğim kişi mi? Böyle bir tesadüf karşısında hayretler içindeyim."

Ben de öyleyim, diye düşündü sessizce ve kız kardeşine yanına oturması için işaret etti.

"Sana onu anlatmak için aylarımı harcadım. Onun benim aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olmadığını biliyordum," diye homurdanarak kanepeye yerleşti ve onun yanına kıvrıldı. Bir yıl önce olmayı hayal bile edemeyeceği bir yere.

Hugh ve Caroline ancak o hastalandığından beri karşı rahat davranmaya başlamışlardı. Yıllar boyunca onu ve William'ı dikkatli bir mesafeyle uzak tutmuştu. Onu yatağının başında hıçkırı hıçkırı ağlarken görmek Hugh'yu etkilemiş, kalbini saran katılığı dürtmüş ve ona daha fazla yaklaşmasına izin vermişti. Aralarında var olan mesafenin büyük bir kısmının onun itici bulduğu mesafeli tavrından kaynaklandığını öğrenmek onu şaşırtmıştı. Sabahın erken saatlerine kadar süren uzun ve içten bir konuşmada, daha iyi kardeş olacaklarına söz vermişlerdi.

"Bu gece okumayı ben yapacağım," dedi babalarına gülümseyerek.

Hugh, yarısından fazlasını bitirdikleri romanı Caroline'e uzattı ve köpeğini daha da yaklaştırdı. Caroline okumaya başladı ve Hugh'nun düşünceleri her zaman Leydi Phoebe'ye dönüyor, doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu. Leydi Phoebe bir gündür onun evinde değildi ve Hugh onun henüz anlayamadığı ve belki de asla anlayamayacağı bir şekilde değiştiğini hissediyordu.

Ve hâlâ içinden geçen duyguları anlayamıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu, duyuları farkındaydı ve derinlerde tuhaf bir belirsizlik duygusu vardı. Her zaman değişiklikleri benimsemiş, hayatın herhangi bir şekilde durağanlaşmasından nefret etmişti.

Ancak şimdi düşünceleri farklı yönere savruluyor, yıllar önce duyguları üzerinde kurduğu kontrole yanıt vermeyi reddediyordu. Hugh, Leydi Phoebe'yle evli olmanın gelecekteki halini tahmin ettiğini sarsıcı bir şaşkınlık duygusuyla fark etti.

...

Phoebe kıvrımlı merdivenlerden aşağı süzüldü, Hugh Winthrop'a doğru ilerlerken eldivenli eli afişin üzerinde geziniyordu. Duvarda asılı duran güzel işlenmiş tablolar bakışlarına hükmediyordu. Beyaz-sarı saçları ve canlı yeşil gözleriyle oldukça yakışıklı bir adamı gösteren bir portrenin önünde duraksadı. Bu, dün ön avluda duran ama topallayarak uzaklaşan yaşlı beyefendiydi. Resimde onun etrafında üç çocuk ve vikontu teşhis etmek çok kolaydı. Yaşlı beyefendinin saçlarının o zamanın modasına uygun olarak pudralı bir peruk olduğunu fark etmesine rağmen, bir şey ona tuhaf gelmişti. Resimde Hugh on dört yaşlarında bir delikanlı olarak görünüyordu ve o zaman bile son derece yakışıklıydı. Yine de gözleri çok yalnızdı.

Onun kasvetli ifadesine bakmak kalbini sızlattı. Yaşlı beyefendide bile hüznü bir hava vardı, onun da gözleri boştu. Bakışlarını diğer çocuklara çeviren Phoebe gözlerini her ikisinin de parlak kıvılcık saçlara ve gri gözlere sahip olduğunu gördü. Portredeki çocuklar arasında elmacık kemikleri dışında hiçbir benzerlik yoktu -Phoebe kaşlarını çattı-. Her iki çocuğun da yüksek, çekik elmacık kemikleri vardı ve bu da çekiciliklerine bir zarafet havası katıyordu.

Koridordaki saat çaldı. Bir adım daha attı ve ayak bileğinden geçen acıyla nefesi kesildi. Dikkatle hareket ederek pankartı tuttu ve merdivenlerden indi. Koridordaki saatin uzaktan gelen gürültüsünü duyabiliyordu.

kalenin kalın taş duvarları arasında gök gürültüsü. Ara sıra gökyüzünü yaran şimşekler çakarken yağmur ciddi bir şekilde yağıyordu. Çiçeklerin ılık ve tatlı kokusu koridoru dolduruyordu; koridor da son derece sessizdi ve hizmetkârlar yoktu.

Onun düğün günüydü.

Vikont'un kapısına varışının daha ikinci gününde, Leydi Phoebe Winthrop, Vikontes Huxley ve geleceğin Albury Kontesi olmaya hazırlanıyordu. Sarah evden kaçarken Phoebe'nin en iyi elbiselerini, özellikle de düşes tarafından durumunu gizlemek için sipariş edilenleri seçmekte akıllıca ısrar etmişti. Fransız ipeğinden şeftali rengi bir sabahlık giymiş ve beline bronz bir kurdele dolamıştı. Saçları bukleler halinde toplanmıştı ve saç tellerine inciler dizilmişti.

Sarah'nın, "Çok güzelsiniz leydim," diye fısıldaması Phoebe'yi aynadaki görüntüsünü değerlendirmeye itmişti. Arkasından bakan pırıl pırıl gözlü, pembe yanaklı kızın gerçekten kendisi olduğuna hayret etmişti. Sarah kaç kez Phoebe'nin solgunluğuna dikkat çekmişti? Ve bir merak duygusuyla, neredeyse bir yıldır kalbinde ağırlaşan korkunun nihayet yatıştığını fark etti.

Bir yabancıyla yeni bir hayata adım atarken hâlâ delici bir huzursuzluk vardı. Phoebe ne bekleyeceğini pek bilmiyordu ve evliliklerinin nasıl olacağını, birbirlerinden memnun olup olmayacaklarını ya da birbirlerinden keyif alıp almayacaklarını hayal bile edemiyordu. Onunla mektuplar aracılığıyla konuşmak çok daha kolay gelmişti. Mutsuz olabilecekleri ve *tondaki* çoğu kişi gibi kayıtsız bir birliktelik yaşayabilecekleri düşüncesi sevincini gölgelemekle tehdit ediyordu ama o inatla bu duyguları bir kenara itti. En azından öpücüğü hoştu. Hoştan da öte... son derece heyecan vericiydi ve bu tutunacak bir şeydi.

Geleceğe bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Tek yapabileceği, kocasının kendisine iyi davranacağını ummaktı; o da aynısını yapmaya çalışacaktı. Umduğunun tam tersi, sevgisiz bir evliliğe katlanmaktan nefret ederek gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Vikont mektuplarında duygusallık konusundaki tavrını çok kesin bir dille ifade etmişti ve kadın, Vikont'un kendisinden alacağı kadın için çok acıma hissetmişti.

Şimdi ben o kadınam.

Ama Phoebe kendine acımayı reddetti, çünkü aşk fikrine tekrar güvenmek aptallık olurdu. Belki o zaman, aralarında aşk olmasa bile

dostane bir evlilik yaparlardı.

Lütfen Tanrım, soğuk bir sefaletten daha fazlası olsun.

Merdivenlerin dibinde, şapelin yerini nasıl bulacağına dair aldığı talimatları takip etti. Phoebe bir süre sonra adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı ve ayaklarındaki artan rahatsızlıktan dolayı yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alarak yavaşça ilerledi ve ayakkabıları ayaklarını korkunç bir şekilde sıkıdığı için yüzünü buruşturdu. Phoebe arkasını döndü, uzun koridordan aşağıya ve çift dolambaçlı merdivene baktı. Sarah, Phoebe'nin ayaklarını narin ayakkabılara sokmasına yardım ettiğinde ayakkabının bu kadar daralacağını tahmin etmemişti.

Odasına geri dönmeye çalışmak işkence olacaktı ama bir şeyler yapılması gerekiyordu.

"Fikrinizi mi değiştirdiniz, Leydi Phoebe?"

Leydi Caroline'in sesini duyunca dönüp baktı. Caroline son moda sarı elbisesi içinde çok çekiciydi. Ancak saçları vahşi ve güzel bir dağınıklıkla sırtından aşağıya doğru sarkıyordu. Birkaç saat önce oruçlarını birlikte bozduklarında tanışmışlardı. Phoebe Caroline'dan hemen hoşlandığını hissetmiş ve bir saat boyunca sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi sohbet etmişlerdi.

Ağabeyi de onunla birlikte duruyordu ve öpüşmelerinin anısı havada asılı kaldıkça Phoebe'nin yanakları endişe verici bir şekilde ısınıyordu. Sabahtan beri onu en az iki kez görmüştü ve her seferinde okuldaki aptal bir kız gibi kızarmıştı. Bu çok sinir bozucuydu. Tanrı aşkına, daha çocuk yaştaydı, bir beyefendiyle yakınlaşmayı çoktan öğrenmişti ama bahçedeki o geceden sonra George'u gördüğünde bir kez bile yüzü kızarmamıştı. Yine de Vikont'un bakışlarına karşılık vermek giderek zorlaşıyordu, çünkü bakışları her çarpıştığında George'un kışkırtıcı bakışlarının tekrar tekrar öpüşmek istediğini gösterdiğine yemin ediyordu.

"Bu sizin sorunuz muydu yoksa kardeşinizin mi?"

Eli göğsüne dokundu ve bunun *benimki* anlamına geldiğini anladı.

"Hayır... Fikrimi değiştirmedim. Şapele gidiyordum; ancak ayakkabılarım ayaklarımı fena halde acıtıyor. Odama dönmeyi ve daha geniş başka bir şeyim olup olmadığına bakmayı umuyordum. Ama bundan oldukça şüpheliyim; görüyorsunuz, ayaklarımın şişmesi biraz kafa karıştırıcı," dedi, kendini bilinçli hissederek, koruyucu bir eli karnının üzerine koydu.

Vikont'un bakışları karnına yöneldi ve kızarak elini tekrar yanına koydu. Çoktan mahcup olmuşken mahcup olmayı reddetmek

düşüşünü kabullenip çenesini kaldırdı.

Ayaklarından birini uzatarak, "Bir çözümüm var," dedi. "Onları çıkarmamda bana yardımcı olursanız, ayakkabısız yapacağım."

Caroline boğuk bir ses çıkardı ve kardeşinin tepkisini ölçmek için hızlı bir bakış fırlattı. Phoebe'yi hayrete düşüren bir şekilde ağzında bir gülümseme belirdi.

Parmaklarını kaldırdı ve imzaladı. Caroline Phoebe'ye dönmeden önce ona araştıran bir bakış gönderdi.

"O zaman yalınayak gideriz," dedi gri gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle.

Phoebe ona gülümsedi. Onun aynı fikirde olmasını beklemiyordu. Sonra Caroline'in sözlerinin önemi yankılandı. "Biz mi?"

Vikont cevap vermek yerine ona doğru ilerledi.

Adam arkasından gelip onu kollarına aldığı anda nefesi kesildi. Şok olmuş bir halde, adamın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Ama adam ona değil, dümdüz önüne bakıyordu. Parmakları kızın omzunda gerildi, sonra gevşedi ve istemsiz bir hareketle yavaş, yatıştırıcı bir vuruşla hareket etti.

Onu koridordan geçirdikten sonra kapısı aralık olan bir odaya götürdü. Zümrüt ve altın tonlarında, uyumlu perdelerle döşenmiş çok rahat bir odaydı. Kanepeler ve halı, dekorun genel zarafetini iyi bir şekilde tamamlayan daha sessiz bir renkteydi. Küçük bir masanın üzerinde bir bardak ve boş bir kadehle birlikte açık bir kitap duruyordu. Onu kanepeye yatırdı ve Phoebe sessizce onu izledi, onun hiçbir talebine cevap veremeyeceğini biliyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kızın ayaklarından birini eline aldı. Nazik bir dikkatle, çoraplı ayaklarını ortaya çıkarmak için ayakkabılarını birbiri ardına çıkardı. Phoebe rahatlayarak inledi ve ayaklarının ne kadar kötü durumda olduğunu görmek için baktı. Neredeyse uyuşmuş gibiydiler ve içinden bir endişe dalgası daha geçti. Daha önce gittiği doktor bazı kadınların ayaklarının şişmesinin normal olduğunu söylemiş ve ona her gün yürüyüş yapmasını önermişti. Muayenesinde son derece başarılı olmuş ve çocuğuyla ilgili her şeyin yolunda olduğuna dair ona güvence vermişti.

Vikont daha da aşağı inerek çizmelerini çıkardı ve kendi çoraplı ayaklarını gösterdi. Ellerini uzattığında Phoebe şaşkınlıkla ona sırtıttı. Sonra tekrar ayaklarına baktı. İçinden bir kıkırdama geçti ve onu irkiltti. Uzun zamandır gülmemiştii,

Phoebe bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Adamın uzattığı eli kavradı ve ayağa kalktı.

"Ev halkını rezil edeceğiz," dedi havalı bir şekilde. "Ama benimle birlikte vahşi doğada yürüyüşe çıkma isteğiniz beni çok etkiledi."

Gözlerini kırıştırdı ve sanki onu anlayamıyormuş gibi ona baktı. Phoebe kızardı ama bakışlarını onunkilerden ayırmayı reddetti.

"Oldukça kaprisli olabilirim," diye mırıldandı. "Şimdi bana özelliklerinden birini söyleme sırası sende." Çünkü yakında evleneceği ve hayatının sonuna kadar kalacağı bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Yüce Tanrım. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu sonsuza dek sürecekti. Hakkında çok az şey bildiği bir adamla evleniyordu.

Parmaklarını kaldırdı, sonra duraksadı ve kadın onun hayal kırıklığını elle tutulur bir varlık gibi hissetti. Bir an için onun sınırlılığını unutmuştu.

O anda adamın durumu onu çok etkiledi. Evlenmek üzere olduğu adam dilsizdi. Aklından pek çok soru geçiyordu ve kalbi onun için acıyordu. Hep dilsiz miydi yoksa bir kaza sonucu mu olmuştu? Birbirleri hakkında bilgi edinmenin daha da zor olacağını fark edince yumuşak bir nefes aldı.

"BEN... BEN..." Ne söyleyeceğinden emin değildi.

Yüz ifadesi kibar bir nezakete büründü ve onu odadan çıkardı. Phoebe, kalbinin aniden çarpmasına ve hissettiği endişeye anlam veremeyerek onun yan profiline birkaç bakış attı. Caroline onları gördüğünde bir süre ayaklarına baktı, sonra gülümseyerek aceleyle şapele doğru ilerledi. Dar bir koridordan geçtikleri bir bağlantı kapısı vardı. Ayaklarının altındaki zemin soğuk ama pürüzsüz bir taşı ve şapele giden bu koridorun duvarları gri taşlardan oluşuyordu.

Kapı çoktan açılmıştı ve içeri adım attıklarında Phoebe duraksadı. Caroline çünkü yaşlı adamla birlikte ön tarafta bekliyordu. Biraz solgun görünüyordu ama ceket, takım elbisesi, gri çizgili yeleği ve kravatıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti.

Din adamı olduğu anlaşılan bir adam da bekliyordu. Adamların bakışlarını önce yuvarlak göbeğinde, sonra da çoraplı ayaklarında hissedebiliyordu. Yaşlı adam Vikont'un da ayakkabısız olduğunu fark ettiğinde hırlamaya hazır görünüyordu. Kolundan hafifçe çekştirilen Phoebe ayaklarını öne doğru kaydırıp ve Hugh'un kolunu sıkıca kavradı.

Bu benim yeni ailem. Kalbinden bir sızı geçti. Dük ve düşesin kendisine bu kadar sabır ve anlayışla bakmayacağını bilse de eski ailesini kaybetmek istemiyordu. Yaşlı adam ve Caroline'ın, mahvolmuşluğuna rağmen ona kınamadan bakabilmeleri onu şaşırtıyordu.

Adamın ve Caroline'ın önünde durdular. Adam kolunu Caroline'den çekti ve imzaladı. Caroline bunun bir tanışma olduğunu anladı.

Yaşlı adam birkaç kez başını salladı ve ona bakan yeşil gözleri tam olarak sıcak olmasa da soğuk da değildi.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Leydi Phoebe," dedi sert ama samimi bir çekicilikle. "Ben Edward Winthrop, Albury Kontu. Ailemize hoş geldiniz."

Kalbinde birçok duygu dalgalanırken boğazı düğümlendi. "Nezaketiniz için teşekkür ederim Lord Albury," dedi ve reverans yaparak eğildi.

"Peki o zaman, edelim. Sonsuza kadar yaşamayacağım," dedi huysuzca.

Phoebe irkilerek Hugh'ya baktı ve ağzında bir gülümseme olduğunu ve gözlerinin mizahla ısındığını gördü. Hepsi de korktuğundan çok farklıydı; hiçbir anlam ifade etmiyordu. Büyüleyici eksantriklerden oluşan bir ailenin içine düştüğünü düşünmek zorundaydı. Açıklanamaz bir şekilde, kendini bunalmış hissetti ve Bakan'la yüzleşmek için döndüklerinde Phoebe bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Yumuşak ya da tatlı değil, zengin ve dolgun bir sestti, düşesin genellikle onu azarladığı bir sestti. Vikont onun parmaklarını sıktı ve kadın ona baktı. "Seviyorum," dedi usulca.

Adam kaskatı kesildi ve sonra yavaş ve son derece çekici bir gülümseme dudaklarını büktü. Kont homurdandı ve ona öyle şüpheli bir bakış fırlattı ki, gülümsemesi ağzından silindi. Yeminlerini etmek için öne çıktıklarında, Phoebe sessizce evliliğinin en iyisini yapacağına söz verdi.

Aşk olmasa bile umurunda olmazdı, çünkü hayatında bir daha böyle bir aptallığa ihtiyacı yoktu. *Ama ben çalışmamızı sağlayacağım. Bana verilen bu ikinci şansa saygı duyacağım yemin ediyorum; her zaman onurlu ve edepli davranacağım... ve evliliğimiz hiç soğuk olmayacak.*

Yedinci Bölüm

Papazın onları karı koca ilan etmesinden yaklaşık bir saat sonra, Hugh'un aklına karısıyla tam olarak ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı geldi. Tabağındaki son kek lokmasını yerken onun dikkatle sakladığı yüz ifadesine bakarak, "*Şimdi ne olacak?*" diye merak etti. Babasının en büyük umutlarından birini yerine getirmişti ama karısının hayatının çarkındaki yeri neydi? Londra sosyetesine ulaştıklarında üstleneceği rol belliydi ama ya ondan öncesi?

İngiltere'ye gitmeleri için aylar, hatta belki de bir yıl geçmesi gerekecekti. Hamileliği nedeniyle çok sık seyahat etmesi güvenli olmazdı. Bu sabah doktorun kesin talimatları bunlardı ve Dr. Edward Edinburgh'da tıbbi yetenekleriyle tanınan bir adamdı.

Phoebe'nin hapsedilmesi, çocuğun güvenli bir şekilde doğmasını sağlamak için mümkün olduğunca stressiz olmalıdır. Sonrasında da sağlığını ve enerjisini toparlaması için birkaç aya ihtiyacı olacaktı.

İşte yine oradaydı. Çocuğu ve birkaç hafta içinde baba rolünü üstleneceğini her düşündüğünde kalbine saldıran o tuhaf zayıflık.

Benden ne istenecek?

Derin bir nefes alarak duygularına karşı kendini dengeledi.

"Başlıyor," diye mırıldandı babası yanında, kravatını çekiştirerek. "Lanet , seni , değil mi? Peki sen ne yaptın? Beni görmezden geldin ve şimdi başladı!"

"*Ne başlıyor?*" Hugh dikkati dağılmış bir şekilde imzaladı ve bakışlarını karısından ayırmadı.

Kalbi sarsıldı. Artık benim diyebileceği bir hanımefendisi olduğu fikrine asla alışamayabilirdi. Evlenmesi gerektiği fikri ile şimdi onun gerçekliğini görmek çok farklı deneyimlerdi.

"Ona aç bir kurt gibi bakıyorsunuz," diye tersledi yaşlı kont, bastonunu yere vurarak Phoebe ve Caroline'ın dikkatini çekti. "Önce şapele ayakkabısız giderek skandal yarattı, sonra da bu! Bunun onun fikri olduğunu söyleyebilirim!"

"Öyleydi." Ne kadar da cesur ve tatlıydı, o büyüleyici mektupları kaleme alan kadını anımsatıyordu. Önceki gecenin korkusu ve belirsizliği bu sabah eriyip gitmişti ve gözlerinde parlayan şey, çevresini ve şatodaki insanları değerlendirirken bir tür uyanıklıktı. *"Geleneklere eğmemesine hayranım."*

Bu itiraf babasının kaşlarının daha da kararmasına neden oldu. "Bir saatten fazladır bakışlarını ondan alamıyorsun! Bu hiç yakışık almıyor oğlum ve bu meşguliyetin şimdiden onu çekici bulduğunu gösteriyor."

Seni çekici buluyor muyum, Phoebe? Bu sessiz talebe hemen bir yanıt gelmedi, ama aldığı ilk mektuptan itibaren içinde farklı ve bilinmeyen bir şeylerin kıpırdadığını ve bunun hiç azalmadığını inkâr etmek yalancılık olurdu.

İfadesini kayıtsızlığa dönüştürerek yerinden kaydı ve babasıyla yüzleşti. *"Sanırım dul Vikontes'i bizi ziyaret etmesi için davet edeceğim. Belki o zaman karıma ne kadar baktığımla uğraşmak yerine enerjinizi başka bir yere yönlendirecek kadar meşgul olursunuz."*

Babası homurdandı ve ona intikam vaat eden bir bakış fırlattı. Yaşlı kontu umursamayan Hugh, Leydi Phoebe'nin hayatına girmesine ne kadar izin vermesi gerektiğini düşündü. Evliliği her zaman planlı ve acımasızca hesaplanmış olsa da, bu iyi ya da kötü ve ölüm onları ayırana kadardı. Bir erkeğin ya da kadının karakteri hakkında, ilk karşılaşmalarında hemen fark edilebilen, seviyeli ve keskin yargılarıyla gurur duyardı. Karısınınkini deşifre etmek biraz zordu.

Yanında yürüyecek olan bu kadının tam olarak kim olduğunu merak ediyordu. Nazik biri miydi? Onun da acımasızlık kapasitesi var mıydı, özellikle de konu ailesini korumaya geldiğinde? Yoksa bir sorunun ilk ipucunda histeriye ve bayılma nöbetlerine mi yatkındı? Dedikoducular kapılarını çaldığında gerçekten nasıl tepki verecekti? Korku ve öfkeyle mi, yoksa başı dik ve gururlu bir şekilde mi?

Şu anki soğukkanlılığı takdire şayandı. Birkaç bakışa maruz kaldığının farkındaydı ama yine de sanki bunlar önemsizmiş gibi davranıyordu.

Bilgi Hugh'nun içinde çiçek açtı. Tanık olduğu o özenli zarafet tamamen yapmacıktı ve karşısındaki kadının gerçek kalbini merak ediyordu. Hugh gözlemlediği özellikleri sıraladı.

Cesur ve pervasız. O cesurdur.

Güçlü bir düğ ve düşese karşı isyan etmeye cesaret edebileceği düşüncesi bile onun canlı ve gözü pek ruhuna hitap ediyordu. Zor zamanlarda sinirleri bozulan ya da bu tür saçmalıklara kapılan bir leydi olmayacaktı.

Korkularını ya da umutlarını dile getirmekten çekinmez. Bir zamanlar aşka inanırdı.

Bu aptallık kolayca tedavi edilebilirdi. Aşk onu açıkça hayal kırıklığına uğratmış, ailesinin ve toplumun gazabıyla tek başına baş etmek zorunda bırakmıştı. Şu andan itibaren kararlarını pratiklik yönlendirecekti.

Eşimin de iflah olmaz bir tatlı düşkünlüğü var gibi görünüyor.

Onlar için hazırlanan öğle yemeğinde birkaç kek ve pekmez vardı ve kızarmış ördek, kızarmış domuz eti, balık ve krema soslu enginarı görmezden gelirken hepsinin tadını çıkarmıştı.

Senin hakkında bilmem gereken daha çok şey var... ve her şeyi bilmek istemem ne kadar da merak uyandırıcı. Ve onun durumunun, öğrenmesine yetecek kadar uzun süre Londra'dan uzak kalmalarına neden olması ne kadar da uygun.

Hugh ayağa kalktı ve uzun yemek masasının sonuna doğru yürüdü, bu da Vikontes'le arasına en az otuz sıra koymuştu. Onun yaklaşmasıyla omuzları gerildi ama çenesini kaldırdı, Hugh'un bakışlarıyla karşılaştı ve yüzüne bir gülümseme yaptırdı. *Ne güzel bir oyunculuk.*

Kadının boğazındaki nabzın çırpınısını görebiliyordu, sanki kanatlı bir yaratık orada tutsak edilmişti. Onun soğukkanlılığını toplama becerisine hayranlık duymak yerine, Hugh'nun içinden bir uyarı ürpertisi geçti ve içindeki alaycı, ona şapka çıkarırken bile aldatma kapasitesini fark etti.

"Odanıza çekilmek ister misiniz?"

Caroline tercüme ederken Phoebe beklentiyle ona baktı. Phoebe'nin yanakları koyu bir gül rengine büründü ve kirpikleri kısa bir süreliğine aşağı indi. "Evet, nasıl isterseniz."

İstediyi gibi mi? Ah, onunla yatmasını bekliyordu. Bakışları istemsizce yuvarlak karnına gitti. Ona duyduğu derin çekime rağmen, kocalık haklarını kullanmayacaktı, hele de kadın hamileyken. Bu itaatkârlık gösterisi onun gerçek karakteri değildi ve bundan hoşlanmamıştı. *"Size eşlik edeyim."*

Caroline ayağa kalktı ve onu şaşırtacak şekilde masadan aşağı inerek babasının yanına gitti ve veda reveransına daldı. Yine de uzaklaşmadan önce Caroline'a hiç de hanımefendiye yakışmayan bir el salladı. Sessizlik içinde, ona aşağıya kadar rehberlik etti.

muazzam koridora ve batı kanadına doğru kıvrılan ikinci merdivenlere doğru ilerledi. Eldivenli elleri önünde sımsıkı kenetlenmiş, çıplak ayakları kalın halı kaplı zeminde gürültüsüzce ilerlerken, onun el sallamasını takip etmeden önce kısa bir süre tereddüt etti.

Sahanlığa vardığında, bir elini kızın sırtına koydu ve onu odalarına yönlendirdi. Kapıyı açtı ve bir adım geri çekilerek kızın kendisinden önce içeri girmesine izin verdi. Eşiği geçer geçmez kızın nefesi kesildi. "Ne kadar güzel!"

Odaları geniş ve zarif bir şekilde dekore edilmiş bir yatak odası ile biri giyinme odası, diğeri oturma odası olarak kullanılan iki bitişik odadan oluşuyordu. Gül ipek perdeler yatağı çevreliyordu ve Hugh ona dönmeden önce hızlı ve ihtiyatlı bir bakış fırlattı. Hugh cebinden bir not çıkardı.

Elini uzattı ve kâğıdı açtı, kâğıtta "*Burası Kontes'in odası... ve bağlantı kapısı benim odama açılıyor*" yazıyordu.

Bir an için adamın gözleriyle buluşamadı ve yüzünde ve boğazında bir kırmızı dalga oluştu. "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Garip bir sessizlik içinde durdular ve kadın notu sanki bir can simidiymiş gibi tuttu. Kadına, onun yaklaşımlarından korkmasına gerek olmadığını bildiren bir not daha hazırlamayı düşünmemişti. Sabırlı bir adamdı ve bir kış fırtınasının şiddetiyle canlansalar bile onunla, içindeki basit dürtüleri tatmin etmek için evlenmemişti. Yıllar içinde duygularına ve beklentilerine hakim olmayı öğrenmişti ve bu durumda da aynısını yapabilirdi.

Hugh'ya göre, varisi için hazır olana kadar aynı yatağı paylaşmalarına gerek yoktu. Şu andaki tek önceliği kız kardeşi ve erkek kardeşini, biri evlilik yoluyla, diğeri de saygın bir mevki ve evlilik yoluyla bir düzene sokmaktı. İkisinin de hararetle istediği ama piçlikleri ve benzersiz durumları nedeniyle böyle bir yaşam ve memnuniyetten sonsuza dek mahrum kalacaklarına inandıkları bir şeydi bu. Saçmalık tabii ki. Ve Hugh'un bu konuda yapabileceği bir şey varsa kesinlikle olmazdı.

Bunları ifade edemediği için hızlıca bir selam verdi ve arkasını döndü.

"Gidiyor musun?"

Sesi ne kadar şaşkındı... ve rahatlamıştı. Hugh onunla yüzleşti ve bir kez başını salladı.

Bakışları sanki onun düşüncelerini anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle yüzünü inceledi. Beklenmedik bir şekilde gözleri parladı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi

dudaklar. Ona doğru ilerledi, ellerini kaldırdı ve bir kelebeğin kanat çırpışı kadar nazik bir okşayışla yanağını kavradı. "Düşünceniz için teşekkür ederim," diye mırıldandı biraz boğuk bir sesle. "Size çok minnettarım ve nezaketinizi asla unutmayacağım lordum."

Kadının hareketi Hugh'yu şok ederek derin bir sessizliğe sürükledi ve düşüncelerinin dönmesine neden oldu. Biri ona bu şekilde dokunmayalı yıllar olmuştu... ve yanaklarını okşadığını hatırlayabildiği son kişi annesiydi. Farkındalık onu irkiltti ve Phoebe'nin yanaklarından boğazına doğru narin bir pembe leke yayıldı. Aceleyle elini bıraktı ve geri adım attı.

Boğazındaki düğümden sıkıca yutkunarak selam verdi ve odadan çekildi.

Koridora çıktığında sessiz bir nefesle ürperdi. *Bu neyle ?* Uzaklaştı ve bir içgüdü onu arkasına bakmaya itti, o da baktı. Kadın kapının gölgesinde durmuş, iri altın gözleriyle onun geri çekilişini izliyordu. Elini küçük bir el sallamak için kaldırdı ve Hugh duraklayıp elini kaldırıp ona el salladığında kendini aptal gibi hissetti.

Ama gülümsedi ve bu, yanaklarından birinde derin bir gamzeyi ortaya çıkaran oldukça güzel bir gülümsemeydi. Kalbi gülünç bir şekilde sıkıştı ve kaşlarını çatarak arkasını döndü ve merdivenlerden inerek özel çalışma odasına doğru ilerledi.

...

Kayıtsız nezaket.

Phoebe Vikont'la evleneli iki hafta olmuştu ve Vikont'la ne zaman karşılaşsa, ona nazik ve kayıtsız bir nezaketle davranıyordu. Düğünlerinden sonraki ilk sabah, yatağının başucundaki küçük masanın üzerinde bir notla uyanmıştı. Birkaç gün sonra bile, sözler ve imalar hala düşüncelerine kazınmıştı.

Akşamları odamda bana eşlik etmek için hazırlık yapma zorunluluğunuz yok, ben de sizinkini ziyaret etmeyeceğim. Yeni evlendik ama aynı zamanda birbirimize yabancıyız, dolayısıyla kocalık haklarımı kullanmayacağımdan emin olabilirsiniz. Gelecekte, karşılıklı olarak uygun olduğunda konuyu tekrar ele alabiliriz.

Notu çok soğuk ve özlü olmuştu. Yine de içini bir rahatlama duygusu doldurmuştu. Phoebe onunla yakınlaşmaya hazır değildi, her ne kadar onu son derece yakışıklı bulsa ve kalbini hiç olmadığı kadar hızlı çarptırsa da

daha önce hissetmişti. O zamandan beri, her sabah birlikte yemek yedikleri bir tür rutine girmişlerdi. Caroline da onlara katılıp ağabeyi için konuşurdu ama söyleyecek çok az şeyi vardı.

Phoebe sık sık onunla sohbet etmeye çalışıyor, hava durumu ve buranın güzelliği hakkında konuşuyor, o da her zaman kibarca cevap veriyordu. Ama karşılığında Phoebe'ye pek bir şey sormazdı ve Phoebe onu ne zaman kız kardeşi olmadan görse, eğer ellerinde kalem ve hokka olan bir kâğıt yoksa sohbet edemezlerdi.

O anlarda birbirlerine bakarlardı ve babası sessizce düşüncelere dalmış görünürken, o kendini çok telaşlı ve keyifsiz hissederdi. Babası onları izlediği zamanlarda mırıldanırdı, "Bu gerçekten başlangıç... Neler olduğunu görebiliyorum. O neden görmüyor?" diye mırıldanır ve sonra bastonuna vurarak uzaklaşırdı.

Daha dün sabah Vikont'a "Neler oluyor?" diye sormuş, Vikont da kayıtsız bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırmış, sonra da başını eğerek çalışma odasına doğru uzaklaşmıştı.

Sosyeteleri onları ne çağırıyor ne de ağırlıyor gibi görünüyordu. Şaşırtıcıydı ve Winthroplar kadar güçlü bir aileden beklediği bu değildi. Tuhaflıkları her geçen gün artıyordu. Daha dün Caroline'i pantolonunun içinde yavru bir koyunla oynarken görmüştü. Phoebe hem şaşırmış hem de eğlenmişti ve kıza katılma ve benzer şekilde kaba bir şekilde davranma arzusunu bastırmak zorunda kalmıştı. *Ağırbaşlılık ve edep*, diye kendine kararlılıkla hatırlatmıştı.

Vikont çoğu zaman çalışma odasına çekilir, bazen de kömür karası dört attan oluşan güzel bir takımın çektiği arabasını çağırır ve saatlerce ortadan kaybolurdu. Çoğu akşam yemeğini sadece Caroline'le birlikte yedi, çünkü Kont'un davranışları alışılmışın dışındaydı ve çoğu zaman bahçesindeki taş masaya onun için bir tepsi hazırlatırdı. Bir keresinde onun kuşların ve çiçeklerin arkadaşlığını tercih ettiğini mırıldandığını duymuş, Hugh buna sadece gülümsemişti.

Phoebe personelle tanışmıştı ve ona son derece nazik ve saygılı davransalar da, büyük şato efendilerine tapıyor gibi görünen bir hizmetliler ordusu tarafından etkileyici bir verimlilikle yönetildiği için menüye göz atmak dışında yapabileceği az şey vardı. Aynı nezaketi kendisine de göstermeleri onu etkilemiş ve hizmetkârlar Sarah ile sevgilisini mutlulukla ailelerine katmışlardı.

Phoebe bir baloya ev sahipliği yapabilecek büyüklükteki koridorda, kendisine ait olduğunu düşündüğü odaya doğru yürüdü. Günlerinin çoğunu orada kitap okuyarak ve çoğu zaman pencereden uzaktaki çimlere ve göle bakarak geçiriyordu. Her şeye rağmen mutlu olmalıydı: bebeği piç damgası yemeyecekti, ailesi ve itibarı kurtulmuştu, babasından daha yaşlı bir adamla evlenmeye zorlanmamıştı ve geleceğin kontuyla evliydi. Yıkımdan ve rezillikten kurtulmuştu ama yine de içinde geceleri dönüp durmasına neden olan bir huzursuzluk vardı.

Neden kendimi bu kadar keyifsiz ve huzursuz hissediyorum?

Phoebe sık sık yan yatar ve bağlantı kapısına bakardı. Bazen kocasının odasında hareket ettiğini duyuyor ve yataktan kalkıp kapıya doğru ilerleyerek önünde duruyordu. Bazen kapının kolunu bile kavriyordu ama hiçbir zaman kolu çevirecek ya da kapıyı çalacak cesareti bulamamıştı. Bunu birkaç kez yapması Phoebe'nin canını sıkıyordu, çünkü Vikont'tan ne istediğini gerçekten bilmiyordu.

"Bana karşı ilgisizliğinden hoşlanmıyorum," dedi usulca. "Aman Tanrım, ama sabırsız kalbim daha fazlasını istiyor." Bu arzu onu biraz korkuttu ve artık aceleci davranmayacağına ya da şefkatli duygular peşinde koşmayacağına dair ettiği yemini hatırlamak zorunda kaldı. Phoebe bu kibar nezaketten daha fazlasını arzuluyordu ama bu kibar engeli nasıl aşacağını bilemiyordu.

Bunu dikkatlice düşünmeliyim.

Kendi özel salonunun kapısını açarak içeri girdi ve kapıyı aralık bıraktı. Hemen rahatladığını hissetti ve pencerelerin yanındaki yazı makinesine doğru yürüdü. Odada en sevdiği şeylerden biriydi bu. Duvarlardan biri tamamen tavandan tabana pencerelerden oluşuyordu. Güneş ışığı içeri doluyor, odayı parlak bir ışıltıyla yıkıyordu.

Phoebe bugün mektuplarını tamamlamaya kararlı bir şekilde yazı masasının yanındaki sandalyeye çöktü. Richard'a evlendiğini ve hangi aileyle evlendiğini bildiren, güvende olduğuna dair güvence veren bir mektup yazmıştı bile. Dük ve düşese mektup yazmak daha zor olmuştu. Birkaç kez bunu denemiş, ancak vazgeçip kâğıdı buruşturmuştu. Bugün o mektubu gönderecekti. Tüy kalem ve hokkayla birlikte bir tomar kâğıt çıkardı.

Sevgili anneciğim,

Size evli olduğumu bildirmek için yazıyorum.

Phoebe'nin nefesi ürperdi ve kalemını indirdi. Ve ne? Gömülü olduğuna inandığı o acı ve şüphe kalbinin derinliklerinde çalkalanıyordu. "Ve ne, anne? Ne diyeceğim?" Kelimelerin üzerini çizdi ve alnını masaya dayadı.

Yumuşak bir sesle sarsıldı ve arkasını döndü. Vikont, yanında sadık bir şekilde duran Wolf'la birlikte kapı aralığında duruyordu ve bu sesi onu varlığından haberdar etmek için kasıtlı olarak çıkardığını fark etti. Phoebe dikkatle ayağa kalktı ve hızlı bir reverans yaptı.

"Kurt," dedi yumuşak bir sesle, o da havlayarak ona doğru sıçradı.

 ocuk sıçrayıp çenesini yaladığında Phoebe güldü. Ona komut vermek için el işaretini kullanırken "Kalk," dedi.

Patilerinden ikisini omuzlarına koyduğunda geriye yuvarlanmaması bir mucizeydi. Ona sarıldı, sonra da sahibine geri dönebilmesi için onu serbest bıraktı. Onu çok özlediği günler olmuştu. Birkaç aydır onun sadık arkadaşıydı ve onu sık sık ziyaret etse de zamanının çoğunu Hugh ile geçiriyordu. Bazen tam da bu odada kalır ve çimenlerin üzerinde hoyratça oynaşmalarını izlerdi. O anlarda Vikont'u güler yüzlü ve şakacı görmek onu çok şaşırtırdı.

Wolf'la selamlaşma faslı bittiğinde Hugh'un elinde bir not olduğunu gördü. Kızın görebilmesi için notu yukarı kaldırdı ve sonra odada biraz daha ilerleyerek kanepelerin arasındaki küçük ceviz masanın üzerine koydu. Kadının boğazında bir yumru oluştu. Sadece notu teslim etmek istemişti ve giyim tarzına bakılırsa birazdan arabasını çağıracak ve günün geri kalanında uzakta olacaktı.

Malikaneden ayrıldığında nereye gitti? Sevgisi başka bir şeyle meşgulse ve bu da onun kibar mesafesine atfediliyorsa bundan daha utanç verici bir şey olamazdı. Bu fikirden nefret ediyordu ve eğer bir sevgilisi varsa ondan vazgeçmesini talep edemeyeceğinin acı bir şekilde farkındaydı. Babasının bile bir metresi vardı ve düşes bunu görmezden geliyordu. Phoebe her zaman, *sevgilisinden* vazgeçmek istemeyen bir beyefendiyle evlenmeyeceğine yemin etmişti.

"Bir metresiniz var mı lordum?" diye ağzından kaçırdı. Bütün sağduyulu düşünceleri bir kenara bırakmıştı; sadece bilmek zorundaydı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Phoebe onu şaşırttığını görebiliyordu. "C retimi bağışlarsanız," dedi, soğukkanlılığını korumaya dikkat etse de içinde bir eğlence kıvılcımı belirdi. "Merak ediyorum da

"Eğer karısının yanında bir de *sevgilisi* olan beyefendilerden biriyseniz." *O zaman beklentilerimi daha iyi anlayabilirim.*

Başını yavaşça salladı ve başını sola doğru eğerek ona baktı. Sonra ellerini kaldırdı ve bir kesme hareketi yaptı. Bunun hayır anlamına geldiğini biliyordu. Rahatlamıştı ve bununla birlikte morali de yükselmişti.

"Bu iyi, çünkü ben bir evlilikte böyle bir sadakatsizliğe tahammül edecek türden bir hanımefendi değilim." İşte, ileride böyle bir fikir gelirse diye.

Dudaklarındaki o küçük seğirme ve parlak bakışlarındaki kışkırtıcı mizah tekrar ortaya çıktı. Belli ki kız onu eğlendirmişti. Phoebe ona doğru bir adım attı. Onun kendisine meydan okumasını, belki de bir metres edinmeye karar verirse onu durdurmaya nasıl cesaret edebileceğini sormasını istiyordu. Bir irkilme duygusuyla, onunla mektuplarında olduğu gibi nükteli kılıçları çaprazlamak istediğini fark etti.

Phoebe daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyordu ve fikrini değiştirdiği anı gördü. İçinden bir hayal kırıklığı geçti. Adam eğilerek selam verdi ve Phoebe aceleyle bir adım öne çıktı.

"Gitme!" Tanrım, düzgün bir eş olacağına dair verdiği sözün tüm anlamını yitiriyordu. Düzgün eşler kocalarına sevgilileri hakkında soru sormaz ya da bir odada kalmalarını emretmezlerdi. *Kahretsin!*

Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklıkla ona baktı.

"Kâğıtlarım var," dedi masaya el sallayarak. "Eğer sohbet etmemizi istiyorsanız... Belgelerim var."

Yüz ifadesi yumuşadı, ona doğru ilerledi ve yere baktı. Kaşlarını çatarak, yazmakta kâğıdı eline aldı ve bir kâğıdı elinden kaptı. "Bu değil!"

Eliyle bir hareket yaptı.

Phoebe durakladı. Çok daha rahat konuşabilmeleri için onun dilini öğrenme ihtiyacı içinde filizlenmişti. Birkaç sabah Caroline'dan kendisine öğretmesini istemişti ama bu dersler kısa sürmüştü ve onunla istediği şey için yeterli değildi. "Bana nedenini mi soruyorsun?"

Bir kez başını salladı. Ona baktı ve neden kalmasını istediğini merak etti. Nezaketini takdir etse de, onu karanlık bir gölge gibi gizleyen ve aşılmaz görünen bir çekingenlik vardı. Phoebe onun bunun farkında olduğundan emin değildi. Hoş biri olmasına rağmen, başka hiçbir şey yaymıyordu.

Bir kez daha kalbi sıkıştı. Bu adamla evlenmeyi seçmişti. Aşk ya da benzeri saçmalıklar beklemiyordu, ama eğer denemeye istekliyse arkadaş olabilirlerdi. "Anneme ve babama yazmaya çalıştığım bir mektup bu. Her gün buraya geliyorum ve yazmaya başlıyorum ama bir türlü bitiremiyorum."

Gözlerinde tutuk bir ifade belirdi. Daha önce yaptığı işaretin aynısını yaptı ve o da ellerini kaldırıp onu taklit etti. "Neden?"

Başka bir sembol oluşturdu.

"Bunun evet anlamına geldiğini biliyorum," diye mırıldandı.

Başını salladı, gözleri beklenmedik bir şekilde sıcak ve meraklıydı. Onun sessizliği üzerine tüy kaleme uzandı ve kâğıda bir şeyler çiziktirdi.

Benimle paylaşır mısın?

Endişesini bir kenara bırakma dürtüsü içinden geçti. Nükteli ve eğlenceli şakalaşmalara dalmak hafif bir sohbetti. Kalbinden bir titreme geçti. Korkularını paylaşmak farklıydı. Düşüncelerinin mahremiyetini uzun zamandır tanımadığı bir başkasına açmak garip hissettiriyordu.

Senden gerçekten ne istiyorum, Hugh?

Beklenmedik bir ihtiyaç acısı göğsünde kabardı ve boğazını sıktı. Her zaman hayalini kurduğu şeyi, geceleri uyuyamadığında ona sımsıkı sarılacak, sırf dudaklarını kendi dudaklarına değdirmek istediği için onu öpecek bir koca istiyordu. Phoebe uzun yürüyüşler ve sohbetler istiyordu; kahkahalar istiyordu. Gerçek bir evlilik istiyordu... ya da her zaman gerçek, canlı bir birlikteliğin nasıl olacağını hayal etmişti.

Bir yanı aptallığına bağırarak istiyordu ama bu dürtüsünü bastırdı. *Ben bu adamla evliyim ve ayrılmamızın imkanı yok. Bu... aramızdaki her şey ölüm bizi ayırana kadar sürecektir.* Ve daha yakın bir ilişki onun daha çok şey paylaşmasıyla başlayabilirdi. Belki de daha birkaç hafta önce tanıştığı bir kadınla evli olmak, eş ilan vermiş olsa bile, onun için bir o kadar rahatsız ediciydi.

Kalbindeki telaşın yatışması için birkaç dakika geçmesi gerekti ve "Ağırbaşlı ve sağduyulu davranmayı başaramadım," dedi. Kelimeler sanki boğazından çekilip alınmış gibiydi, itiraf etmek çok acı vericiydi. "Ailemin benim için beslediği umutları gerçekleştiremedim. Babamdan daha yaşlı bir adamla evli olmadığım için mutlu olsam da, bazı zamanlar... Dük ve Düşes'i, ailemi ne kadar incittiğimi ve hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek acı çektiğim zamanlar oluyor. Ayrıca onların beni umursamamaları da içimi acıtıyor.

Beni incitmek ya da ayarladıkları evlilikte mutsuz olabileceğimi umursamak."

Phoebe ellerini birbirine kenetledi. "Aramızdaki yaraların asla onarılamayacak olması ve ailemizin sonsuza dek bölünecek olması beni derinden yaralıyor. Pervasızca aceleci davrandığım için beni asla affedemeyecekleri için acı çekiyorum ve ayrıca çocuğuma... torununa yapmaya razı olduğu şey için annemi asla affedemeyeceğimden korkuyorum."

Ellerinden birini karnının yüksek tümseğinin üzerine indirdi. "Bir bebek çiftliğinin ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Kardeşim... Richard, Emily adında harika bir kız çocuğu var ve annesi, kardeşimin çocuğunu keşfetmesinden önce yaşanan zulüm ve ihmalleri göze alarak onu da bir bebek çiftliğine vermişti. Düşes... Anne birçok bebeğin ilk yılında öldüğünü biliyordu... ve yine de çocuğumu böyle bir hayata mahkum etmeye istekliydi. Ona yazmaya çalıştığımda... *yazamadığımı* fark ediyorum," diye usulca bitirdi.

Uzun bir süre ona baktı ve gözlerinin karanlık güzelliği, anlayışını kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha iyi ifade etti. Bir kâğıt parçasına uzandı ve yazdı. *Bir saat içinde dışarıda, kayalıkların orada buluşacağız. Senin için geri geleceğim.*

Şaşkınlık kaşlarını ördü. "Ben... evet, tabii ki."

Adam gittikten sonra bir nefes verdi ve kanepeye yerleşti. Günlük yürüyüşünü ön çimenliklerde ve göl kenarında yapmaya dikkat etse de, mülkün uçurum ve okyanuslara bakan tarafını keşfetmemişti. Şişmiş ayaklarıyla yürümek ona çok uzak bir yolculuk gibi gelmişti. Ancak bir ayakkabıcı çağırılmış ve onun için yeterince büyük ayakkabılar yapılmıştı. Artık birkaç çift pratik ayakkabısı ve terliği vardı, rahat olsalar da aslında o kadar da şık değillerdi.

Adamın daha önce masanın üzerine bıraktığı nota baktı.

Phoebe, Salop Dükü ve Düşesi'ne mektup yazarak nikâhımızı bildirdim ve evliliğimizin ani olması nedeniyle düğün gününüzü kaçırdıkları için özürlerimizi ilettim. İngiltere'ye döner dönmez onları ziyaret edeceğimize söz verdim, orada sıcak bir şekilde karşılanacağımızı tahmin ediyorum. Sizi temin ederim ki İngiltere'ye ancak çocuk doğduktan ve siz seyahat edebilecek kadar iyileştikten sonra döneceğiz. Çeyizinizi talep etmedim ama bu kararı Dük'e bıraktım. Buna ihtiyacımız yok. Ancak size karşı görevini yerine getirir ve çeyizi gönderirse, ilk çocuğumuz için bir vakıf fonu oluşturacağız.

Kalbi öylesine şiddetle sızladı ki, birkaç dakika boyunca notu indirmek zorunda kaldı. Aşağıya bakarak geri kalanını hızla okudu.

Ayrıca yerel gazetelere nikâhımızla ilgili ilanlar gönderdim. Gelecek hafta tüm toplum Maitlands ve Winthrops arasındaki ittifaktan haberdar olacak. Hazır olduğunuzda, duyuruyu Londra'daki Morning Chronicles gazetesine verebiliriz.

Phoebe haberi aldığı anda annesinin tepkisinin ne olacağını hayal etmeye çalıştı. *Rahatlama mı? Kaçtığımda benim için endişelenmiş anne?* Ya da düşes, tek kızının Maitland'lardan daha fazla servete ve mülke sahip olduğu bilinen Winthrop'lardan biriyle evlenmesinden memnun olur muydu? Toplum merak edecekti ve Phoebe davetiyelerin yağmasını bekliyordu ama nereye gönderileceklerdi? Phoebe kontun Londra'da bir konağı olup olmadığından bile emin değildi.

Sarah kapıda belirdi. "Leydim, uçurum kenarında yapacağınız bir gezinti için hazırlanmanıza yardım etmem söylendi."

Phoebe notu günlük elbisesinin cebine soktu, ellerini kanepenin her iki yanına dayadı ve yumuşak bir homurtuyla yukarı doğru itti, sonra ayağa kalktı ve hizmetçisini çağırdı. Birkaç dakika sonra daha sıcak bir elbise ve rahat terlikler giymişti. Sarah ona dışarıda yardım etti ve Phoebe, Hugh'un bir landeau içinde kendisini beklediğini görünce memnun oldu. Hugh aşağı atladı ve Phoebe'nin içeri girmesine yardım etti, sonra da Wolf havlayarak ve arabalarının arkasında koşarak yola koyuldular.

Sekizinci Bölüm

Atlar yavaş bir hızda ilerliyor, şeritlerin üzerinden tırıs la uçuruma doğru gidiyorlardı. Phoebe ona yandan bir bakış attı ama şato yolları boyunca ilerlerken sessiz kaldı. Sonra hızla açılan kapılardan geçtiler ve atlar ıssız yollarda, yemyeşil bir kırd a ilerlemeye başladılar. Arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyorlardı ve Phoebe yüzüne vuran ve bonesinin kurdelelerini hışırdatan keskin esintinin tadını çıkarıyordu. Yolculuk dolambaçlı bir rota izledi ve yaklaşık on dakika sonra uçurumun kenarına yaklaştılar.

Denizin ve çarpan dalgaların sesi havada asılı kaldı. Hugh dizginleri geri çekti ve atlar yavaşlayarak durdu. Arabadan indi ve ona yardım etmek için yanına geldi. Güçlü kollarını kadının beline dolayarak onu dengede tutması hem heyecan verici hem de rahatlatıcıydı.

Onu serbest bıraktı ve atları otlayabilmeleri için hızlı ve etkili hareketlerle koşumlarından çözdüğü birkaç metre öteye götürdü.

"Bunlar ne?"

Çimlerin üzerine düzinelerce büyük dikdörtgen kâğıt yayılmıştı. Kağıtların önüne birkaç battaniye ve bir yığın minder serilmişti. Kömürler, boya fırçaları, boyalar ve bir ibrik su. Phoebe bu tuhaf sergiye doğru yürüdü. "Bunu bu kadar kısa sürede mi yaptın?"

"Evet."

Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarındaki rahatlamadan dolayı inledi. Sonra bir kenarında en az bir düzineden fazla, özenle yerleştirilmiş not yığını bulunan battaniyenin üzerine çıktı. Hugh onu dirseğinden tutarak kalın, yemyeşil çimlerin üzerindeki dolgulu battaniyelerin üzerine indirdi. Ardından birkaç yastık ve minderi kapıp arkasına koydu. Bir tür piknik yapacaklarını düşündü ve bu fikri çok hoş buldu. Hugh da ondan birkaç adım ötedeki battaniyeye oturdu.

"Piknik yapacak mıyız?"

Derin düşüncelere dalmış gibi çenesini ovuşturdu ve gözlerini kısarak notalara baktı. Sonra sağdan üçüncü notayı işaret etti. Phoebe gülümseyerek hafifçe eğildi ve onu kopardı.

Önünüzde gördükleriniz özel olarak yapılmış kağıtlar. Onların üzerine çizecek ve yazacağız.

"Neden?"

Çenesini bir kez daha ovuşturduktan sonra başka bir notu işaret etti. Phoebe onu aldı ve açtı.

Sabırlı olun ve göreceksiniz.

Gülümsedi, garip bir şekilde ondan hoşlanmıştı. "Tüm sorularımı tahmin etmeye çalıştın mı?"

Adam başka bir notu gösterdiğinde, kadın gülmekten kendini alamadı. Bir kâğıda uzandı ve önüne koydu. Sonra içinde su, fırça ve boya olan bir kâse koydu. Kâğıdın kalitesi eskiden yazdıklarından farklıydı ve her yerini değiştirdiğinde kırışıyordu.

Ona bir not daha verdi.

Endişelendiğiniz her şeyi yazın... kurduğunuz her hayali yazın. Her korkuyu, her umudu ve hayali bir kağıda yazın.

Kalbinden bir sızı geçti ve çaresizce ona baktı. "Mutluluk neye benzer?"

Bir kâğıt ve boya fırçası seçti ve boyamaya başlamadan önce kollarını dirseklerine kadar kıvrarak bir gösteri yaptı. Onun üzerine eğilerek resimlerin şekillenmesini izledi. Adam ressam değildi, çünkü çubuk figürler çiziyordu. Ama bunlar dans eden bir kadın ve erkeğin çubuk figürleriydi. Adam kadının üzerine bir elbise çizmeye çalıştığında kahkahalara boğuldu. Sonra altına, "*Bir gün karımla bütün gece vals yapmayı umuyorum*" diye yazdı.

Vikont'un kalbi için tehlikeli olabilecek derecede bir çekiciliği vardı.

Kadın ona baktığında, yüz ifadesi hayranlık uyandıracak kadar sakindi.

"Sanırım bunu ben de isterdim," dedi, kalbinin ne kadar öfkeyle çarptığının farkındaydı.

Onun talimatına uyarak bir kâğıt seçti ve bir hanımefendi, bir beyefendi ve dört çocuğu birlikte koşarken ve uçurtma uçururken çizdi. Sonra en alta mutluluk yazdı.

Onaylarcasına başını salladı, kâğıdı ondan aldı ve kendi kâğıdının yanına kuruması için koydu. Phoebe gülümseyerek çeşitli umutlarını ve korkularını

kâğıda çizimler ya da sözcükler yazıyordu. Hugh da aynısını yaptı, sanki bu ana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Phoebe'ye göre bir saatten fazla zaman geçmişti, kendilerini işlerine öyle kaptırmışlardı ki. Parmaklarına kramp girdiğini fark ederek boya fırçasını indirdi ve minderlere yaslanarak karnını hafifçe ovdu.

Hugh resim yapıyordu; kaşları şiddetli bir konsantrasyonla çatılmıştı. Sırıtarak boya fırçasını kaldırdı, eğildi ve fırçayı hafifçe burnunun üzerinde gezdirdi. Yüzündeki komik ifade boğazından bir kahkaha çıkardı.

Şaşkınlıkla ona baktı. Sonra gözleri onun dudaklarına kayd ve karardı. Ondan uzaklaşıp gökyüzüne baktı, kaybolmadan önce hızlı bir sırtış belirdi.

"Az önce ne düşündün?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

İmzalamaya çalışmak yerine, uzandı ve çizimine geri dönmeden önce başparmağı ile işaret parmağı arasında çenesini hafifçe sıkıştırdı. Phoebe kaşlarını çatı. Richard ona sık sık böyle dokunurdu. Biraz şakacı ama aynı zamanda azarlayıcı. Hugh onu kardeş gibi mi görüyordu? Bu yüzden mi evliliklerini tamamlamak için hiç çaba sarf etmemişti?

Phoebe bu fikri içgüdüsel olarak reddetmesine şaşırarak sert bir nefes çekti.

Ayak seslerinin yumuşak çıtırtısı, onun asil profilinden uzaklaşıp kayalıkların çıkıntısına doğru bakmasına neden oldu. O sırada etrafta harıl harıl çalışan düzinelerce uşak ve hizmetçi fark etti. Uğraştıkları şeyin çizimleri olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

"Hugh, ben..." Phoebe gülümsedi ve ona uzattığı notu aldı.

Çizimlerimizle gökyüzü fenerleri inşa etmek için talimatlarımızı takip ediyorlar.

"Gökyüzü fenerleri!"

"Evet" diye imzaladı ve elinin bir hareketiyle onu sözlerinin geri kalanını okumaya teşvik etti.

Bir gökyüzü feneri sıcak hava balonu gibi çalışır. Kağıtlarımızı küçük bir tel konstrüksiyon üzerine ustalıkla dizerler. İçinde ateş yakmak için küçük mumlar da vardır. Ateş, fenerin dışındaki soğuk havadan daha hafif olan sıcak hava yaratacak ve gökyüzüne yükselmelerine neden olacaktır. Gökyüzü fenerlerini serbest bırakmak iyi şanstır. Birçok kültürde onları gökyüzüne bırakmak endişelerin, acıların ve korkuların uçup gitmesine izin vermenin sembolüdür. Rüyaları yazmak ve onları gökyüzüne bırakmak da onların gerçekleşmesine yardımcı olabilir.

"Kulağa çok güzel geliyor," diye , kalbine şefkatli bir sızı yayılmıştı. Ve bunu onun için yapmıştı. "Bunu nasıl öğrendin?"

Adamın mavi gözlerinde bir muziplik pırıltısı ve çözemediği başka bir şey yakaladı. Alaycı bir tavırla kulaklarının arkasını kaşıdı ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi parmakları kıpırdadı ve ona bir not bıraktı. Kocasını nazik, çekici ve hoş bir mizah anlayışına sahip olduğunu kanıtlıyordu.

Bir zamanlar bir şeyler arıyordum. Neredeyse üç yıl boyunca seyahat ettim. Ziyaret ettiğim yerlerden biri de Çin'di ve bir gökyüzü feneri festivaline tanık oldum. Yaşadığım en güzel şeylerden biriydi ve bir kısmını sizinle paylaşmak istedim.

Ne arıyordunuz? diye sormak istedi ama heyecanlı bir çığlık yükseldi ve dönüp hizmetkârların her bir fenerin altını yakıtığını gördü.

"Gökyüzüne yükseleceklerinden emin misin?" Adam bir notu işaret etti ve kadın nota uzandı. *Kalkmazlarsa çok şaşırıyorum.*

Hugh ayağa kalktı, yanına geldi ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Sırtına sıcak, güven verici bir dokunuşla onu uçuşumun kenarına doğru yönlendirdi. Gökyüzü kararmaya başlamıştı ve öğleyi henüz geçmiş olmasına rağmen yakında alacakaranlık çökecekmiş gibi görünüyordu. Phoebe nefes aldı. "Rüzgârdaki yağmurun kokusunu alabiliyorum."

Yan yana yürüyerek uçuşumun kenarına doğru ilerlediler. Phoebe'nin nefesi, altındaki kara ve denizin güzelliği karşısında kesildi. Yemyeşil çimenler kıyıya inen tepelik eğimi kaplıyordu. Sol tarafta uzun ardıç ve söğüt ağaçları ufuk çizgisine ve denizin kendisine doğru yükseliyordu. Beyaz köpüklü dalgalar suda gürleyerek kayalara çarpıyor ve sonra geri çekiliyordu. Denizin kükremesi onu çağırıyordu ve Hugh yanındayken kendini oldukça güvende hissederek biraz daha yaklaştı.

Adam işaret etti ve kadın bakışlarını yukarı kaldırdı. Düzinelerce fener yavaşça gökyüzüne yükseldi ve denize doğru yayıldı. Altmıştan fazla küçük resim yapmıştı; bunların arasında ailesi ve onlar için beslediği umutlar vardı ve birçoğunda Vikont ve ailesi de yer alıyordu. Yükselmelerine yardımcı olan ateş içeride titriyor ve fenerler rüzgârla birlikte gökyüzünde sallanıyordu. O anın katıksız güzelliği Phoebe'nin nefesini kesti ve Phoebe, dile getirdiği her korkunun gerçekten de silinip gittiğini hissetti. Göz kamaştırıcı bir gösteriyle gökyüzünü dolduran fenerlerden bakışlarını ayırmak imkânsızdı.

Bir rüzgâr ağaçların tepelerinden aşağıya doğru eserek onu itti. Gülmekten nefesi kesilen kadın kaputuna sarıldı. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki neredeyse ayaklarını yerden kesecekti ve soğuk hava yüzünü yakıyordu. "Sanırım... Sanırım rüzgar beni yakalamasın diye geri dönsem iyi olacak."

Geri adım attı ve kaslardan oluşan bir duvarla karşılaştı. Adamın sıcaklığı onu sarmalıyor, gövdesi onu sert rüzgârdan koruyordu. Phoebe'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Başını yana çevirdi ve sonra ona bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. Adam denize doğru bakıyordu.

"Burası çok güzel," diye mırıldandı. *Sen çok güzelsin.*

Yüzünü hafifçe çevirdi ve dudakları adamın tenine sürtünerek tehlikeli bir şekilde ağzına yaklaştı. Adamın temiz, erkeksi kokusu o kadar hoştu ki, kız daha da yaklaşmak istedi.

"Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Bu anının değerini bileceğim."

Gülümsedi ve bu Phoebe üzerinde garip bir etki yarattı, tıpkı bir baloda birkaç dans ettikten sonra hissettiği gibi, canlanmış ve nefessiz kalmıştı. "Ben... belki de içeri dönsem iyi olacak." Çünkü onun kendisini öpmesini her şeyden çok istiyordu. Bu arzu onu şaşırtmıştı, çünkü daha önce hiç böyle hissetmemişti... *hiç.*

Güzel mavi gözleri karardı ve Phoebe onun boğazındaki nabız atışını görebildi. Adamın ifadesi değişmeden önce yüzünde beliren ham arzu karşısında karnı ısındı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Bedenini yadsınamaz bir özlem doldurdu ve midesinin derinliklerinde garip bir sıcaklık birikti. Kirpiklerini indirdi ve gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda tüm sıcaklık yerini serinliğe bıraktı. Onun bakışlarında gördüğü o kısa süreli açlık parıltısının geri dönmesini istiyordu... ve kalmasını. Ve ona o kadar çok şey sormak istiyordu ki.

Yüzünü tamamen kocasına dönmek için onun kollarında döndü. Son birkaç gündür sık sık kocasının kayıtsız yüzünün altında ne olduğunu merak etmişti ve şimdi biliyordu, vücudundan nefesini çalma gücüne sahip bir büyücü vardı. Sınırsızca konuşabilmeyi ne kadar çok isterdi ve kalbi, hayatı boyunca ona konulan sınırlamalar yüzünden acıyordu. Hiç mi ses çıkarmıyordu? Gülmenin keyfini biliyor muydu?

Tek bir parmağıyla adamın ağzının yumuşaklığına dokundu. "Doğduğundan beri sessiz misin?"

Gözleri karardı ve başını salladı.

Kalbi onun için acıyordu. "Bunun için üzgünüm," dedi nazikçe. *Sesini tanımayı çok isterdim.*

Adam üzgün olmadığını söylercesine başını salladı ve kız onun bakışlarında hiçbir acı ya da pişmanlık görmedi. Sonra hâlâ ağzına yakın duran parmağının ucunu ısırdı. Hafif bir kahkaha atarak elini indirdi. "Bana kendi dilini öğret. Caroline bana gösteriyordu ama senin devralmanı istiyorum."

Birbirlerine bakarlarken rüzgâr şapkasını ve elbisesinin eteklerini savuruyordu. Saçlarının bir kısmı savrulmuş, telleri yüzüne çarpıyordu. Adam elini uzatıp saçlarını kulağının arkasına doğru ittiğinde kadın kıpırdamadan durdu. Phoebe onun öpücüğünü beklerken başı çok az eğildi ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geldi. Adam onun üzerinde *nasıl* bu kadar güçlü bir etkiye sahip olabiliyordu?

Adam geri çekilecekmiş gibi görüldüğünde, hafifçe ayak parmaklarının üzerine eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. *Yine oluyor*, diye düşündü sersemlemiş bir halde, baygın bir sıcaklık tüm vücuduna yayılırken.

Tutkunun sıcak bir şey olduğunu düşünmüştü... kolay... biraz tatlılık içeren bir şey. Açlığın bu ham nabızı korkutucu geliyordu, sanki tüm duyularını tüketme gücüne sahipti.

Omzunu kavradı, onu kendisine daha da yaklaştırdı, midesinin izin verdiği ölçüde. Onu daha uzun, daha derin... sevgiyle öptü. Phoebe'nin kalbinden hayali özlemlerine dair bir sızı geçti. Kalbi göğsünde vahşi kuşlar gibi çırpındı, sonra düşünceleri bir zevk dalgası altında boğuldu, dudaklarını onun yalvarışlarına bıraktı. Adamın ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, daha şiddetli, büyüleyici, tutkulu ve boğuk bir iniltiyle ellerini adamın boynuna doladı ve kalbindeki tüm yanan tutkuyla onu öptü.

Phoebe ne kadar süre öpüştüklerinden emin değildi ama sonunda ayrıldılar. Adamın gözleri şiddetle parlıyordu ve bir an için onu çimlerin üzerine yatırıp ırzına geçeceğini düşündü. Hafifçe titreyen parmaklarıyla yanaklarını kavradı ve alnına bir öpücük kondurdu. Sonra burnunun köprüsüne, sonra da ağzının köşesine. Dudaklarına ulaştığında, Phoebe kıkırdıyordu, dudaklarıyla yakaladığı bir ses ve uzun anlar boyunca durmadan öpüştüler.

Bu kez birbirlerinden ayrıldıklarında, adam ellerini birbirine bağladı ve onu kollarının arasına aldı. Yanındaki bir hareketle başını kaldırdığında uşağın ona bir battaniye uzattığını gördü. Sıcaklık dalgaları yanaklarına doğru süzüldü.

Kucaklaşmaları çalışanlar tarafından görülmüş olabilirdi. Sonra sıırttı, kalbini ısıtan zevki zapt edemedi.

Kadından uzaklaştı ve kalın battaniyeyi kadının omuzlarına sardı. Kadın hemen rahatlamıştı. Uzun bir süre sessizce durup gökyüzünde sallanan fenerleri izlediler. Ateş söndüğünde ve yavaşça aşağı indiklerinde bile, uşakların kumları ve çimenleri tarayarak kağıtları ve telleri toplamasını izlediler.

Beklenmedik bir şekilde esnedi ve Phoebe'yi hayrete düşüren adam onu sanki bir tüy ağırlığındaymış gibi kollarının arasına aldı. Göz kapakları düştü ve omuzlarına çöken yorgunlukla mücadele etmek zorlaştı. Uykuya karşı mücadele etmek yerine başını onun omzuna yasladı ve kalbindeki hafiflik ve umutla huzur içinde uykuya dalmasına izin verdi.

Dokuzuncu Bölüm

Phoebe'nin ayakları Hugh'un kucağında duruyordu. Kırmızı bonesi battaniyenin üzerine atılmıştı ve elleri karısının elbisesinin altındaydı. Evleneli bir aydan biraz fazla olmuştu ve son birkaç haftadır, sabahları iftarlarını açtıktan sonra, malikânenin ormanlık alanıyla çevrili bu huzurlu, تنها çayıra doğru birlikte yürürlerdi. Buradaki çimler gür ve sıkı, çiçekler hoş kokuluydu ve küçük bir şelale tepelerden fışkırarak arka planda hafifçe şırıldayan bir dereye dönüşüyordu.

Karısı bir paşa gibi birkaç battaniyenin ve onun için her gün özel olarak hazırladığı bir yığın minderin üzerine uzanmıştı. Onunla yaslandığı büyük söğüt ağacının gövdesi arasında yaklaşık altı büyük, kabarık minder vardı ve Wolf onun yanında yan yatmıştı. Güneş ağaçların arasından süzülüyor ve kızın pembe yanaklarına ılık altın rengi bir parıltı yayıyordu.

"Bu çok harika," diye mırıldanarak bir elmasını ısırdı ve diğer eliyle Wolf'un saçlarını karıştırdı. "Sonunda evlendiğim kişinin sen olması çok şaşırtıcı. Kaderimde varmış gibi hissediyorum... sence de öyle değil mi?"

Ne kadar kaprislisin, diye düşündü ama cevap vermedi, onun gözlerinde parıldayan parlak neşe ışığını karartmak istemiyordu. Hastalandığı sırada İskoçya'nın bu bölgesinde olduğuna göre, Wolf'u bulacak kişinin o olması gibi mantıklı bir olasılık olduğunu belirtebilirdi. Bu olasılık, Caroline Londra gazetelerinde bir eşe ihtiyacı olduğunu ilan ettiği için mektubuna cevap vermesini de kapsıyordu. Olasılıklar sonsuzdu ve bu durum da basitçe böyleydi. Yine de Hugh, haftalarca mektuplaştıktan ve hayranlığı arttıktan sonra onunla evlenmiş olmasının ne kadar gerçeküstü bir his olduğunu göz ardı edemiyordu.

Kaderimizde tanışmak var mıydı? Kaprisli bir adam değildi, bu yüzden elleri sessiz kaldı.

Evlendiklerinden bu yana geçen bir ay içinde karnı iyice büyümüşü ve şatoda ayaklarını sürüyerek dolaşırken çok daha yavaş hareket ediyordu. Sık sık

Kendini arka planda durmuş, sessizce onu izlerken buldu ve sonunda arkasını döndüğünde babasının kaşlarını çatarak onu izlediğini görerek Hugh'yu eğlendirdi.

Doktor birkaç gün önce bir ebeyle birlikte onu ziyaret etmiş ve Hugh şişen ayakları hakkında sorular sormuştu. Tavsiye, o bölgeye derin bir masaj yapması ve karısının kesinlikle rahatlayacağı yönündeydi. Ayaklarını kucağına alıp ovduğu ilk gün karısının nasıl kızardığını hatırlayınca gülümsedi.

bugün... Bu, onun çoraplarını çıkardığı ilk sabahtı. Parmaklarının ustaca bir hareketiyle çorabı yukarıda tutan jartiyeri gevşetti. Parmakları dizlerinin arkasına değip ipek çorabın kenarına takıldığında nefesi kesildi ve battaniyeyi sıkıca kavradı.

Bu uyarılma belirtisi pantolonunun önünü daralttı. Vücudu hafifçe titredi, boğazındaki dantel ayrıldı ve göğsünün tepesinin üzerindeki yumuşak gölgeleri gördü. *Yüce Tanrım.*

Neden onun bu kadar farkındaydı?

Hugh yutkundu ve çorabı kadının ayağından öyle yavaşça kaydırды ki... o kadar duygusaldı ki, sanki elinde değildi. *Lanet olsun!* Bunu daha da işkenceye dönüştüren şey, kırmızı günlük elbisenin ellerinin üzerinde dalgalanması ve gözlerinin onun teninin güzelliğini görmesini engellemesiydi. Gözlerini kızın yüzünden ayırmadı ve çorabı ayak bileğinden aşağı sıyrıp ayağından çekti. Aşağıya baktı. Kadın ayak parmaklarını oynattı ve dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Ayak bileği her zamankinden daha şişti ve adam acele etmedi, parmaklarını dokuya batırdı, masaj yaptı ve ovdu.

Parmaklarını kaldırdı ve "*Bu...*" diye imzaladı. İsteddiği kelimeyi sırttı ve "İlahi. Bu ilahi bir his."

Gülümsediğinde, içinde anlam veremediği bir şeyi aydınlatıyor gibiydi, o kadar güzeldi ki.

"*Sana göstereyim,*" diyerek ayak bileğini bıraktı ve imzasını attı.

Battaniyenin üzerinde ona doğru yaklaştı, sonra iki elini önünde yumruk yaptı, her iki elinin işaret parmağını yukarı kaldırdı ve gökyüzüne doğru kaldırır gibi yukarı itti, ama omuzlarında durmaya dikkat etti.

Hareketi tekrarladı ve "İlahi" dedi.

Başıyla onayladı. Çok hızlı öğreniyordu ve Hugh'nun babasını bile etkileyecek bir hızla onun dilini öğrenmekte ustaydı. Hugh çoğu zaman onun kaşlarını çatarak onları izlediğini görürdü.

son zamanlarda isteksiz bir hayranlığa dönüşmüştü. Belli ki yaşlı kont, onunla daha iyi iletişim kurmayı öğrenme konusundaki ateşli dürüstlüğüne hayran kalmıştı. Kardeşlerinin bile onun dilini öğrenmesi yıllar almıştı ve çoğunlukla yazarak iletişim kuruyorlardı. Kadının, daha sık konuşabilmek için ona söylediği gibi öğrenmeye istekli olması, ne zaman aklına gelse kalbinde tuhaf bir etki yaratıyordu. Hugh'nun zihninde, kalbi titriyormuş ve garip bir his duyularına saldırıyormuş gibi hissediyordu. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kontrol edemediği şeylerden hoşlanmıyordu, bu yüzden de onu şiddetle görmezden geliyordu.

Küçük bir gülümsemeyle ovmaya devam etti, avuç içlerini ve parmaklarını ayak tabanından ayak bileğine ve kaval kemiğine kadar gezdirdi, sonra aynı yolu tekrar tekrar geçti.

"Ahhh," dedi abartılı mutluluk iç çekişlerinden biriyle.

Kızın yumuşak tenini parmaklarının ucunda hissetmek sonsuz bir haz kaynağıydı. Her şey ne kadar da ilginçti, karşısındaki kıza karşı giderek büyüyen büyü. Hayır... bir kız değil, karısı, başlı başına bir kadın. Hugh Phoebe'nin ayağına nazikçe masaj yaptı, dişlerini sıktı, acımasızca vücuduna Phoebe'nin çıkardığı uyarılma iniltilerine karşılık vermemesini emretti. Yanaklarından boğazına doğru hoş bir kızarıklık yayıldı ve kirpikleri rahatlamak için dalgalandı.

Sonunda seninle seviştiğimde böyle mi görüneceksin? Ne kadar güzel... özgür ve sınırsız görünüyordu. Şaşkınlık içinde parmakları battaniyeyi bıraktı, bir yumruk oluşturdu ve yanındaki noktaya vurdu. "Ne kadar da sinir bozucu!"

Bu patlama karşısında ikisi de dondu kaldı ve bakışları çarpıştı. Adam onun gözlerinin altın derinliğinde, sadece bir dakikalığına, içinde var olduğunu bildiği vahşi, tutkulu yarattığı gördü. Kirpikleri kısa bir süreliğine aşağı indi ve gözlerini bir kez daha ona kaldırdığında, ifadesi uygun bir şekilde ağırbaşlı ve mahcuptu. "Bağışlayın beni lordum. Ben... patlamam yakışıksızdı."

Çok ağırbaşlı ve düzgün olmaya çalışan bir yaratık vardı. Günlük etkileşimlerinde, garip zamanlarda Hugh bir an için ateşin, meydan okumanın ya da bastırılmaz bir doğanın parıltısını görür, sonra o bunu soğukkanlılık ve nezaketin altına gömerdi. Hugh bu oyunculuktan hoşlanmadığını fark etti.

"Patlamam hoşuma gitti."

Kızın gözleri bir parça açıldı ve o anda kızın bu kadar kararsız görünmesinden hoşlanmadı.

"Yaptığına pek inanmıyorum," dedi kuru bir sesle. Ve bu düz alaycı ifadede bile onun gerçek karakterine bir bakış yakaladı ve bu hoşuna gitti.

Küçük yığından bir kâğıt parçası aldı, tüy kalemini eline geçirdi ve yazdı. *Yazıyorum. Lütfen... kendini benden saklaman gerektiğine asla inanma. Eğer arkadaş olacaksak, birbirimize karşı dürüst olmaya gayret etmeliyiz, özellikle de tepkilerimizde. Yalnız olduğumuzda, kibar görünmemiz gerekmez. Lütfen, Phoebe, benim yanımda kendin ol.*

Başını eğdi ve notu okumak için zaman ayırdı. Uzun bir süre. Henüz bakışlarını onunkilerden ayırmamış olsa da, adam onun gür dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını ve parmaklarının kâğıdı hafifçe sıktığını gördü.

O iri altın gözler nihayet ona doğru kalktı ve bakışlarında daha önce olmayan bir ışıltı vardı. "Seni uyarmalıyım; şok olacaksın!"

Adamın imzasını dikkatle izledi. "*Hassasiyetlerim ve sinirlerim hayatta kalacak.*"

Phoebe kıkırdadı, sesi zengin ve gırtlaktan geliyordu. "Peki, eğer çok eminseniz, Lordum."

Sonra elini çenesine götürdü, boneyi çözdü ve başından çıkardı. Dikkatsizce battaniyenin üzerine bıraktıktan sonra, dalgalı ve bukleli bir şekilde toplanmış olan saçlarına saldırdı ve birkaç toka çıkardı.

Kalbinin bu kadar hızlı atması onu şaşırttı. Saçları omuzlarından aşağı dökülerek göbeğinin üzerine yayıldı. Yanakları daha yuvarlaktı ve uygun bir şekilde kızarmıştı ve gülümsedi. Kaçan bir bukle alnına döküldü ve dudaklarını büzüp ona üfledi.

Bu hareketin aptallığı onu gülümsetti. Şaşırtıcı bir şekilde, büyülenmişti.

"Ben de bunu yapmak istiyordum. Size çok minnettarım lordum."

Uzaktan bir gümbürtü duyuldu ve başlarının üzerindeki kalın gölgeliklere baktı. "Umarım bugün yağmur yağmaz! Günümün en sevdiğim kısmının buraya gelmek olduğunu söyleyebilirim. Kaleye dönmek değil de burada, bu kalın ağaç gölgesinin altında uzanıp gökyüzünü seyretmek ve sonra da belki uyumak istiyorum!"

Burnunu kırıstırdı ve anlamlı gözlerinde mizah parladı. Leydisi sık sık, eskiden günün nasıl geçtiğini anlamamak için sabahın köründe uyanmaktan hoşlanırken, şimdi uyumayı ne kadar çok sevdiğini eğlenerek anlatırdı.

Adam kadının bacaklarına dokundu ve kadın bakışlarını onunkilere indirdi.

Birbirlerini her gördüklerinde kaçınılmaz olarak gelen öpücükler için gözleri beklentiyle karardı. Dudaklarının içini ısırdı, vücudunun onun duygusallığına bu kadar çabuk tepki vermesinden ya da kalbini titretmesinden hoşlanmıyordu. *Yalancı. Hoşuna* gidiyor.

Lanet olsun. Hoşuna *gitti*.

"*Dersimiz* sona erdi." İmzasını bitirmeden önce onun yanına doğru ilerledi ve ellerini parmaklarının üzerinden şelale gibi akan saçlarının arasından geçirdi.

"Evet," diye mırıldandı, dudaklarında hınzır bir gülümseme oynayıyordu. "Günümüzün en sevdiğim kısmı."

Şehvetin bu ipucu ciğerlerindeki nefesi çaldı. Sonra eğildi ve ağızları buluştu. Hiç ses çıkarmamasına rağmen, Hugh açlığın göğsünün derinliklerinde titreştiğine ve boğazına doğru yükseldiğine yemin etti. Bu... evet... o da her gün *bunu* dört gözle bekliyordu. Onu öpmek, tadına bakmak, onu takıntı haline getirmek ama bunu asla sonsuz öpüşmelerinden öteye götürmemek.

Ağzının tadı tatlıydı -portakal, zencefilli çörek ve ratafia- ama aynı zamanda anlaşılması zor, yüce bir şeydi. Son birkaç haftadır tutkuları üzerinde kurduğu kontrol kırıldı ve onu kollarının arasına alarak neredeyse kucağına oturmasını sağladı. Ve ağızları bir kez bile ayrılmadı.

Sanki biri içinde bir şeyi parçalamış ve gelişigüzel yerine yerleştirmiş gibi hissediyordu. Hugh içinde dolaşan şaşırtıcı hisleri tam olarak kavrayamıyordu. Onu derinden öptü, dilleri birbirlerine karşı cinsel bir niyetle kayıyordu. Sonra yumuşak öpücükler ve daha da yumuşak ısırmalar ve yemyeşil ağzına karşı kemirmelerle. Bazen sert, bazen de nazikti. Ama Hugh'un emin olduğu tek şey öpüşmenin artık yeterli olmadığıydı. Karısının da aynı fikirde olduğunu söyleyebilirdi, çünkü tutkusu parlak ve hınzırca alevlenirken parmaklarını saçlarının arasından geçirirken iki büküm oldu ve iri karnı adamın karnına çarptı.

Elinin yukarı kıvrılmasına ve kadının göğüslerinden birinin üzerine yerleşmesine izin verdi. Kadın beklenti dolu bir durgunluk içinde donup kaldı; öpüşmelerine ara vermeseler de ağızları bile hareket etmeyi bırakmıştı. Hugh gözlerini açtığında kızın gözlerinin ardına kadar açık olduğunu ve kendisine baktığını gördü. Birbirlerinden ayrıldılar ve Hugh bakışlarını ayırmadı, kendi bakışlarıyla onun bakışlarını tuttu.

Göğsü inip kalkıyordu, nefes alış verişleri biraz kesik kesikti. Ve birdenbire daha önce hiç kimsenin onun göğsüne dokunmadığını anladı. İlk öpüşmelerinde onun deneyimsizliğini zaten hissetmişti, ama bu şimdi onun ilk öpüşmesini doğruluyordu.

O zaman çılgınca tutkulu bir karşılaşma değil, beceriksizce ve muhtemelen beceriksizce olan tutkunun ilk parıltısı olmuştu.

Tanrıya şükür.

Bu bencilce arzu için zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğundan şüpheleniyordu. Bu her neyse, onu birlikte keşfedecekleri için çok mutluydu ve gece boyunca ona bindikten sonra onu nefessiz ve titreyerek bırakan kişi olmak istiyordu. Avucunu yumuşak dekoltesine bastırmadan önce yavaşça göğsünün şeklini belirledi. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Karnı dalgalandı ve sanki ateş onu yakmış gibi elini bıraktı. "*O da neydi öyle?*"

Nefes nefese kalarak elini karnına bastırdı. "Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim."

"O mu?"

"Ben... bebek hareket ediyor." "*Öyle mi?*"

Başını salladı ve kelimeleri söylerken bile işaret etmeye çalıştı; bu, kelimelerle işaretlerin eşleştiğinden emin olmak için kullandıkları bir yöntemdi. "İlk kez olduğunda o kadar korkmuştum ki gözyaşlarına boğulmuştum. Sarah bana bunun normal *olduğunu* ve ölümün eşiğinde olmadığımı söyledi. Daha sonra Dr. Edwards bana bunun normal olduğunu ve bu konudaki telaşımın yersiz olduğunu söyledi."

Bakışlarını kadının karnına indirdi, elbisesinin kendisi hareket ediyormuş gibi göründüğünde içinde bir alarm hissi uyandı. Karnı birkaç dakika boyunca dalgalandığında hayretle kaşlarını kaldırdı. "*Ne yaptığını düşünüyorsun?*"

"Dans, belki?"

Adam ona kaşlarını çatarak bir bakış gönderdi ve kadın gülümsedi, gülümsemenin sevimliliği adamın ağzının kurummasına neden oldu.

"Sen... hissetmek ister misin?" diye sordu utangaç bir ifadeyle, adam sadece ona bakabildi, sadece baktı. Sonra başını salladı.

Boğazı bir yutkunmaya çalıştı, sonra adamın ellerinden birini avucunun içine aldı ve yüksek karnının üzerine koydu. Avucunun altındaki et kıpırdadı ve dalgalandı ve kalbini bir huşu duygusu doldurdu.

"Korkmayı bıraktıktan sonra, sanırım yüzündeki o ifade tam olarak benim hissettiğim şeydi. Ben... Bazen içimde bir *bebek* olduğuna inanamıyorum. Büyümekte olan, benim bilgeliğime ve sevgime muhtaç olan bir hayat.

Büyümek ve hayatta kalmak," dedi usulca, gözleri meraklı ve derin bir özlemle doluydu.

Onun sorumluluğuna dair bir farkındalık, benzer bir huşu ve bir hayli de korku hissetti. Birdenbire onun için acı duymaya başladı. Hamileliğinden beri yalnızdı, ne bekleyeceğinden habersizdi ve çoğu kadının loğusalık döneminde ailesinden ve arkadaşlarından aldığı destekten yoksundu. Yine de bu stresin altında ezilmemiş, aksine metanetini korumuştı. Hugh'nun içinde hayranlık kabardı.

Ona bu çocuğun da kendisinden olduğunu söylemesine rağmen gerçekten orada bulunmamıştı. Çocuğu sormadı, çünkü henüz doğmamıştı ve çocuk doğduğunda kendisinden ne isteneceği üzerinde durmamıştı.

Bakıcıları, dadıları ve öğretmenleri olacaktı. Kendisi gerçekte nasıl bir rol oynayacaktı? O zaman hizmetçisinin sık sık bir sandalyeden kalkmasına yardım etmek ya da bir kitaba uzanmak için hanımefendinin yanına koştuğunu hatırladı. Ayrıca Sarah'nın odasında bir paletin üzerinde uyuduğunu da biliyordu ve bazen hizmetçisinin alçak sesle, çocuk için her şeyin iyi olacağına, sadece bekleyip göreceğine dair yatıştırıcı fısıltılarını duyuyordu.

Hugh kadının karnındaki avucuna baktı. Bu aşamada bile ona ihtiyacı vardı; ne zaman kararsız görünse onu rahatlatmak, çocuk hareket ettiğinde onu hissetmek, eğer varsa yaklaşan doğumla ilgili korkusu hakkında konuşmak için. Bu fikir onu sarstı ve içini dolduran duyguların tuhaflığı karşısında kaşlarını çatı. Daha iyi bilmeseydi, Hugh onun endişeli olduğunu söylerdi.

Peki siz ne hissediyorsunuz leydim?

Başını onunkine yaklaştırdı. "Dik dik bakıyorsunuz lordum." Onun cevabını beklemeden fısıldadı: "Onun dans ettiğinden neden şüphelendiğimi bilmek ister misiniz?"

Bebeğin cinsiyetini nasıl bildiğini sorgulamadı, sadece başını salladı.

Şarkı söylemeye başladı, herhangi bir genç hanımın hassasiyetlerini utandıracak müstehcen bir melodi. Hugh sırtı ve şaşkınlıkla avucunun altındaki hareketlerin daha da düzensizleştiğini gördü. Çocuğu baştan çıkarıyordu ve bu onun hoşuna gidiyordu. Phoebe canlı şarkıdan yumuşak, tatlı bir melodiye geçti ve bebek sessizleşti, dalgalar yok olana kadar azaldı.

"Büyüleyici değil mi?" diye fısıldadı. "Sesime tepki veriyor. Bunu ilk fark ettiğimde inanmakta güçlük çektim."

Adam başını salladı ve kadın zevkten adeta parladı.

"Bebeğin kız olacağına inanıyor ?"

"Hararetle öyle umuyorum. Sen... sen kendi soyundan bir varise sahip olmayı hak ediyorsun."

"Erkek ya da kız, onları kendi çocuğum gibi severim." Kalbi çarpmaya başladı ve bahsettiği bu aşkı merak etti. Nasıl bir his olacaktı? Tüm hayatı boyunca kardeşleri için hissettiği aynı koruyucu, sıcak duygu mu?

Öne doğru eğildi. "Buraya gelmeden önce... çocuk sahibi olduğum gerçeğini düşünmek için çok az fırsatım oldu. Hayatımı altüst eden gerçeğin bu olduğu düşünüldüğünde garip görünüyor. Bana... bebeğime olabileceklerden o kadar korkuyordum ki, bir bebeğim olduğu gerçeği üzerinde hiç durmadım. Anne olacağım gerçeğinin."

"Peki ya şimdi?"

Gülümsemesinin ışıltısı onu tam karnından vurdu.

"Ben... Çocuğumla tanışmayı dört gözle beklediğimi fark ettim. Daha önce hiç tanımadığım birine karşı böyle bir sevgi hissedeceğimi hiç düşünmemiştim." Ona şefkatli ve araştıran bir bakış attı. "Bu senin için de oldukça tuhaf olmalı. İki ay önce bir baba değildiniz." Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı ve değerlendirmesinden rahatsız olmuş gibi başka tarafa baktı.

Parmağını kızın çenesinin altına yerleştirdi ve bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. "Ben hiçbir zaman değişikliklerden korkan bir adam olmadım. Ne kadar beklenmedik olurlarsa o kadar zorlayıcı olurlardı."

"Yani hiç korkun yok mu?" diye fısıldadı, bakışları onun ifadesinin her nüansını araştırıyordu.

Başparmağını ve işaret parmağını bir çimdik şeklinde kaldırdı. Sonra da imzaladı. "Belki birazcık. Sizi ya da bebeği hayal kırıklığına uğratmak gibi bir niyetim yok. Beklentilerinizi hayal kırıklığına uğrattığımı fark ederseniz, leydim, hemen bana söylemenizi rica ediyorum."

Güldü, sesi hafifti... ve belki de mutluydu. "Bunu yapacağım," diye mırıldandı, çenesinin köşesine bir öpücük kondurdu. Bugün birbirlerine verdikleri onca öpücük arasında bu... anlaşılmaz bir şekilde bu, tatlılığıyla boğazını sızlattı.

Parmakları canlandı ve "Odama taşınacak mısınız?" diye sordu.

Onuncu Bölüm

Phoebe neredeyse boğulacaktı, nefesini o kadar keskin bir şekilde içine çekti ki. Ve bunun ne kocasına ne kadar hoş bir skandalla bastırılmış olmasıyla, ne ağzında hâlâ hissedebildiğine yemin ettiği harika öpücüklerle, ne de karnına sıcak ve rahatsız edici bir şekilde yerleşmiş olan erimiş ihtiyaçla bir ilgisi vardı.

Phoebe bir an için onun ne demek istediğini anlayamadı, sonra da işaretleri yanlış mı okuduğunu merak etti. Onun dilini öğrenmek için gayret göstermiş, hatta Hugh'un işaret dilinin babası olarak adlandırılma onuruna sahip olduğunu söylediği Charles Michel de l'Epée tarafından yazılmış işaret kılavuzunu ve sözlüğünü okumuştı. Bu yeni dili öğrenmek ve İngiliz el kitaplarında bazı işaretlerin varyasyonlarının olduğunu keşfetmek oldukça etkileyiciydi. Her şey çok aydınlatıcıydı ve kocasıyla yaptığı günlük konuşma dersleriyle birlikte ona çok yardımcı . "Lütfen tekrar et," diye fısıldadı, dikkatle onun yüzünü izleyerek. "Sen... sen benden odana taşınmamı mı istedin?"

Kâğıda ve kaleme uzandı, yazmak için kucağına bastırdı. Ne zaman söyleyecek çok şeyi olsa bunu yapardı, belki de kendini ifade ederken ayak uyduramayacağından korkardı.

Odanızı bebek için bir çocuk odasına dönüştüreceğiz. O

yazmaya devam ederken duyguları boğazını sıktı.

Evin bizim kanadında sadece bizim odalarımız, birkaç oturma odası, bir müzik odası ve küçük bir kütüphane var. Çocuk odası doğu kanadında ve sizi o odada dikilmiş, kimsesiz bir halde gördüm. Çocuğa daha yakın olmak istediğinden şüpheleniyorum, bu yüzden benim olağanüstü büyük odamı paylaşalım ve bebeğimiz sadece bir bağlantı kapısı uzakta olacak. Çok alışılmadık, biliyorum ama biz evimizin efendisi değil miyiz? Ne istersek yapabileceğimizi söyleyebilirim.

Phoebe kollarını onun boynuna doladı, sıkıca sarıldı ve sıktı. Geri çekildi, çenesini şefkatle kavradı ve ağzının köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim!"

Kız arkasına yaslanamadan adam başını çevirdi, böylece dudakları sadece bir fısıltı kadar ayrılmıştı. Olağanüstü gözleri vardı - safir benekli kobalt rengi. Ve o güzel bakışlarında belli belirsiz bir mizah ve kızın yüzünü kızartacak kadar derin bir tahrik vardı. Dudaklarını sık sık ısırarak için her türlü bahaneyi kullanmasına rağmen, onu daha fazla baştan çıkarmamak için takdire şayan bir itidal göstermişti.

"Altı haftadır buradayım," dedi alnındaki bir bukleyi fırçalayarak.

Onun şefkatli hizmetine itiraz etmedi ama dokunuşuna daha da eğildi. Kadının içi korkunç derecede ısındı. Her geçen gün daha da yakınlaşıyorlardı ama bakışlarında hâlâ bir çekingenlik vardı, sanki onların etkileşimlerinin bir katılımcısı değil de izleyicisiymiş gibi.

Kendisini tuhaf hissetmesine neden olmuştu ve daha önce sınırlanmamasını isteyerek parçaladığı edep maskesini korumak için inanılmaz derecede dikkatli davranmıştı. Şimdi aynı şeyi ondan istiyordu. Adamın onurlu ve nazik olduğu bir gerçektir ama ona ulaşamaz gelen çok daha fazlası vardı. Phoebe, kendisini sevmesine asla izin vermeyecek olsa bile onu tanımak istiyordu. *Ama bu gayet iyi, diye hatırlattı kendine kararlılıkla. Ben de onu sevmeyeceğim. Bu sadece bir iş anlaşması ve dostluk.*

Göğsüne aniden bastıran ağırlığı bir kenara iterek, "Benimle evlenmenin sana nasıl bir faydası olacak?" diye sordu.

Gözleri kapüşonlu, delici, ve dikkatli, bir şahin gibi oldu. Beklenmedik bir şekilde kalbi sarsıldı. "Hugh... bana söyleyecek misin?"

Kalçalarını nazikçe kavradı ve onu minderlere ve ağacın gövdesine doğru itti. Altındaki yastık ve battaniye dolguları göz önüne alındığında pozisyonu rahattı.

Battaniyenin üzerinde kaykıldı, birbirlerini daha net görebilmeleri için ayaklarının dibine oturdu. Bütün mesele tahmin ettiğinden çok daha ciddiydi. Dudaklarında bir düzlük ve gözlerinde daha önce olmayan bir mesafe vardı.

"Ne oldu?"

Adamın gözleri uzun süre kadını süzdükten sonra, "*Ben bir piçim,*" diye imzaladı.

Şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldı. Sonra keşfin şoku tüm gücüyle üzerine çöktü ve bir avucunu kalbinin üzerine bastırdı. "Affedersiniz?"

"Ben babamın çocuğu değilim. Annemin bir ilişkisi vardı ve ben bunun ürünüyüm."

Dudakları aralandı ve birkaç nefes aldıktan sonra şöyle dedi: "Sen bir piç değilsin. Lütfen kendinden böyle bahsetme. Baban başka biri olsa da Kont seni çocuğu olarak kabul etti." Bir elini koruyucu bir şekilde yüksek tümseğinin üzerine koydu. "Tıpkı benim çocuğumun evliliğimizden dolayı meşru olduğu gibi."

Bakışlarında tanımlanamayan bir şeyin parıltısı belirdi. "Ton *bunu böyle görmeyecektir.*"

"Başka seçenekleri olmayacak." Sonra koridordaki resimleri ve Caroline ile resimdeki diğer küçük çocuğun da Kont'a hiç benzemediğini hatırladı. Yüreğine ağır bir kuşku yerleşti ve adam düz gözlerle onu izledi, kaçınılmaz sonuca varmasını bekliyordu.

Etkili bir ailenin neden onun içine yerleşmesiyle bağlantı kurmasını istediğini daha derinlemesine anlamak. *Yüce Tanrım.* Ona bakakaldı, içini bir korku kapladı. Eğer *ton* bunun farkına varırsa, hatta onun meşruiyeti hakkında spekülasyon yapıp bir skandala neden olursa, düğ ve düşes onu desteklemeyecekti.

"Hugh," diye fısıldadı acı içinde, oldukça dehşete düşmüştü. Ona çok şey vermişti ve bu konuda bile onun yanında olamayacaktı. "*Her* şekilde tam desteğime ve sadakatime sahip olacaksın."

Toplum eski söylentiler ve skandallar yüzünden onları kesmeye cüret etse bile bunu ona borçluydu. Phoebe onun parmaklarını sıktı. "Her şekilde orada olacağım. Eğer seni, Caroline'ı ya da hepimizi kesmeye kalkarlarsa, kayıtsızlığımı ya da öfkemi onlardan esirgemeyeceğim."

Ağzı kısa bir gülümsemeyle çarpıldı. "*Senin hakkında bu kadarını biliyorum. Seninle evlenmemin nedenlerinden biri de bu.*"

Tüm vücudunu sıcak bir his kapladı. "Ama ailem, toplumun düşüncelerini kendi istekleri doğrultusunda şekillendirme gücüne sahip olanlar. Düğ ve düşes... *acınacak* derecede düzgünler. Onlar... Ben..."

"*Gerektiğinde babanız size destek olacaktır.*"

Phoebe afallamıştı. "Bunu yapacağını düşünmek boşuna!"

"*Onu bunu yapmaya zorlayabileceğim.*"

Onun kesinliğini anlamaya çalışarak bocaladı. "*Bunu nasıl yapabildin?*"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yüzündeki acımasızlık ifadesi konuşmasını sekteye uğrattı. İmza atarken onun parmaklarını ve yüz ifadesini dikkatle izledi.

"Babanızın derinden bağlı olduğu yatırımların çoğunda Winthrop'lar kontrol hissesine sahip. Dükün herhangi bir şekilde desteğine ihtiyaç duyulursa, bunu vermektten başka seçeneği olmayacaktır."

Babasının her zaman çocuklarına aşıladığı bir ders aklına geldi. *Ton* içinde, parası ve unvanı olanlar en güçlü olanlardır. Dükün kendisi de bu konumdan son derece memnundu. Eğer bu para birazcık bile tehdit edilirse, hayranlık uyandıran konumu tehlikeye girecekti. Düşünceleri dönüp duruyordu. "Babam, sizin kontrol hissesine sahip olduğunuz yatırımlara mı katılıyor?"

Hugh'nun parmakları hareket etti. *"Birkaç tane."*

"Ama evleneceğimizi bilmiyordun," dedi, içinde bir parça kafa karışıklığı vardı.

Adam yavaşça imzaladı ve kadın onun yüz ifadesini ve parmaklarını dikkatle izledi.

"Kont ve ben son birkaç yıldır dönüşümü sanki savaşa girecekmişiz gibi planladık. Ton'un en güçlü ve nüfuzlu aileleri incelendi, sırlar, skandallar, mali zayıflıklar ve güçlü yönler toplandı. Kızlarından herhangi biriyle evlenmenin değeri hesaplanamaz. Sen benim elime düştüğünde, şansımızın yaver gittiğini söyleyebilirim."

Bir anlık eğlence onu hazırlıksız yakalayınca kaşlarını kaldırdı. "Senin eline mi düştü? Ne kadar iğrenç bir uğursuzluk. Ama şimdi anlıyorum... Aileme ve *Ton*'daki diğer birçok güçlü bağlantıya ulaşmak için gereken kapı benim."

İçini delici bir huzursuzluk kapladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Babasının bu evliliğe karşı çıkmamasının nedeni bağlantılarının gücüydü. Hugh'un başka seçenekleri olduğu halde onunla evlenmiş olmasına hâlâ hayret ediyordu. Phoebe o zaman bir parçasının Hugh'un içinde ona bir kadın olarak tepki veren bir şey olmasını dilediğini fark etti... Hugh'un içinde *onu* bağlantıları olmadan her şeyden daha çok isteyen bir şey.

Bir kez başını salladı, gözleri dikkatle onun tepkisini ölçüyordu. "Sence toplum ailenin sırrından haberdar mıdır?"

Ürkekliği belli belirsizdi ama oradaydı. *"Yıllar önce bunun çok farkındaydılar ve bu skandal babamı mahvetti. Bizi korumak için çocuklarını aldı ve İngiltere'yi terk etti. O zamandan beri geri dönmedik."*

"Ve bunu bir kez yaptığınızda... o eski söylentileri bir kış fırtınası şiddetiyle canlandıracak olanlar var."

"Evet."

Daha küçük bir aile, yıkıma uğramış birçok ailenin yaptığı gibi, her şeyden uzak dururdu. Tüm aile toplumdan uzak durur ve ister eğitim, ister evlilik, isterse anlamsız türden olsun, herhangi bir uğraş için çok az fırsatla kendilerini taşraya gömerlerdi - hepsi imkansız hale gelirdi.

Kesilen herhangi bir aile, kendilerini yüksek sosyete çevresinin hakemleri olarak görenlerin onayı olmadan şehre dönmeye cesaret ederse, kendilerini sosyal, politik ve hatta finansal olarak dışlanmış bulurlardı, çünkü banka kapıları ve yatırım kulüpleri onların sorgularına kapatılırdı. *Ton*'daki güçlü lordlar ve leydiler, bir ailenin uzak durması gerektiğine karar verdiklerinde acımasız olabilirler.

Ağabeyine ne kadar korkunç davrandıklarını hatırlayınca boğazı düğümlendi. Sadece daha da acımasız ve toplumun düşüncelerini umursamaz olması, onu, sevgili karısı Evie'yi ve kalbine ve evine aldığı bir grup çocuğunu güvende görmüştü. Ve ailesi, Hugh ve Caroline, kısa bir süre sonra bununla yüzleşeceklerdi. Görünüşe göre kocası da onlarla başa çıkma konusunda aynı derecede kurnazdı.

Phoebe o anda onu değerlendirirken ne hissetmesi gerektiğinden kesinlikle emin değildi. Onu belli belirsiz rahatsız edici ve korkunç derecede çekici buluyordu. "Bu yüzden mi bir eş için ilan verdin? Evlilik pazarında karşılaşacağın skandal ve boş dedikodularla uğraşmak istemediğin için mi?"

"Yaşlı kont ölmek üzere ve sadece birkaç haftalık ömrü kaldı. Reklam, daha önce dileğini yerine getirmenin en uygun yolu gibi görünüyordu..."

"Ölüyorum! Buna inanamıyorum!" Kont, ondan hararetle kaçınmasına rağmen, ölümün kapısına dayanmış bir adam gibi davranmıyordu. "Emin misiniz?"

"Öyleyim."

"Bu kadar korkunç bir şeyin havada asılı kalması sizi telaşlandırmışa benzemiyor."

"Ben kabul ettim, o da kabul etti."

Kalbi onun için acıyordu ve duygularını çok dikkatli bir şekilde kontrol ettiği düşüncesi tekrar aklına geldi. *Hissetmiyor musun?* Sormak istedi ama akıllıca davranarak pervasız dilini tuttu. "İngiltere'ye döndüğümüzde Caroline'i de bizimle götüreceksin?"

Ellerini kaldırıp "Evet" diye imzalamadan önce birkaç dakika küçük şelaleye doğru baktı.

"Resepsiyonu için endişeleniyor musun?"

"Korkunç derecede uygunsuz ve kalbinde büyük hayalleri var. Bu hayaller onu muhteşem olması gereken bir çıkış için Londra'ya götürecektir."

Phoebe tereddüt etti, çelişkili duygular içindeydi. "Ayrıca Kont'un kızı da değil," dedi usulca, annelerinin nasıl bu kadar bencil olabildiğini anlayamıyordu. "Nerede... annenizin nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Edinburgh'da. Cazibesi ve güzelliğiyle oldukça ünlü ve gazeteler onun meşhur maceralarını anlatmaktan büyük zevk alıyor."

"Yakında eve dönecek mi?" Evlenmelerinin üzerinden birkaç hafta geçmişti ve kimse markizden bahsetmemişti. Phoebe annelerinin ölüp ölmediğini bile merak etmiş ve koridorlarda onun portresinin asılı olmamasını garip bulmuştu.

"Pek olası değil, çünkü on beş yıl kadar önce bizi terk etti ve bir daha da geri dönmedi."

Phoebe'nin tüm vücudundan bir şok geçti; sonra bakışları çarpıştı. "Gitti mi?" Skandal dehşet verici olmalıydı. Aman Tanrım. "Kendi seçimiyle mi yoksa Kont..."

Gözleri buz kesti ve Phoebe'nin içine bir rahatsızlık yayıldı.

"Kendi isteğiyle. Evliliğin ve çocukların sınırları sıkıcı olmak için bir araya getirildi. Hiçbir açıklama yapılmadığı için emin değiliz."

Ne kadar iğrenç bir kadın. Phoebe öne doğru eğildi ve onun ellerinden birini kavradı. Parmaklarını birbirine geçirdi, onu herhangi bir şekilde rahatlatmak istiyordu. Adam buna izin verdi, gözlerinde meraklı bir ifade vardı. "Onun burada, İskoçya'da ve oldukça umursamaz olduğunu bilerek çektiğin ve hâlâ çekiyor olman gereken acı için çok üzgünüm!"

Kaşları çatıldı, bakışları daha da uzaklaştı ve bir an için ellerini onunkilerden çektiğinde, kadın kendini yoksun hissetti.

"Meseleyi yanlış anlıyorsunuz. Onun gitmesinin hiçbir sonucu yok. Sadakatsizliği ve tutarsızlığı için iyi bir kurtuluş."

Adamın düz bir şekilde reddetmesi karşısında irkildi. "Ama kesinlikle geri dönerse-" Konuşmasını kesmesine neden olan, adamın yüzündeki o dikkat çekici kayıtsızlıktı.

Rahatsız edici bir sessizlik sürdü ve Phoebe hangi çılgınlığın onu "Peki ya bir gün gitmem gerekirse?" diye sormaya ittiğini söyleyemedi. Phoebe onun içinde her zaman hissettiği çekingenliğin bu sorunun derinlerine kök saldıığını fark etti

tam o anda. Sorduğu için aptalca hissetti ve parmakları canlandığında sözlerini görmezden gelmesi için ona yalvarmak üzere bir nefes aldı.

"Eğer anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirdikten sonra ayrılacaksanız, bunun pek bir önemi olmayacaktır."

"Ah!" diye soluk soluğa kaldı, neredeyse küçük düşmüştü. Phoebe bunu doğru yorumladığına ve onun için çok az ya da hiç önemi olmadığı anlamına geldiğine inanıyordu. O anda adamın kendisinden, onu evlenmeye iten şeyin ötesinde hiçbir beklentisi olmadığını fark etti. Bu farkındalık onu perişan hissettirdi.

Gözleri yüzünü okşuyor, ifadesinin her nüansını araştırıyordu. Ne kadar kederli görünmesi gerektiğini düşündü ve yüz hatlarını hoş bir maske haline getirdi. Kalbini dolduran acı şaşırtıcıydı çünkü her şey karşısındaki adam içindi. Annesi gittiğinde ne kadar acı çekmiş olmalıydı, öyle ki duygularını tüm his durumlarından sürgün etmiş gibiydi.

Mektuplarını ve başlangıçta aşkını reddetmesine ne kadar öfkелendiğini o zaman mükemmel bir netlikle hatırladı.

Seni terk etmeyi planlamıyorum, diye sessizce söz verdi ona, yumuşak bir gülümseme ağzını kıvrarak.

Kadının yüzündeki değişim adamın başını eğip ona bakmasına neden oldu.

"Gülümsemeniz, çok güzel."

Kadının yanakları adamın bakışlarının hararetli yoğunluğu altında renklendi. Ne kadar aptalca! Sanki okuldan yeni gelmiş aptal bir kızmış gibi bir iltifat karşısında bu kadar kolay kızarmak. "Beni gururlandırdınız, teşekkür ederim." O daha cevap vermeden, "Ayaklarımı dereye daldırmak istiyorum," diye devam etti. Serin suyun, ayak bileklerinde sık sık hissettiği ağrıyı hafifletmek için harika bir yolu vardı ve bu ritüel sabah rutinlerinin bir parçası haline gelmişti.

Çevik bir zarafetle ayağa kalktı ve Phoebe'nin yanına geldi. Ayağa kalkmak her zaman çok zordu ve Phoebe yakında buraya gelmeyi bırakmaları gerekeceğinden şüpheleniyordu, çünkü karnı daha da büyüyecekti. Doktor doğumdan önce en az iki ay olduğunu söylemişti ve Phoebe'ye göre her geçen gün karnı bir santim daha büyüyordu. Adam neredeyse onun hizasına kadar indi ve Phoebe kollarını adamın omuzlarına doladı ve adam onu ayağa kaldırırken destek oldu.

Ayağa kalktığında, normalde yaptığı gibi adamın omuzlarını serbest bırakmadı ama dikkatle gizemini koruyan yüzüne baktı. Kaldırdı

Parmaklarını onun alnına götürdü ve inatçı saç kıvrımını bir kez daha kenara itti. Sanki bu şefkatli dokunuşa dayanamayacakmış gibi elini kavradı.

Ama adam Phoebe'nin beklediği gibi onu itmek yerine parmaklarını öptü. Phoebe daha fazla konuşma girişiminde bulunmadı ve onu geçmişi hakkında daha fazla sorgulamaya cesaret edemedi. Günün geri kalanını birlikte geçirdiler ve Phoebe satranç, cribbage oynayarak ve hatta kitap okuyarak bundan daha güzel bir zaman geçirdiğini hatırlamıyordu.

O akşam, akşam yemeği için giyinemeyecek kadar yorgun olan Phoebe odasında bir tepsi aldıktan sonra yatağında yan yattı. Onun odasına taşınmasının ne anlama geldiğini ve bunu tam olarak ne zaman yapacağını bir daha konuşmamışlardı. Yarın Sarah'ya haber verecek, sonra da duvarları hangi renkle kaplayacağını, pencereleri kaplamak ve beşiğin üzerine asmak için ne tür bir kumaşa ihtiyaç duyacağını tartışmaya başlayacaklardı.

Tuhaf bir endişe göğsünü dövdü ve büyük bir çabayla yer değiştirip sırt üstü döndü. Sanki bir saat önce yediği krema soslu kızarmış ördek ve kuşkonmaz geri gelecek ve hesabını verecekmiş gibi hissediyordu. Sinirli bir iniltiyle diğer tarafına döndü. O anda bağlantı kapısı açıldı ve nefesi kesildi.

Koyu mavi ipek bir banyana giymiş olan kocası kapıyı çerçeveliyordu. Phoebe dirseklerine kadar itti ve oturmaya çalıştı, bunun bu kadar zor olmasından nefret ediyordu. Hugh ona doğru ilerlediğinde kalbi küt küt atmaya başladı ve Hugh eğilip bir elini omzunun, diğerini kalçasının altına koyup zahmetsizce onu kollarına alıp odasına doğru ilerlediğinde Phoebe nefesinin kesilmesine engel olamadı.

Aman Tanrım! Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılmaktan korktu.

"Sen... biz birlikte mi yatacağız?" diye sordu, sesindeki gıcırıdan yüzü kızarmıştı.

Odasına girmek için eşikte durakladı. Başını kaldırıp adamın yüzüne bakabilmek için büyük bir cesaret göstermesi gerekti. Adam bakışlarına karşılık verdi ve gözlerindeki şefkat karşısında boğazı kurudu. Gözler aynı zamanda çözemediği bir mesajın da ipuçlarını veriyordu.

Adam başını eğdiğinde dudakları sessiz bir iç çekişle ayrıldı. Ama adam onun beklediği gibi dudaklarını öpmedi, sadece alnına bir öpücük kondurdu. Kalbi çarpmaya başladı ve onun kollarında olmasına rağmen Phoebe dizlerinin titrediğine yemin etti.

Dudaklarının sıcaklığı teninden kayboldu ve onunla birlikte hareket ederek odasına girdi. Odanın içi, sol köşedeki kısık yanan ateş dışında karanlıktı. Onunla birlikte odanın ortasındaki büyük, tenteli yatağa doğru yürüdü. Yüzünü adamın boğazına dayadı ve onun sıcak, erkeksi kokusunu derin derin içine çekti. Kalbi hızla çarptı ve özlem dolu bir ürperti omurgası boyunca hınzırca ilerledi. Adam onu dikkatlice yatağa yatırdı ve yatağın diğer tarafına geçip üzerine tırmanmadan önce örtüyü indirdi.

Yüzleri birbirine dönük yatıyorlardı ve kadın ocaktan gelen o küçük ışık titreşimiyle adamın yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu. Yine de gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. *Daha önce hiç başkasının yanında uyumamıştım*, demek istedi ama dili buna izin vermedi. Phoebe orada ne kadar süre uyuyamadan yattığından emin değildi. Rahatlamak için birkaç kez yer değiştirdi ama nafile. Son bir haftadır neredeyse her gece böyle olmuştu ve bunun iki ay daha devam edeceği fikri onu dehşete düşürüyordu.

Yumuşak bir iniltiyle yan tarafına döndü. Arkasındaki yatakta bir eğilme oldu ve Hugh'nun varlığı yaklaştıkça tüm vücudu canlandı. Kalçasında sıcak bir el duruyordu ve onun merakını sanki elle tutulur bir varlıkmiş gibi hissediyordu.

"Belim fena halde ağrıyor," diye itiraf etti, ses tonundaki acınası hıçkırıkla yüzünü buruşturarak. "Ve ayaklarım ağrıyor. Dizlerimden ayak bileklerime kadar. Dr. Edward bunların hamilelik belirtileri olduğuna yemin ediyor ama son birkaç gündür *dayanılmaz* derecede perişan haldeyim!"

Omzuna bir öpücük kondurdu, yatıştırmaya yönelik bir dokunuştı bu ve yatıştırdı da, çünkü gerginlik vücudundan akıp gitmişti. Adamın sıcaklığı onu terk etti, yatak alçaldı ve kadın duymak için zorlansa da adam odadan çıkmadı. Adam yatağa geri döndü ve kadın etrafına baktığında adamın gölgesinin onunkinin altında olduğunu gördü.

Adam ayağını kollarının arasına aldığı anda yutkundu. Soğuk bir şey tenine dokundu ve nefesi kesildi ama ayağını adamın elinden çekmedi. Havada bir koku yükseldi; garip bir şekilde hoştu, limon ve nane aroması. Adam ayak parmaklarının ucundan aşağıya, ayaklarının alt kısmına, ayak bileğinin etrafına ve dizlerine kadar ovuşturdu. Bacağında hissettiği rahatlama harika ötesiydi. Durmadan önce birkaç dakika boyunca her iki ayağıyla da ilgilendi.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak, uykulu bir iç çekişle ve yan döndü.

Adamın boyu arkadan yaklaştığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama adamın omzuna uzanıp düğmelerini ustalıkla açtığını hissetmenin şokunu yaşadı.

geceliği onu endişe verici bir durgunluğa sürükledi. Phoebe nefes alamıyordu. Nefes almaya cesaret edemiyordu. Ah, ama onun dokunuşunu memnuniyetle karşılarken kalbi nasıl da titriyordu. Hiçbir itirazda bulunmadı; aslında konuşacak durumda değildi.

Odanın karanlığındaki sessizlik yoğun ve tehlikeli hissediliyordu.

Adam geceliği omuzlarından indirdiğinde Phoebe'nin göğsü düzensiz bir şekilde inip kalktı. Hatta adam onu hafifçe kalkmaya teşvik ettiğinde Phoebe de ona yardım etti, böylece adam geceliği diğer omzundan indirebildi. Bu hareketin göğüslerini gece havasına açacağını fark ettiğinde, hâlâ geceliğinin bir kısmını tutan elini kavradı. Bu hareketiyle her iki eli de göğüs dekoltesinin hemen üzerinde, çıplak tenine dayanmış oldu. Giderek hassaslaşan göğüslerinde yarattığı sürtünmeden hoşlanmadığı için yatarken chemisette giymemişti.

Alt dudağını ısırdı ve düğmeleri açık geceliğin önünü kavradı. "Ben... Ben... Geceliğin altında çıplığım," dedi boğuk bir sesle.

Hugh hiçbir yanıt vermedi -tabii ki veremezdi, diye düşündü anlamsızca.

Adam daha yakına kaydı ve çıplak omzuna bir öpücük kondururken gözlerini kapattı. Bu temas onu sarstı ve tüm vücudu bir saniyeliğine titredi. Midesinde kuşlar uçtu ve bir iç çekişle ona yaslandı. Adam başını çevirip tam kulağının altındaki noktaya bir öpücük daha kondurduğunda dudaklarını daha da sert ısırdı... sonra boynuna doğru indi. Titreyen parmakları adamın elini bıraktı ve elbisesi düştü ve sadece karnının yükselmesiyle durdu.

Soğuk hava teninin üzerinde geziniyor, göğüs uçlarını çakıllıyor ve teninde ince yumrular oluşturuyordu. Phoebe hayatında başka bir insanın hiç bu kadar farkında olmamıştı ve onun harekete geçmesini çaresiz bir hayranlıkla beklerken kalbindeki donuk sızı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Adam ellerini omuzlarından geçirip aşağı indirdiğinde ve geceliğini de beraberinde sürüklediğinde karnı korkunç bir açlık dalgasıyla ısındı. Soğuk bir şey tenine dokunduğunda nefesi kesildi ve parmakları sırtının alt kısmına derin bir masaj yapmaya başladığında bu nefes nefese ses bir inlemeye dönüştü.

Aldığı zevk inanılmazdı, birkaç gecedir ona eziyet eden ağrı hemen hafıflemişti. Hizmetçisi onun acısını ve rahatsızlığını dindirmeye çalışmıştı ama parmakları Hugh'unkiler kadar güçlü değildi. Yan yatarken birkaç yastık onu destekliyordu, o kadar utanç verici bir şekilde çıplaktı ki

Kocası dakikalarca sırtını, hatta bazen omzuna kadar yoğurdu. Tüm gerginliği üzerinden akıp gidiyor ve huzur tüm vücuduna yayılıyordu.

"Hugh, uykuya dalıyorum," diye mırıldandı uykulu uykulu, kirpikleri titreyerek kapandı.

Durakladı ve Phoebe, "*Uyu o zaman*" der gibi omuzlarına bir öpücük kondurduğunda gülümsedi. Sonra bu kez biraz daha şefkatle, ama aynı derecede rahatlatıcı ve yüce bir şekilde bakımlarına devam etti.

İçinde tanımlanamayan bir şeyler dönmeye başladı. Phoebe hâlâ tatlı duyguların özlemini çeken o aptal kız olmadığını umuyordu. Her zaman özlemini çektiği, sonsuza dek sürecek, neşe dolu bir hayat yaşamasını sağlayacak bir aşkın eski hayalleri artık sonsuza dek uzağındaydı. Bu adam kadere ya da aşka inanmıyordu. Basit gerçek şuydu ki evlilikleri sadece ailelerini kurtarmak için birbirlerini kullanmaları üzerine kurulmuştu. *Başka bir şey için değil.*

Aptal olma, Phoebe! Kendine şiddetle söyledi. *Onun verebileceğinden daha fazlasını istemeye kalkma.* Onun için daha fazlasını hissetme olasılığı, ama bu duygulara hiçbir zaman karşılık alamamak, acı verici bir endişe sarsıntısı yarattı.

Bu yol sadece kalp kırıklığına, acıya ve hayal kırıklığına uğramış beklentilere yol açtı. *Ve ben bundan daha akıllıyım. Yüce Tanrım, lütfen Hugh Winthrop'a umutsuzca aşık olmaktan daha akıllı olmama izin ver.*

On Birinci Bölüm

Phoebe yavaşça uyandı, güneşin sıcak ışınları yanaklarını ısıtıyordu. Kirpikleri kırpışarak açıldı ve donakaldı. Her nasılsa, geniş yatağın tam ortasındaydı, başı bir göğse yaslanmıştı ve omzunda nazik ama kırılmaz bir toka vardı. Hugh onun arkasında derin ve dengeli bir nefes aldı.

Sabah abdestini almak için duyduğu acil ihtiyaç, arkasını dönmeye çalışırken ona karşı kıpırdanmasına neden oldu. Kendini onun elinden kurtarmayı başardı ve adam ayağa kalkıp üzerine geldiğinde yüzünü ona dönmek üzereydi. Phoebe yastığa yaslandı ve ona baktı. Adamın kirpiklerini indirip bakışları hızlı ama çok dikkatli bir bakışla onu taradığında, kıyafetlerinin skandal yaratacak şekilde düzenlenmiş olduğunu hatırladı. Ve artık karanlığa gömülmemişlerdi. Utanç duygusu, çok ağır bir arzu kıvrımıyla birlikte hislerini bastırdı.

"Sen..." diye söze başladı ve sonra dehşete kapılmış bir iniltiyle elini ağzına götürdü.

Aralarına uzandı ve çarşafı çekiştirerek ağzının üzerine yerleştirdi, açıkta kalan göğüslerini etkili bir şekilde örttü. Adamın gözleri büyüdü ve kadın kızardı. Elbette *tonda* evli çiftler ya da herhangi biri ağızlarını yıkamadan ve temizlemeden önce birbirleriyle konuşmuyorlardı!

Gözlerinde mizah parladı ve başını eğdi.

"Beni öpmemelisin!" dedi, ancak kelimeler boğuk geliyordu.

Lanet olası adam onun alarımını görmezden geldi ve onu sıkıca öptü. Ağızlarının arasında ipek çarşaf olmasına rağmen Phoebe adamın dudaklarının sıcak izini hissetti ve midesi altüst oldu. Adam başını kaldırdığında ağzında geniş bir gülümseme vardı ve mutlu görünüyordu. Bu düşünce Phoebe'nin gözlerini kocaman açarak ona bakmasına neden oldu. Parmaklarını onun ağzına götürdü ve başparmağıyla gülümsemesinin şeklini .

Phoebe çarşafı ağzından çenesine doğru çekti. "Çok güzel bir gülümseme var, Hugh."

Burnunu kırıştırdı.

Phoebe ters ters baktı. "Bunu sen başlattın! Şimdi sadece benim korkunç nefesime katlanmak zorunda kalacaksın!"

Kızın kalan parmaklarını tuttu ve eğilip dudaklarını tekrar kızın dudaklarına değdirmeden önce onlara bir öpücük kondurdu.

Karnı dalgalandı ve Hugh öpüşmelerini keserek aşağıya baktı. Bebek hareket etti ve Hugh biraz sarsıldı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kısa bir süre yukarı baktı ve bebeğin güçlü tekmelerini hissetmek için avucunu karnına bastırduğunda itiraz etmedi. Bir süre bu şekilde kaldılar ve Hugh bu anı yaşayabilmek için lazımlığı isteme isteğini bastırdı.

Kendini daha da alçalttı ve onun karnını öptü. Gülümsemesinin şeklini çarşafın ve geceliğin üzerinden hissedebiliyordu. *Neden bu kadar harikasin?* Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve gözlerinin yaşardığını hissetmekten utandı.

Bu yumuşak, sıkıntılı ses üzerine kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Hugh kıpırdandı ve tekrar yüzünü ona döndü. Kaşlarını kaldırdı ve kadın sessiz soruyu anladı.

"Gerçek olabileceğinizi sanmıyorum," dedi kısık sesle. "Mutlaka sakladığınız kötü bir şey olmalı."

Bir eliyle bir işaret yaptı. "*Neden?*"

Çünkü aptal bir yanım senin her zaman istediğim koca olduğuna inanıyor. Yine de bunu yüksek sesle söyleyemiyordu. Çok belirsiz, korkutucu ve yoğun hissediyordu. *Ve aptalca. Aptallığı unutma.*

"*Bebeğimizi selamladığım için mi?*"

Ayağa fırlayıp ona şiddetle sarılmadan önce birkaç dakika boyunca ona baktı. Kollarını ona dolamadan önce bir an geçti. Phoebe sanki kalbi parçalanıyormuş gibi hıçkırdığını, adamın kollarının onu sıkıca sardığını ve yüzünün gömülü olduğu boğazındaki kalp atışlarının öfkeyle sarsıldığını uzaktan fark etti.

"Üzgün değilim," dedi onu daha da sıkarak. "Hem de hiç. Kalbim öylesine huzurlu ve rahat ki, geçtiğimiz yıl bana verilebileceğini hiç düşünmediğim bir yer."

Çenesini onun başına indirdi ve sadece kucaklamasına karşılık verdi. Phoebe'nin göz kapakları kanat çırparak kapandı ve onun kollarında uykuya daldı.

...

Birkaç gün sonra, Phoebe salonda pelüş bir kanepede oturmuş, ayaklarını da yastıklı bir sedirin üzerine uzatmıştı. Caroline onun isteği üzerine iftarını açtıktan sonra bu odada ona katılıyordu. Caroline'ın ona yol gösterecek bir öğretmeni yoktu ve Phoebe, ortaya çıkmaya hazırlanırken edindiği tüm bilgilerle ona yardım etmek istiyordu. Caroline nasıl dans edeceğini, en nüktedanlarıyla nasıl eğleneceğini, kendilerini üstün görenler burun kıvrıp küçümseyici aksanlarla kesici yorumlar yaptıklarında nasıl soğukkanlı kalacağını biliyor muydu? Kendileri için belirledikleri görev hiç de kolay değildi. Bu, dersler için doğu bahçelerinin yakınındaki büyük salonda buluşmalarının beşinci günüydü. Phoebe, Caroline'i gelecek sezon ortaya çıktığında neler beklemesi gerektiği konusunda hazırlamak için zaman ayırmış ve ayrıca kibar sohbet ve hatta flört etme sanatı konusunda birkaç ders vermişti.

Sosyetenin lord ve leydilerinin ne kadar gülünç olabileceğine gülerek birkaç saat geçirmişlerdi; ancak Caroline, *ton* hayatı konusunda bir otorite olmadığını kabul etmesine rağmen Phoebe'nin her tavsiyesini hevesle özümsemişti. Caroline çekici, canlı, zekâ dolu ve son derece dikkat dağıtıcı biri olduğunu göstermişti. Phoebe, Hugh'ya kız kardeşine karmaşık dansları öğretmesi için bir dans öğretmeni tutmanın en iyisi olacağını önerdi.

Caroline, Phoebe'nin önündeki kanepeye otururken yüzü rahatsızlıkla buruştu. Bir elini karnına dayayan Phoebe, kendisinden sadece iki yaş küçük olan kıza biraz da eğlenerek baktı. "Güzel bir elbise giymek bu kadar eziyetli mi Caroline?"

"Evet," diye mırıldandı dişlerini sıkarak, belindeki kurdeleyi ve kollarındaki bağcıkları çekiştirerek.

Phoebe hafifçe güldü. "Gözlemlerime dayanarak söylüyorum, çok çekicisin."

Ve birkaç dakika önce salona girdiğinde Phoebe'nin nefesini kesmişti. Yeni beli açık mavi elbisesi vücudunu tamamlıyordu ve kül rengi sarı saçları, yanaklarını okşayan sanatkârane dallarla gevşek bir şekilde toplanmıştı. Sarah ellerinin tırnaklarını parlatmıştı, böylece artık çatlak görünmüyorlardı ve hizmetçisi Caroline'e birkaç sabah boyunca yüzünü gül suyuyla yıkamasını söylemişti. Gerçi buna gerek yoktu, çünkü güzelliği taze ve eşsizdi.

Gri gözleri büyüdü ve güzelce taranmış saçlarını okşadı. "Gerçekten mi?"

Phoebe gülümsedi. "Evet. Ve sizi temin ederim ki saçınızı şekillendirmek için en son stilleri bilen bir leydi hizmetçisi çalıştırmanın faydaları var. Büyük moda ve güzellik uzmanları olmakla gurur duyanlar var. Sosyete matronlarından herhangi birinden alacağınız ölçülü bir onay sözü, *tonda* oldukça iyi karşılanacağınızı görecektir."

Caroline burnunu kırıttırdı, uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani ben kendi erdemlerim ve zekâmla değil, birilerinin beni sevip sevmemesiyle değerlendirileceğim. Ve bu onayı verirlerse, kalabalık da peşimden mi gelecek?"

Phoebe çayın keskin deminden narin bir yudum aldı. "Evet. Araba kullanmayı, ata binmeyi, dans etmeyi, yürümeyi, kurnazca flört etmeyi bilmek yüksek sosyeteden biri için olmazsa olmazdır ve korkarım ki siz *de* öğrenmek zorunda kalacaksınız."

Gözleri meydan okumayla parladı. "O zaman *tonun* onayına ihtiyacım yok, sadece evleneceğim beyefendinin onayına ihtiyacım var."

Bu kararlı meydan okuma, mükemmel olsa da, *tonda* ona iyi hizmet etmeyecekti. Toplum bir hanımefendinin eşsiz bireyselliğini kutlamadığı gibi, Caroline'ın onların onayına ihtiyaç duymamasını da takdir etmezdi. Kimin kabul göreceğine kendilerinin karar verdiğine inananlardan uzaklaşmanın en kesin yolu bu olurdu.

"Eğer onların saflarında evlenmek, sosyal çevrelerinde kabul görmek istiyorsan, onların kabulüne ihtiyacın var, sevgili Caroline. Üzülerek söylemeliyim ki, kadınların zekâlarını göstermeleri hoş karşılanmıyor ve insan ancak senin kendine özgü cazibeni takdir edecek bir beyefendiyle yakınlık kurmayı dileyebilir."

Caroline alt dudağını ısırarak bir an için gözlerini kaçırdı. "Peki ya ne yaparsam yapayım, modanın ilk bakışlarına göre giyinmeyi, suyun üzerindeymiş gibi yürümeyi, esprili ve çekici olmayı *ama* herkesi gölgede bırakacak kadar parlak olmamayı öğrensem bile... ya yine de yeterince iyi olmadığımı düşünürlerse? Burada yaşarken, kalbimdeki hayaller yüzünden kısıtlamaya razı olduğum hatırı sayılır bir bağımsızlığın tadını çıkarıyorum. Ama yine de ya umduğum şey için yeterli değilse diye düşünmeden edemiyorum."

"En çok neyi arzuluyorsunuz?"

Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Bunu söylersem nankörlük ettiğimi düşünebilirsiniz."

Phoebe'nin kalbi onun yüzündeki özlemle sıkıştı. "Kesinlikle yapmazdım," diye nazıkçe güvence verdi.

Caroline ayağa kalktı ve kollarını kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Beni sonuçların ve skandalların ötesinde seven bir beyefendiyle büyük bir aşk istiyorum. Onun gözlerine baktığımda, her şeyimi kabul ettiğini göreceğim."

Ben. Çocuk istiyorum... bir sürü çocuk ve ailem... benden utanmayacaklar."

Phoebe ona gülümseyerek, "Alay etmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim asil bir istek," dedi.

Caroline ellerini indirdi ve birini kalçasında yumruk yaptı. "Peki sizce böyle bir hayal gerçekleştirilebilir mi yoksa beni aptal mı sanıyorsunuz?"

"Aptal olduğunu düşünmüyorum." *Sadece bir zamanlar olduğum gibi kaprisliyim.* Ancak Phoebe'nin düşünceleri Hugh'ya döndü ve kalbi hemen çarpmaya başladı; George'la evlenmek istediği onca zaman boyunca hiç hissetmediği bir durumdu bu. George'a karşı duygularının bu kadar kolay değiştiğini ve silindiğini itiraf etmekten neredeyse utanıyordu.

Caroline aceleyle yanına gitti ve boş çay fincanı ile tabağını ondan aldı. Onları çay arabasına yerleştirdi ve Phoebe'nin yanına oturmak için ilerledi.

"Yani bir erkek ve bir kadın arasında böyle bir aşkın mümkün olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Var olduğunu söyleyebilirim ama bu konuda sınırlı deneyimim var. Bir zamanlar beni sevdiğini düşündüğüm adam tutarsız olduğunu kanıtladı ve oldukça kolay yönlendirildi. Bu tür duygulara yönelik hiçbir beklentim ya da umudum yok." İçini bir huzursuzluk kapladı ve biraz da endişeyle kendi sözlerindeki sahteliği hissetti.

Caroline'ın gözleri Phoebe'nin karnına kaydı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı sempatiyle. "Bu iyi o zaman... seni terk ettiğini düşünmem iyi değil," dedi aceleyle. "Ama büyük bir aşk beklentiniz yok. Ağabeyim... çok içine kapanık bir insandır ve her gün kışını ısırsa bile romantik aşkın ne olduğunu bilemeyeceğini söyleyebilirim."

Phoebe kararlı bir nefes alarak, "Kardeşinizin aşk hakkındaki düşüncelerini biliyorum. Sanırım benimkilere benziyorlar."

Caroline kaşlarını kaldırdı. "mi?"

"Evet," dedi Phoebe kararlılıkla, arkadaşından gelen inançsızlık sesini duymazdan gelerek. "Sen... kardeşinin bu deneyimi neden bu kadar istemediğini biliyor musun?"

Caroline kısa bir süre tereddüt etti. "Babam... yaşlı kont kardeşlerimi aşık olma konusunda sık sık uyarırdı. Aslında bu babamın bir mantrasıydı ama ben büyüdükçe bu tür uyarıların gerekli olmadığını düşündüm. Hugh kimsenin yaklaşmasına izin vermez. , daha iyi bir ilişki için hevesliydim, ama o

bana dikkatli bir mesafeyle yaklaştı. Uzun bir süre bunun onun tarafından kasıtlı olarak yapıldığını düşündüm çünkü benim ondan daha aşağı olduğumu düşünüyordu."

"Ben onun karakterinin böyle olduğunu düşünmüyorum. Bana gösterdiği nezaket ve önyargısızlık, kibir ve kendi önemiyle şişirilmiş bir adamı ortaya çıkarmıyor. Kardeşinizi yanlış anladığınızı hissediyorum!"

Caroline gülümsedi. "İlk görüşmemizi hatırlarsanız, size onun ölmek üzere olduğunu söylemiştim. Grip hastalığına yakalanmıştı ve doktorlar bize Hugh'un hayatta kalma şansının çok düşük olduğunu söylemişlerdi. Bulaşıcı bir hastalıktır ve çok şiddetli yağmur yağdığı için hastalığı taşıyan genç bir oğlan ve kızın arabasında seyahat etmesine izin vermişti."

Gözlerine bir başka uzak bakış daha girdi. "Onun öleceğine gerçekten inanıyordum... ve kalbim bu fikre dayanamıyordu. Odasına asla girmemem emredilmesine rağmen başucuna gittim ve onu çok sevdiğimi itiraf ettim."

Phoebe alt uzuvlarında giderek artan rahatsızlığı hafifletmek için koltukta kaydı. "Peki o ne dedi?"

"Bana uzun bir süre baktıktan sonra gülümsedi. *Bu* beni çok rahatlattı, çünkü kardeşim kolay kolay gülümseyecek biri değildir. Bu karşılaşmadan sonra onun dilini öğrenmeye karar verdim."

Phoebe şaşkınlıkla ona baktı. "Ama o geçen seneydi!"

Caroline suçluluk duygusuyla kızardı. "İtiraf etmeliyim ki William da ben de Hugh'nun bize derin bir sevgi beslediğini fark etmedik. Duygusal olmak onun tarzı değil ama önemsiyor."

Phoebe ellerini koruyucu bir şekilde karnına dayadı, kalbinin aniden ağrımından nefret ediyordu. "Ve daha önce yaptığınız uyarılar, bağlantılarımla bu evliliğe getirdiğim avantajın ötesinde beni önemsemediğine inanmıyor musunuz?"

Caroline onun elini hevesle kavradı. "Lütfen bunu böyle anlamayın! Gerçekten de Hugh'nun son derece çekingen biri olduğunu ve kendisi bilmesede kalbine dikkat ettiğine inandığımı söylemek istiyorum. Onu hiçbir zaman duygusal ya da herhangi bir şey hakkında çok endişeli görmedim ve sadece kalp kırıklığına yol açacak çok fazla beklentiye sahip olmanızı istemedim. Ben... daha önce kimsenin bakmadığını düşündüğün bir anda ona nasıl baktığını gördüm."

bir telaş kapladı. "Peki ben nasıl görünüyordum?"

"Bunu bilmiyor musun?" Caroline usulca sordu, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıldı.

Phoebe tam olarak nasıl görüldüğünü bilmek istiyordu, böylece bunu engelleyebilirdi ve sağduyusu araya girdiğinde bunu talep etmek üzereydi. Kurt

salona girdi ve Phoebe'nin yanındaki kanepeye atladı. Adam çenesini yaladığında Phoebe güldü.

"Terbiyesiz hayvan!" Caroline onu uzaklaştırmaya çalışarak bağırdı.

"Lütfen, hayır, bırak onu," dedi Phoebe. "Bugünlerde onu çok özledim."

Caroline tereddüt etti, ama Phoebe'nin yalnız kalmak istediğini açıkça hissederek bahaneler uydurdu ve odadan aceleyle çıktı.

Phoebe tam ayağa kalkacaktı ki hizmetçi telaşla içeri girdi. "Size bir mektup var leydim," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Bir mektup!"

"Evet," dedi ve ona uzattı.

Phoebe mührü hemen tanıdı. Mühür Richard'a aitti. Göğsü hızla kalktı ve içinde en derini mutluluk olmak üzere çeşitli duygular dönmeye başladı. Hizmetçi odadan çıktığında Phoebe bunun farkında bile değildi. Küçük bir iniltiyle kendini koltuktan kaldırdı ve pencerenin yanındaki küçük yazı masasına doğru ilerledi. Mektup açacağını kavrayarak mühürlü balmumunu hızla açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu mektubun içinde başka bir mektup daha vardı.

Sevgili Phoebe,

Keşke babamızdan adresinizi aldıktan hemen sonra size gelebilseydim. Evie hamile ve çok hasta, bu yüzden şehrin kirliliğinden uzakta, kırsalda yaşamaya başladık. Güvende olduğunuz için çok rahatladım. Haftalardır kayıptınız ve ben de bir o kadar uzun süredir arıyordum. Keşke kaçmasaydın; keşke bana gelseydin. Seni İngiltere'den kaçmaya iten korkuyu ve belirsizliği anlıyorum ve sana yardım edebileceğimi biliyorsun. Winthrop ailesini ve kocanız hakkında elde edilebilen çok az şeyi özenle araştırdım. Büyük servete sahip bir adam gibi görünse de, gerçek karakteri ve güdüsü hakkında çok az şey var.

Seni içinde bulunduğun durumdan kurtarmak için yeterli servet ve güce sahip olduğuma inan. Bu adamla evli kalmana gerek yok. Tüm izlerin gömüldüğünü görecek ve hiçbir skandal olmayacak.

Phoebe nefes nefese, "Oh, Richard, istediğim bu değil!"

Ve ağabeyinin güçlü Lord Westfall olarak pek çok şeyi gerçekleştirebileceğini biliyordu. Derin bir nefes alarak okumaya devam etti.

Ekte genç George Hampstead'den bir mektup var.

Oda birkaç saniye boyunca Phoebe'nin etrafında döndü.

Senden faydalanan ve sonra seni kurtlara terk eden sınırlayıcıyı bulmaya ve onun kara kalbine bir kurşun sıkmaya kararlıyım. Onun yerine sana aşık ve onurlu olanı yapmaya oldukça istekli genç bir adam buldum. Anladığım kadarıyla ona karşı hatırı sayılır bir sevgi besliyor olmalısınız yoksa bu durum ortaya çıkmazdı. Winthrop'la olan evliliğinizi bir kenara bırakıp Hampstead'le evlenmeniz için gerekli düzenlemeleri yapacağım.

Phoebe nefessiz kaldığı bir an boyunca sanki ciğerlerine hiç hava çekemiyormuş gibi hissetti.

"George'la evlenmek mi?"

Ağabeyi ne istediğini sormadan onun yerine karar vermeye nasıl cüret ederdi! George'dan gelen mektubu hemen açtı.

Sevgili Phoebe,

Tam bir pislik gibi davrandım ve korkarım hayatımın en büyük hatasını yaptım ve senin için daha fazla mücadele etmediğim için çok pişman olacağım. Bayan Dawkins'le olan nişanımı iptal ettim çünkü sen kalbimi işgal ederken vicdanen başka biriyle evlenemezdim.

"Oh, George," diye bağırdı. "Seni aptal!" Başka bir kadını böylesine duygusuzca incitmek. Phoebe onun bu davranışının Bayan Dawkins ve ailesine nasıl bir skandal ve utanç getirmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Seni düşünmeden edemiyorum. Seni seviyorum ve bunu tüm kalbimle biliyorum. Bayan Dawkins ile ilişkiyi kestikten sonra seni bulmaya çalıştım ama sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydin. Sonra Lord Westfall beni sorgulamak için kapıma geldi. Yakında Kasabaya döneceğinizi söyledi. Beni affetmen ve sana yaptığım yanlışları düzeltmem için bana fırsat vermen için yalvarıyorum. Lütfen benimle evlen, Phoebe. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım.

Sevgiler, George.

Ağzından boğuk bir ses çıktı ve elindeki mektupları buruşturdu. Richard ya George'u tehdit etmişti ya da gerçekten bir hata yaptığının farkına varmıştı. Her iki durumda da umurunda değildi ve kesinlikle

cevap ver ve Richard'a haber ver. George'a söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. O geçmişte kalmıştı.

Phoebe'nin kalbi küt küt atmaya başlayınca arkasını döndü ve donakaldı. Hugh kapıyı çerçevelemişti, gözleri sert ve delici ama yüzü kibarca kayıtsızdı. Ellerini arkasına götürdü ve adam kaşlarını kaldırarak kapıya doğru ilerledi.

"*George kim?*" Hugh imzaladı, ifadesi yumuşak ve belli belirsiz ilgiliydi.

Ne kadar zamandır orada duruyordu? "I..." Mektupları arkasına ittiği için kendini aptal gibi hissediyordu ve bunu neden yaptığını anlamıyordu. "Kardeşim... Richard... bana yazdı."

Hugh hiçbir şey söylemedi ve onun tereddütsüz bakışı onu daha fazla konuşmaya itti.

"O...evliliğimizin bir hata olduğuna inanıyor...ve..." Adam başını yana eğdiğinde konuşmayı kesti.

Parmakları konuştu. "*Anlıyorum. Ve gücü ve nüfuzuyla, henüz tamamlanmamış olan birlikteliğimizi gömecek ve bu George ile evlenmemize izin verecek.*"

Kocasının kurnaz bir adam olduğundan hiç şüphe etmemişti. Phoebe elini göğsüne bastırdı, sanki bu kalbinin öfkeyle çarpmasını durduracakmış gibi. Şu anda kocasından ne beklediğinden emin değildi ama sergilediği umursamazlık bu değildi. Ağabeyinin dünyayı istediği yöne çevirecek kadar parası vardı ama Hugh'un da vardı.

"Evet."

Hugh'nun bakışları kadının şişmiş tümseğine kaydı. "*Hamileliğinizden sorumlu kişi George mu?*"

Çenesini kaldırdı, Hugh'nun ona durumuyla ilgili hiç soru sormadığının farkındaydı. "Evet."

"*Ayrılıp onunla evlenmek istiyor musun?*"

Phoebe sendeledi ve destek almak için kanepenin koluna uzandı. "Ben *seninle* evliyim," diye nefes aldı. "Ben... Ben öylece gidemem, Hugh."

"*Bu benim soruma cevap değil.*"

Phoebe'ye göre öyleydi. Ama sonra annesinin sevgiliyle yaşamak için ayrıldığında evli olduğunu hatırladı. Dudakları aralandı ve şok olmuş bir ifadeyle ona baktı. "Hayır, onunla evlenmek istemiyorum," dedi.

empati kurduğunu söyledi. "Ve tüm bu konuşma gülünç çünkü ben seninle evliyim."

Şaşkın bir kaşını kaldırdı. *"Bu adamı hâlâ sevmiyor musun? Birçok insan aşk adına aptalca davranmıştır. Senin bir istisna olacağına dair bir kanıt göremiyorum."*

Onun başka bir erkeği sevmesi fikrinden ne kadar da kolay söz ediyordu. Phoebe kalbinden iliklerine kadar işleyen sızı karşısında şaşkına dönmüştü. Buz gibi bir nezaketle, "Ben kimseyi sevmiyorum," dedi.

Uzun süre birbirlerine baktılar ve kadın çaresizce kocasının aklından neler geçtiğini merak etti. Kocasını kısa bir selam verdi, arkasını döndü ve uzaklaştı. Neden en başta onu arayıp bulmuştu ki? Mektupları katlayıp yazı masasının çekmecesine yerleştirdikten sonra kanepeye doğru yürüdü ve şaşkınlık içinde oturdu.

Az önce ne olmuştu?

Halının üzerinde tembellik etmekte olan Wolf kanepeye fırladı. Phoebe, Wolf'la birkaç dakika kucaklaştıktan sonra Sarah'yı çağırdı, o da ona koridorun sonundaki müzik odasına kadar yardımcı oldu. Oraya vardığında, o güne kadar gördüğü en güzel piyanofortlardan birinin önüne oturdu ve tuşları hafifçe test etti. Derin bir nefes alarak çalmaya başladı, kalbinde kabaran duygulardan ve kocasının bu duygulara karşılık verememesinin ne anlama gelebileceğinden uzaklaşmayı umuyordu.

Parmakları sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi sıçradı ve müzik havaya yayıldı.

İlk mektuplaşmalarından onunla tanıştığı ilk ana ve birçok öpüşmelerine kadar Hugh ile ilgili düşünceler zihninde ve kalbinde dönüp duruyordu. Kafa karışıklığı, şüphe ve daha fazlası için duyduğu korkunç özlemin bir karışımı içinde çarpışıyor ve onu tutkulu bir yoğunlukla oynamaya itiyordu.

On İkinci Bölüm

Havaya limon mumu ve çam kozalağı kokusu yayılmıştı ve uzakta biri piyanoforte çalıyordu. Koridorda topallayarak yürüyen yaşlı kont durakladı, yüzüne keskin bir özlem yerleşmişti. Çalan kişi inanılmaz derecede yetenekliydi ve Hugh onun karısı olduğundan şüphelendi, çünkü büyük piyanofort yıllardır sessizdi.

Bir keresinde babasına, çocuklarından hiçbiri çalmazken neden enstrümanın temizlenmesini ve akort edilmesini bu kadar titizlikle emrettiğini sormuştu. İşte o zaman annesinin müziği çok sevdiğini ve kontun bu enstrümanı onun için aldığını öğrenmişti. Babası ayaklarını sürüyerek müzik odasına doğru ilerledi ve kapıyı hafifçe araladı. Hugh sessizce yaklaştı, böylece babasının arkasında biraz uzakta durdu ve odanın içini de görebildi. Karısı, omurgası dik, saçları omuzlarında ve sırtında dalgalar halinde, çıplak ayak parmakları haliya kıvrılmış bir şekilde, iyi yastıklı bankta oturuyordu. Ve müzik kâğıdı kullanmadan çalıyordu.

George onunla evlenmek istiyordu. Lord Westfall bunun yapıldığını görmek istiyordu. Ve Hugh... Phoebe'yi ellerinden almaya kalkarlarsa ikisinin de mahvolduğunu göreceğine inanıyordu. *Ton*'daki bağlantıları hesaplanamazdı. Kalbinden bir sızı geçti. Onu bağlantılarından daha fazlası için istiyordu; daha kimliğini bilmeden önce, o ilk mektuptan beri onu istiyordu.

İçinden karanlık bir ses, *ya* bu aptalı sevseydi, onu terk etmeyi ve ona koşmayı seçseydi soruyordu. Boşanmak *ya* da evliliği iptal ettirmek neredeyse imkânsız olsa da, doğru servet ve güce sahip bir adam Hugh ile Phoebe arasındaki evliliğin hiç yaşanmamış gibi görünmesini sağlayabilirdi.

Ben kimseyi sevmiyorum. Bu sözün soğuk hatırası içinden .

Hugh ona baktı ve çarpan kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturdu. *Gitmeyi seçersen, gitmene izin veririm.*

Parmakları klavyenin üzerinde öylesine ve incelikle dans ederken kıpır kıpır sesler havada dalgalanıyordu ki, sanki notaları görebiliyordu

havada dans ediyordu. Müzik ruhunu delip geçerken babası gözle görülür bir şekilde ürperdi ve Hugh onun eğlendiğini görmekten memnun oldu.

Doktor dün kontu ve vikontesi ziyaret etmişti. Her ikisine de iyi raporlar verilmişti ve Dr. Edwards yaşlı kontun hâlâ yaşıyor olmasına şaşırdığını ifade etmişti. Hugh'yu umutlanmaması konusunda uyarmıştı, çünkü babası oldukça zayıflamıştı ve kalbi de zayıflamıştı. Her an ölebilirdi ama babası etkileyici bir azimle hayata tutunmuştu.

Ve şimdi, kontun özlediği diğer zevkler beklenmedik bir şekilde vikontes tarafından sağlanıyordu. Yetenekleri göz önüne alındığında, müzik odasını ziyaret etmesinin bu kadar uzun sürmesi Hugh'yu şaşırtmıştı. Durdular ve dinlediler, göğsünü dolduran garip bir gurur vardı.

"Böyle bir yetenek dünyanın görmesi ve hayranlık duyması için sergilenmeli," dedi babası alçak ve şaşkın bir ses tonuyla. "O inanılmaz bir oyuncu."

Evet, öyle, diye sessizce kabul etti Hugh. Kız kardeşini kanatları altına almıştı ve son zamanlarda ne zaman Caroline'i görse, iyi giyimli ve sakin genç hanımda gördüğü vahşi genç kızı arıyordu. Karısı ve kız kardeşi çok yakın arkadaş olmuşlardı ve Hugh bazen kız kardeşinin Phoebe'nin zamanının çoğuna hükmetmesinden rahatsız oluyordu.

Gerçekten gitmene izin verir miydin?

Müzik uzaklaştı ve sessizlik devam etti.

"Eğer bana katılırsan, istediğin her şeyi çalabilirim," diye usulca davet etti.

Hugh kaskatı kesildi. Onun orada olduğunu nereden biliyordu? Babası ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde, kadının yaşlı kontun iyiliği için konuştuğunu fark etti. Duyguları boğazına düğümlenmişti, çünkü babası ondan ısrarla uzak durmuş ve etkileşimlerinde çok ani davranmıştı. Babası ona hiç ilgi göstermemişti.

Ona gücenmiş ya da şikâyetle bulunmuş da bu onun gururunu incitmiş olmalı.

"Bir şey var mı?" diye sordu babası buyurgan bir tavırla ve ona en yakın koltuğa doğru ilerledi.

Hugh onun gülümsediğini hissetti.

"Aşına olduğum sürece."

"Çarşaf olmasın mı?"

"Elbette," dedi bir parça kibirle, saçlarını savurarak. "Yıllardır sabahları birkaç saat pratik yaparım." Ellerini sevgiyle klavyenin ve enstrümanın ince kenarlarının üzerinde gezdirdi. "Sadece birkaç ay içinde geçtiğim bir müzik öğretmenim bile vardı."

Hugh, kız müzik öğretmeni dediğinde duyduğu ses tonuyla kaskatı kesildi. *Müzik öğretmeni ve George aynı kişiler miydi? Ama bunun ne önemi vardı ki?*

İçinde canlanan bilinmeyen duyguları bastıran Hugh, varsayımları ve onların boş dayanaklarını bir kenara itti.

Babası kaşlarını çattı, o da kıkırdadı. Hugh onun Kont'un hiddetinden yılmamış gibi görünmesine hayran kalmıştı. Pleyel'in bir sonatını çalmaya başladığında babasının yüzüne huzur ve büyük bir keyif yerleşti. Hugh onları zevkleriyle baş başa bırakarak çalışma odasına çekildi.

Phoebe'yle evleneli tam üç ay olmuştu ve bu süre içinde aralarında ince, narin bir dostluk bağı oluşmuştu. Arkadaşıktan da öte, ama aralarındaki ilişkinin niteliğini tam olarak adlandıramıyordu. Hugh sadece Phoebe'nin arkadaşlığından son derece hoşlandığından emindi ve malikânenen uzaktayken düşünceleri sürekli ona yöneliyordu.

Geceleri... Yutkundu. Ne zaman uyusa, kadın bir hırsız gibi rüyalarına giriyor, onu dinlenmekten ve sakin düşüncelerden mahrum bırakıyordu. Bu kontrol eksikliği onu endişelendirmeye yetiyordu. Sonra da bunu göz ardı etmişti. Kendisine ters gelse de, karısından *hoşlanmanın* tehlikesini algılayamıyordu. Karşılıklı bir hoşlanma olması onların yararınaydı ve geleceklerinin hiç de mutsuz değil, çok hoş bir gelecek olabileceğinin ipuçlarını veriyordu.

Yine de içinde derinlerde bir yerde bir uyarı vardı. Güvenini ve saygısını bu kadar kolay vermenin akıllıca olmadığı konusunda onu uyarıyordu. Ve ne kadar denese de, duygularını karısından için duyduğu içgüdüsel ihtiyacı yok edemedi.

Neden mektupları arkana attın, Phoebe'm? Eğer sana rastlamasaydım... bana kardeşinin planlarından ya da George'un seni istediğinden bahseder miydin?

Hugh sandalyesinde arkasına yaslandı ve tavana baktı, içini düğüm düğüm eden karanlık, neredeyse şiddetli duyguyu çok merak ediyordu. *Bu kıskançlık mıydı?* Hugh yaşlı kontu çok takdir etse de, konu gönül meselelerine geldiğinde onun gibi olmak istemiyordu. Hugh, çalkantılı, tutkulu, onu kırabilecek ve kendisinden bir gölge bırakabilecek herhangi bir şey yerine basit, sevimli bir hoşlanmayı ve dostluğu tercih ederdi. Babası kadar güçlü ve kendine güvenen bir adamın, bir kadını bu kadar çok sevmek gibi aptalca bir fikirle nasıl bu kadar alçalabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Ama Hugh ilk kez, babasının bu tuzağa düşmenin ne kadar kolay olduğuna dair uyarısının doğruluk payı olduğunu fark etti.

Karısı onun şehvetini kışkırtıyor, ilgisini çekiyordu ve her geçen gün ona daha çok kapıldığını hissediyor ve yavaşlayamıyordu.

momentum.

Yazışmalarını gözden geçirmek için masasının üzerindeki mektup paketini aldı. Ne düşün ne de düşesin mektubuna yanıt vermemiş olması oldukça ilginçti. Hiç şüphesiz ona ulaşmadan önce onu araştıracaklardı. Ama yine de kızlarını aramak için üzerine gelmemiş olmalarını garip buluyordu. Her ne kadar onlara kızının güvende olduğuna dair güvence vermiş olsa da, hiçbir şey onu evden kaçmak zorunda kalan çocuğuna gitmekten alıkoyamazdı.

Kapı çalındı ve o da zili çaldı. Uşak içeri girdi.

"Lordum, Vikontes Bamforth, Lord Albury'yi görmek için aradı. Kontu bilgilendirdim ama Leydi Bamforth'a ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir talimat vermedi. Sadece beni müzik odasından kovdu."

Dul Vikontes sık sık babasını çağırıyor, babası da onunla birlikte olmaktan özenle kaçınıyordu. Babası ona neredeyse hiç ilgi göstermediği için Hugh onun bu kararlılığını anlayamıyordu.

"Onu Gül salonuna bıraktım lordum ve bir demlik çay ile kek istedim. Ben... hanımefendi birkaç kedisiyle birlikte seyahat ediyordu lordum," dedi normalde soğukkanlı olan uşak, yüz hatlarını profesyonel bir umursamazlık maskesine dönüştürmeden önce hoşnutsuz bir havayla.

"Ben hanımefendiyle ilgileneceğim."

Uşak başını salladı ve ayaklarını sürüyerek çıktı. Hugh hızla müzik odasına doğru ilerledi. Caroline ata binmeye gitmişti ve Vikontes'le konuşacak bir tercümanı yoktu. Karısı onun yerine konuşmak zorunda kalacaktı. Hugh kapıyı açtı ve duraksadı. Karısı pencerelerin yanında durmuş, ellerini iri karnına dayamış, başını arkaya eğmiş, harika kahkahalar atıyordu.

Onun sesini hiç bu kadar sınırsız ve güzel duymuş muydu? Göğsünün içinde tanımlanamaz bir şey yuvarlandı ve şu anda böyle bir zevke ilham veren kişi olmak için her şeyini verebilirdi.

"Bu gülünecek bir değil," diye homurdandı Kont.

"Pencerelerden tırmanmaya çalışıyorsun! Benden mizahımı kontrol etmemi beklemiyorsunuz herhalde."

O sırada babasının bir bacağını pencere pervazına atmış, diğerini de müzik odasında sıkıca tutmuş olduğunu fark etti; yüzünde kara bir çatik kaşla gelinine bakıyordu.

"Şu melemeyi kesip bana yardım edersen, o lanet olası kadından kaçabilirim."

Kız bir adım öne çıkıp babasının kemikli koluna hafifçe vurduğunda Hugh'nun içinden eğlence geçti.

"Ben . Bu bir *kahkaha*. Bazen sen de denemelisin."

Kont ona bir kaş çatma daha gönderdiğinde sadece kıkırdadı. Onun canlı güzelliği Hugh'yu kalbinden vurdu.

"Leydi Bamforth'un davet edilmeden buraya girmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum," diye devam etti karısı. "Bu onun için *dayanılmaz* bir kabalık olurdu. Bu çılgınca kaçışa hiç gerek yok, değil mi?"

"Onu ve birlikte seyahat ettiği o lanet kedileri tanımıyorsunuz. En son onunla çay içmek zorunda kaldığımda, pençelerini bana geçirdiler ve lanet kadın bunun *büyüleyici* olduğunu düşündü."

"Caroline'dan duyduğuma göre Vikontes nazik bir güzelmiş ve senden hoşlanıyormuş. *Bu* neden bu kadar korkutucu?"

Babasının çenesi gevşedi. "Senden hoşlanmıyorum genç bayan, tavırların çok cüretkâr ve uygunsuz."

"*Pffts*," dedi hatırı sayılır bir canlılıkla, eğildi ve adamın yıpranmış yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim önlenemez cazibeme kapıldığınızı ve bana karşı hatırı sayılır bir sevgi beslediğinizi söyleyebilirim. Yoksa neden kaçmana yardım etmem için bana başvurasın ki?"

Kadının sözleri babasının yüzünde yumuşatıcı bir etki yarattı. Aslında adam memnun görünüyordu. Yanağına kondurduğu öpücükten olabilir.

"Bence sen de ondan hoşlanıyorsun ve bunu korkutucu buluyorsun," dedi Phoebe yumuşak bir sesle. "Korkutucu şeylerden saklanmak bizim doğamızda var, ama bence sen daha sert yapıya sahipsin. Gidip onunla sohbet etmelisin, hatta belki bahçende bir gezintiye bile çıkabilirsin. Çiçekler çok güzel."

Babasının elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi, sonra ağır bir teslimiyetle içini çekti. "Ölüyorum, biliyorsun. Flört etmenin bir anlamı yok."

Hugh, birkaç ay sonra seksen yaşına basacak olan babasının flörtten bahsetmesi hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Yaşlı kontun omzuna hafifçe dokundu. "Anlıyorum, ama şimdi hayatı pişmanlık duymadan yaşamanın da zamanı olduğunu söylemeye cüret ediyorum," dedi, ses tonunda tanıdık bir kederin ağır zonklaması vardı. "Kardeşim... Francis kalbinde vicdan azabıyla öldü. O zamandan beri, hayatlarımızın herhangi bir pişmanlıkla yaşamak için çok kısa olduğunu düşünmüşümdür."

Karısının samimi kalbini tanımaya bile başlamadığını fark etti, çünkü uzun konuşmalarında bu kardeşten hiç bahsetmemişti.

Hepinizi tanımaktan keyif alacağım.

Kontun gözleri kadının yuvarlak karnına kaydı.

"Pervasızca hareket etmek için kullandığınız ayırım bu muydu?"

Hugh araya girmeye hazır bir şekilde öne çıktı. Onun kalbini incitecek hiçbir söz söylenmesini istemiyordu ve babası bazen çok sert olabiliyordu.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim ve kalbimde herhangi bir pişmanlık ya da suçluluk duyamam.

Çünkü eylemlerim beni mutsuz bir hayattan kurtardı ve Hugh ile tanışmamı sağladı. Geçen yıl Wolf'u yanımda eve götürdüğümde gerçekleşmesi gerektiğine inandığım bir buluşma. Kaderimizde tanışmak vardı ama bir şey bunu engelledi."

Kont ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Demek oğlumun aklına böyle saçmalıklar soka sensin! Kader! *Pffts*. Bir insan kendi kaderini kendi çizer. Bunların hiçbirinin arkasında mistik bir güç yoktur!"

Karısı nefesini tutmuş, keyiflenmişti. Vücudu, yüzü, her bir parçası canlılık, güç ve incelik saçıyor gibiydi. Onu kollarıyla sarma ve asla bırakmama ihtiyacı içinde kabardı. Bu dürtünün dolaysızlığı onu şaşırttı.

"Hugh da... tanışmamızın kaderimizde olduğunu düşündüğünü söyledi mi?" Belirgin bir heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Oh, lütfen bana bundan bahset. Tam olarak ne dedi?"

Babası ona öyle bir şaşkınlık bakışı gönderdi ki, Hugh gülümsedi. Adam ellerini ıçırttı ve kadın sevinçle yüz hatlarını aydınlatarak . Altın sarısı kahverengi gözler parladı ile sıcaklık ve Özlem.

Bu Bak... nasıl onu çözdü. Kadının kocasını görmekten aldığı zevk Hugh'yu hayrete asla vazgeçmemişti ve kadının tüm yüzünü aydınlatan bu gülümseme onu allak bullak etmişti. Bir kadının kocasına karşı böylesine açık bir beğeni ve hayranlık göstermesinin tahammül edilemez bir burjuva davranışı olduğunu öğrenmişti. Yine de karısı bu konuda da uygun görünmüyordu. Ondan *hoşlanıyordu...* ve duygularını saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. İçinde bir şey uyandı, daha önce hiç duymadığı korkunç bir ihtiyaç.

daha önce hiç hissetmemişti ve hepsi karısı içindi.

Ona doğru bir adım attı ama keskin bir solukla duraksadı ve ayaklarının dibindeki beklenmedik su birikintisine dehşetle baktı. Yüz hatlarından bir acı kasılması geçti ve endişe verici bir şekilde soldu. "Neler oluyor?" diye bağırdı endişeyle.

Kadın tökezleyince Hugh hemen yanına koştu ve onu kollarının arasına aldı. "Çok ağırım," diye itiraz etmeye çalıştı, sonra inledi ve eğildi başını zayıfça omzuna koydu.

Bacağını pencerelerin üzerinden kaldırmak için çabalayan babasına baktı.
"Hemen doktoru ve ebeleri çağıracağım!"

Elleri Hugh'nun boynunda sıkılaştı ve gözleri hızla onun yüzüne kaydı.
"Bebek mi?"

Emin değildi ve hiçbir güvence verememekten nefret ediyordu. Hugh Phoebe'yi kollarına alarak odadan çıktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Phoebe inledi, sıkıntının sesi kalbini sıkıştırıyordu.

"Dr. Edward dün birkaç hafta daha süreceğini söyledi! Hugh, korkuyorum!"

Alnına bir öpücük kondurdu, keşke onunla birlikte olduğunu ve korkacak hiçbir şey olmadığını anlatacak kelimeleri olsaydı. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde merdivenlere ve evin kendi kanadına doğru ilerledi. Odaya girdikten sonra onu yatağa yatırdı, sırtının ve yatak başının arkasına birkaç minder koydu.

Kederli gözlerini onunkilere dikti. "İslandım!" Sonra başka bir spazm onu kavrayınca inledi.

Onun yanına oturdu. "*Her şey yoluna girecek. Ben buradayım. Doktor ve ebeler hemen çağrılacak.*" Ve haklı olması için dua etti. Kalbine çarpan dehşet daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Ama sadece onu rahatlatmak istediği için tavrını değiştirmede.

Hizmetçiler sıcak su dolu leğenler ve yumuşak havlularla içeriye koşuşturdular.

Ayağa kalktı ve kısaca eğildi. "*Gidip tüm uygun emirlerin iletildiğinden emin olacağım.*"

Arkasını döndüğünde, kadının sesi onu durdurdu. "Hugh?"

Ona doğru döndü. Gözleri çok savunmasızdı, ter ve gözyaşları yanaklarını parlatıyordu ve her iki yanındaki çarşafı kavradı. "Çok korkuyorum," dedi kısık sesle. "Bunun *çok* uygunsuz olduğunu biliyorum... ama lütfen benimle kalır mısın?"

Her zaman, sessizce ona güvence verdi ama imzalamaya cesaret edemedi, çünkü kendisi, istekleri ve ihtiyaçları hakkındaki anlayışı sarsılmıştı. Hugh yatağa doğru yürüdü ve üzerine tırmanarak sırtını oymalı meşe yatak başlığına dayadı. Onu nazikçe yanına çekti ve acı dolu bir iniltiyle başını göğsüne yasladı. Birkaç hizmetçi onlara şaşkın bakışlar gönderdi ama o onları görmezden geldi ve karısına sarılarak

Ona ihtiyacı olan desteği ve özlemini çektiğini fark etmediği bağlantıyı sağladı.

"Bebeğim geliyor," diye mırıldandı, sesi sert ve korku doluydu. "Bu günü dört gözle bekliyordum ama şimdi çok korktuğum için kendimi paramparça hissediyorum."

Eğildi ve zaten terden ıslanmış olan alnını öptü. Zaman zaman titredi, sonra hayal bile edemeyeceği bir acı onu pençesine aldıkça hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Ve saatler sonra doktor ve ebeler geldiğinde bile onu bırakmadı. Onu odadan dışarı itmeye çalıştılar ama Phoebe onun ellerini tuttu ve çığlık attı.

Bu yüzden kaldı, gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadı ve ona ihtiyacı olan tüm cesareti ve gücü verdi. Dudaklarını kanla kaplanana kadar ısırduğında oradaydı ve ince bir feryat havayı yararak geçtiğinde de oradaydı.

Ellerini öyle bir güçle sıktı ki, adam bu gücü nereden bulduğunu merak etti çünkü sadece birkaç saniye önce bitkin düşmüştü.

"O burada mı?" diye soludu ve yastıklara yaslandı.

Adam ellerini çekmeye çalıştı ama kadın cesurca tutundu. Hugh onu bir oğulları olabileceği konusunda uyarmak istedi ama akıllıca davranarak sessiz kaldı. Ebelerin ne yaptığını görmek için yüzünü çevirmek istedi ama direndi. Phoebe onları dikkatle izlerken gözleri sağa sola kaydı, bazen parmaklarını sıktı, bazen de yatıştırıcı bir hareketle hırpalanmış ellerini ovuşturdu, ama bir kez olsun doktor ve ebeden bakışlarını ayırmadı. Sonra üzerlerine bir gölge düştü ve gülümseyen bir ebe temizlenmiş, ağlayan bir kundağı kadının göğsüne koydu ve "İşte kızınız leydim. Seçtiğiniz sütanneyi çağıracağım."

Kolundaki küçük bohçaya bakarken içinde bilinmeyen bir his, bir korku ve dehşet duygusu titreşti. Phoebe donup kaldı, o da çocuğa bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı ve sonra gözlerini ona doğru kaldırdı.

Gördüğü duygular karnına bir yumruk gibi çarptı ve nefes almasını engelledi.

"Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz," diye fısıldadı titrek bir gülümsemeyle. "Lordum... lütfen kızımızla tanışın."

Kızımız.

Başını eğip çocuğa baktı ve onun ne kadar küçük görüldüğüne hayret etti. Çocuk iki yüze bakarken ağlama sesi kesildi

ona bakıyordu.

"İkinizi de koruyacağım."

Phoebe gülümsedi ve gülümsemesi titredi, gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Biz de seni koruyacağız."

Neredeyse elini sallayacaktı ama içinde garip ve beklenmedik bir şey kıpırdandı. Hugh, tam olarak tarif edemediği güçlü bir duyguyla kuşatılmıştı. Ve yıllar sonra ilk kez, kalbinin derinliklerinde yuvalanan hisleri merak etti. Kendisini hissettiren her şeyin sonunda yaptığı gibi, rüzgârdaki küller gibi uçup gitmeden önce zihinsel bir yumruğu etraflarına kapattı.

Sakin gitme. Benimle kal, diye fısıldadı sessizce, titreyen parmaklarıyla karısının yanağındaki nemli bir saç telini fırçalamak için uzanırken.

Phoebe çocuğa bakmadan önce yanağını Hugh'un avucunun doğru çevirdi. Hugh daha yakına kaydı. Phoebe'nin burun köprüsüne dokundu ve Phoebe başını kaldırıp ona baktı.

"Kızımız için teşekkür."

On Üçüncü Bölüm

Phoebe, altındaki atın gücünün tadını çıkararak evinin yollarında koşturdu. Açık havada olmak, çiçeklerin vahşi kokusu ve güneş ışınlarının tadını çıkarmak harika bir histi. Daha geçen hafta Dr. Edwards ve ebe onu ziyaret etmiş ve hem kendisinin hem de kızının durumunun iyi olduğunu söylemişlerdi. Doktorun daha enerjik ve normal bir hayata yeniden başlamasına izin vermesi, umduğu bir şeydi. Sevgilisi Francesca Elizabeth Winthrop iki aylıkken gayet iyi gidiyor ve kilo alıyordu. Doktor Phoebe'nin doğum sırasında çektiği çileden tamamen kurtulduğunu açıkladığında çok sevinmişti.

Atı okyanuslara bakan kayalığa götürdü ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Mevsim değişmiş ve sonbahar yaklaşmıştı. Ailesi, düğün ve düğün, yakında ülkeye dönmeye hazırlanıyor olacaktı. Phoebe birkaç hafta önce Richard'ın mektubuna cevap vermiş ve yeğeninin dünyaya gelişini haber vermişti. Hugh da Düğün ve Düğün'ten haber alamadığını söylemişti.

Bu konuda endişelenmeyeceğim.

Günleri anne olmayı öğrenmenin sevinciyle o kadar meşguldü ki, mektuplarına cevap alamamak onu tüketiyordu. Birkaç ay içinde önce İngiltere'ye, sonra da sezon için şehre gideceklerdi ve evliliği güçlü ebeveynlerinin ve toplumun incelemesi altına girecekti. Bunun daha erken olmasını dilemeye gerek yoktu.

Atın dizginlerini çekiştirerek döndürdü ve ana eve doğru hafif bir tırısaya kaldırdı. Ata bineli sadece bir saat olmuştu ama Phoebe daha şimdiden bebeğinin mucizesini özlüyordu.

Ve Hugh.

Onu düşünmek bile tüm vücudunun kızarmasına ve kalbinin hızla çarpmasına yetiyordu. Evliliklerini henüz tamamlamamışlardı ve Phoebe sanki her gün bir ipin üzerinde yürüyormuş, harika ve korkutucu bir şeyin içine düşmeyi bekliyormuş gibi hissediyordu. Öpücükleri eskisinden daha büyüleyiciydi; daha uzun, daha derin, sanki sadece kendisinin anlayabileceği bir savaş veriyordu.

Phoebe, kocasının kollarını yatak tahtasına bağlamasına izin vermesi için onu nasıl kandıracağını bulmaya çalışıyordu, böylece avantaj elde edebilir ve ona karşı her zaman var olan açlığını yatıştırabilirdi. Bu kadar müstehcen ve uygunsuz olma düşüncesi yüzünün kızarmasına neden oldu.

Daha dün sabah, özel çayırılarına doğru bir gezintiye çıkmışlar ve orada birkaç kez tutkuyla öpüşmüşlerdi. Tüm bu karşılaşmadan ne kadar hüsrana uğradığını ve onu dereye ittiğini hatırlayarak inledi. Adam önce şaşırmış, sonra da intikam almak için gözlerini kısmıştı. Kadın gülererek koşmaya başlamıştı ama adam onu yakalamış, ikisini de çimlere yuvarlamış ve düşüşün acısını çıkarmıştı.

Adam ona bakarken gözlerinde bir soru vardı ve Phoebe aptal bir bayan gibi kızarmış, doktorun evlilik ilişkilerine devam edebileceklerini ima ettiğini ona nasıl söyleyeceğini bilememişti. Phoebe onun kendisini çırılçıplak soymasını ve ona kötü davranmasını istiyordu ama kendi kocasını *nasıl* baştan çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Son üç gündür düşündüğü tek şey buydu ve büyük bir utançla, ne zaman kocası onu kendisine bakarken yakalasa kızarmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Hugh onu her fırsatta öpüyordu, ama lanet olası adam her zaman duruyordu, hatta dün gece onun üzerine yuvarlanıp onu derin ve şehvetle öptüğünde bile. Adamın şaşkınlıkla sarsıldığını hissetmiş, sonra da onunla birlikte yuvarlanmadan ve onu zevkten başı dönene ve ihtiyaçtan nefesi kesilene kadar öpmeden önce durmuştu.

Ama Franny'nin yüksek sesli feryadı onların şevkini kırmış ve Franny yataktan fırlayarak yan kapıya ve çocuk odasına gitmişti. Kiraladıkları genç dul bakıcı, bebeğe usulca mırıldanıyor ve onu besliyordu. Phoebe bekledi, sonra kızını aldı, kanepeye oturdu ve ona şarkı söyledi. Bebeği mutlulukla kıkırdadı ve Hugh kapı aralığında durup onları izledi, bakışları sahiplenici ve şefkatliydi.

Kadın odalarına döndüğünde, adam gitmişti ve kadın onun dönüşünü beklerken uykuya dalmıştı. Bu sabah uyandığında yatağın onun tarafı sıcaktı ama bir kez daha onu özlemişti. Phoebe geç de olsa onun kendisinden kaçıp kaçmadığını merak etmişti.

"Alo," diye seslenen bir ses onu irkiltti.

Atı döndürdüğünde modanın ilk bakışlarına göre giyinmiş bir beyefendinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Phoebe malikâneye doğru baktı, dışarıda birkaç bahçıvan olması içini rahatlatmıştı. Hugh'la birlikte ata binmemiş ya da bir uşak almamıştı. Ne de olsa hâlâ Winthrop mülkündeydi.

Beyefendi yaklaştığında yavaşladı ve eğer yanılmıyorsa, onu iyice tarayan bakışlarında takdir ışığı yandı. Oldukça cesurdu. O zaman bir apkın, şüpheli niyetleri olan biri.

"Bir beyefendinin saygısını göstermiyorsunuz," dedi, bu kaba hayranlıktan anında rahatsız olmuştu.

Kaşları havaya kalktı. "Dürüstsünüz, değil mi Leydi Phoebe?"

Kadın sertleşti ve adama daha yakından baktı. Akıl almaz siyah gözleri olan yakışıklı bir adamdı. Vücudu *tonlarca* ağırlıktaki çoğu erkek gibi kıvrak değil, sanki ağır işlere yabancı değilmiş gibi kaslıydı. "Affedersiniz ama birbirimizi tanıyor muyuz?"

Elini üst cebine attı ve üzerinde bir madalyon bulunan küçük bir kolye çıkardı. Açtı, atını yaklaştırdı ve incelemesi için yukarı kaldırdı.

Çerçeveadaki küçük resim onun birkaç yıl önceki haliydi. Kalbi küt küt atmaya başladı ve ona baktı. "Kimsin sen?"

"Kardeşin seni eve getirmem için beni gönderdi." Phoebe'nin nefesi kesildi. "Seni mi gönderdi?"

"Evet."

Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Peki bu benim hangi kardeşim?"

"Yaşayan tek kişisiniz Lord Westfall." şapkasını başından sıyrarak kumralla karışık koyu sarı saçlarını ortaya çıkardı. "Ben Spencer, Vikont Malfoy. Arkadaşlarım bana Serçe der."

Birkaç saniye boyunca ona baktı. Phoebe ağabeyinin ona, eğer müsait değilse ve yardıma ihtiyacı olursa, her zaman yardım edebileceğine inandığı üç arkadaşı olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Wolverton Dükü, Blade Kontu ve Vikont Malfoy. Nasıl olmuştu da ağabeyinin güvenilir arkadaşlarından biri onu burada bulmuştu? "Lord Malfoy-"

"Lütfen bana Serçe deyin," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu tür yakınlaşmalara sadece birkaç kez izin veririm. Siz, Lordum, onlardan biri değilsiniz."

Adamın gözlerinde farklı türde bir takdir vardı ve bu takdire kadın da aynı derecede güvenmiyordu.

"Hak ettiğim şekilde cezalandırıldım ve yaralandım, Leydi Phoebe." Yine de onun ses tonundaki alaycı damarı duydu.

Ona soğuk ve kayıtsız bir bakış fırlattı. "Richard'ın seni neden buraya gönderdiğini anlayamıyorum." Hâlâ Richard'ın Hugh ile evliliğini engelleme planını hatırlıyordu.

Vikont bir an tereddüt etti. "Kardeşiniz sizi arıyordu Leydi Phoebe ve bildiğim kadarıyla sizden sadece bir mektup alabildi. İskoçya'da gölgeleri kovalamakla meşgul olduğum için ondan talimat almam biraz zaman aldı."

"Anlıyorum." Ama anlamamıştı. "Peki talimatlar ne?" "Seni eve getirmek için tabii ki."

Phoebe'nin içinden kızgınlık geçti. "Richard'a buraya yerleştiğime dair güvence verdim. Tanımadığım birini böyle bir mesajla göndermeye cüret etmesi akıl alır gibi değil."

"Meseleyi yanlış anlıyorsunuz. Kardeşinizin mektuplarınızdan herhangi birini sizin yazdığınızı bilmesinin hiçbir yolu olamaz. Bu, sizi iradeniz dışında alıkoyan alçak birinin emriyle yapılmış olabilir."

Keskin bir nefes çekti, kardeşinin mantığıyla böyle bir yoldan geçebileceğini hiç düşünmemişti. Ama bu tamamen mümkündü. Londra'nın en acımasız adamlarından biri olarak bilinirdi ve babaları her zaman onun istenmeyen kişilerle ve canilerle ilişki kurmasından yakınırdı. Ağabeyinin onun için birini gönderdiğinden şüphe duymuyordu, her ne kadar bu şekilde davranması onu çileden çıkarmış olsa da. Onun baskı altında olduğuna mı inanıyordu?

Vikont atını biraz daha yaklaştırdı. "Richard'ın emri sizi buradan alıp ne pahasına olursa olsun eve götürmemdi."

"Richard onu ziyaret etmemi istiyorsa, reddetme ya da kabul etme hakkına sahip olduğum bir davetiye gönderecektir. Güvenliğimi ve nerede olduğumu öğrenmesi için neden birini göndermeyi uygun gördüğünü anlıyorum."

Adamın hissetmiş olması gereken acı ve endişeden duyduğu pişmanlık içini kemirdi. Evie'nin hamileliğiyle ilgili sorunları olmasaydı, Richard'ın onun için geleceğini biliyordu. Vikont ona düşünceli bir bakış gönderdi. "Birkaç gün içinde Londra'ya dönmek istiyorum, Leydi Phoebe. Size kendinizi hazırlamanızı öneririm.

seyahatler."

Vikont'un ses tonunda tehlikeli bir şeyler vardı ve dizginleri eldivenli ellerinin arasında sıkı. Sanki onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi at kıpırdandı ve başını biraz savurdu.

"Sizi tanımıyorum ve sizinle hiçbir yere gitmeyeceğim, Lord Malfoy," dedi açıkça. "Eğer bu size İngiltere'ye kadar eşlik etmem için bir davetse, cevabım kesinlikle hayır. Kardeşime üzüntülerimi ileteneğinize, güvende olduğuma ve bana iyi bakıldığına inanıyorum. En kısa zamanda ziyaret edeceğime dair ona bir mektup göndereceğim."

Gözlerinde bir şey parlıyordu. Çözmesi zordu ama hoşuna gitmemiştir. Phoebe ağabeyi ve onun karıştığı tehlikeli insanlar hakkında omurgasında bir ürperti hissedecek kadar çok şey biliyordu.

Vikont, "İş zorlaştıracanızdan korkuyordum," diye mırıldandı.

"Eğer biraz daha yaklaşırsan çılgılık atarım," diye uyardı. "Ayrıca küçük görünebilirim ama ben vahşi bir savaşçıyım."

Gözleri büyüdü ve eldivenli ellerini havaya kaldırdı. "Size *asla* zarar vermem, Leydi Phoebe. Bunu yapmak kendi ölüm fermanımı imzalamak olur, değil ? Ama Richard'ın kabul edeceği tek karşılık Londra'da bulunmanızdır."

"O zaman belki de benimle birlikte ana eve dönmeyi ve cevabı kocamın vermesine izin vermeyi tercih edersiniz?"

Lord Malfoy dikkat çekici bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Kocanız mı?" Çenesini kaldırdı. "Evet."

Gözleri kuşkuyla irileşti. "Beş aydan biraz fazla bir süredir kayıpsın ama kendine bir koca bulmayı mı başardın?"

Ve bir çocuk. Ama Richard'ın bu bilgiyi nasıl karşılayacağını bilmediği için bunu söylememiştir ve Richard'ın ne kaçtığı koşulları ne de mektubunda yazdığı ayrıntıları paylaşmadığı açıktı. Sadece ne pahasına olursa olsun geri dönmesi için küstahça bir emir vermişti.

Vikont ona hesapçı bir bakış gönderdi. "Sanırım kocanız benimle dönmenize izin vermez."

Ona sıkı bir gülümseme gönderdi. *Doğru tahmin ediyorsun.* "Onun düşüncelerine sahip olamam; en iyisi bunları öğrenmek için onunla görüşmeniz."

Vikont birkaç dakika ona baktı, sonra adam beklenmedik bir şekilde şapkasını eğdi, döndü ve koşar adımlarla uzaklaştı. "Hoşça kalın leydim," diye seslendi arkasını dönmeden. "Mesajlarınızı Lord Westfall'a iletacağım."

"Lütfen Richard'a ona yazacağımı söyleyin," diye bağırdı.

Ancak adam onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. İç çekerek atını ahıra doğru itti.

Ne düşünüyorsun, Richard? Küstahlığı biraz can sıkıcı olsa da, onu sevdiğini bildiği için göğsünü bir sıcaklık kapladı. "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Yakında hepimiz Londra'da olacağız ve söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

...

Hugh karısının geri çekilen figürüne baktı, garip bir his göğsüne baskı yapıyordu. Karısı içeri girdiğinde, "*Kimdi o adam?*" diye sormuş, karısı da sorusunu basit bir cevapla geçiştirmişti: "Onu tanımıyorum ve pek de önemli biri olmadığını söyleyebilirim."

Yine de aralarındaki etkileşimi gözlemlemişti. Kadının o adamla konuşma şekli hiç de önemsiz görünmüyordu. Karısı gergindi ve sözde yabancı ona çok yakın duruyordu.

Kont onun yanına gelerek, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı. "O da... o da böyleydi. Annen her türden erkekle tanışır ve sonra cahil numarası yapardı."

"Phoebe o kadına hiç benzemiyor."

Yüzünde bir gülümseme belirmeden ve gözlerinde neşe parıldamadan önce şüpheyi kükredi. "Torunumu almama izin verin."

Bu ağırlık bir buz topuna dönüştü ve Hugh'nun tüm vücudu soğudu. Franny'yi usulca babasına teslim etti ve pencereden çimenliğe doğru baktı. O adam ve atı uzakta bir leke gibiydi.

"Bunu akıllıca araştırın," dedi babası, bebeğe bakarken takındığı yüz ifadesiyle tamamen çelişen ciddi bir sesle.

Hugh parmaklarını kaldırdı. "*Araştırılacak bir şey yok.*"

"Katherine de aynısını yaptı. Burnumun dibinde sevgilileriyle buluştu. Vikontesiniz o adamı tanıyor... Yaşlı gözlerime samimi göründüler."

"*Öyle olsalar bile, beni ya da planlarımızı etkileyecek güce sahip değiller. Onun hayatındaki rolünü unutuyorsun.*" Yüzünü dikkatle sakınlaştırdı ama Hugh kalbinin çarptığını ve daha önce hiç hissetmediği tuhaf bir duygunun onu ele geçirdiğini fark ederek irkildi.

Tanrı aşkına bu da ne?

Kalbindeki gümbürtüyü duymazdan gelen Hugh çalışma odasına doğru ilerledi. Oraya vardığında, İngiltere'deki çeşitli mülklerinden kendisine gönderilen bazı defterleri ve yatırım raporlarını inceleyerek bir saat geçirdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini işine veremiyordu. Aklı sürekli karısına, daha önce içeri girdiğinde yanaklarının kızarmasına ve sorusuna cevap vermeden önceki tereddüdüne gidiyordu. Ama daha da kötüsü, kendisine saldıran duyguların derinliklerinde sıkışıp kalmıştı... hayır, *hâlâ* içinden geçen duyguların. Neydi onlar? Şaşırtıcı ve tuhaf doğaları göz önüne alındığında, çözümleri ne kadar zordu.

Sinirli bir homurtuyla yüksek berjer koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı. Karısının hayalleri düşüncelerini doldurdu ve kalbindeki acı şok edici boyutlara ulaştı. Karısının yalan söylemiş olabileceği fikrinin onu etkilediğini geç de olsa fark etti. Lanet göğsünün neredeyse fiziksel olarak nasıl acıdığı göz önüne alındığında, çok fazla.

Rahat pozundan çıktı ve üst çekmecesinden bir tomar kâğıt, bir hokka ve bir tüy kalem çıkardı. Ne söylemek istediği üzerinde fazla durmadan ona bir mektup yazacaktı ve belki o zaman duygularının gerçeği ortaya çıkacaktı.

Sözlerini okumak için duraklamadan önce birkaç dakika yazdı. *Lanet olsun!* Ne söylemek istediğini gerçekten düşünmemişti.

Sevgili

Phoebe,

senden

hoşlanıyorum.

Atın üstündeki adamla olan kaçamak konuşması için neden bir neden istememişti? Onun yerine... *Senden hoşlanıyorum.* Kâğıdı sanki daha fazla tutarsa alev alacakmış gibi masanın üzerine koydu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak kağıda baktı.

Sana güveniyor muyum, öyle mi, karım? Kimsenin sahip olmadığı bir parçamın içine girmene izin verdim ve bunu fark etmedim mi?

Kapı çalındı ve o daha zile basıp birini çağıramadan kapı sarsılarak açıldı ve karısı kapının önünde belirdi. Karısı aceleyle odaya girerken güzelliği ve gülümsemesi adamın kalbini delip geçti.

Elini kaldırdı ve konuşurken imzasını attı. "Babam Francesca'yı kreşe götürdü. Ona kitap okuyor. Deniz kenarında yürüyüş yapmamızı ister misin? Akşam yemeği duyurulmadan önce en az iki saatimiz var."

Onun sessizliği karşısında duraksadı ve elbisesinin önünü düzeltti. Kendi iradesi dışında, bakışlarının onun yüzünde kaldığını fark etti. Tatlı dudakları, bu mesafeden bile dikkatini çekmiş ve kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden olmuştu.

Bu, daha önce sevgilisiyle buluşmuş bir kadının yüzü müydü? İçindeki şüphe çekirdeğini hissetmesine ve yumruğunu masaya vurmaya istemesine rağmen kendini sorguladı. Hemen bu fikri aptalca bularak kendini şaşırttı. Kadın güvensizliğini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve yaşlı kontun saçma sapan sözlerinin kalbine bunu yerleştirmesine izin vermekle aptallık etmişti.

Ellerini kaldırdı. "*Çok güzel görünüyorsun.*"

Yanaklarına belli belirsiz bir pembelik yayıldı ve Hugh ona daha önce hiç güzel olduğunu, gözlerinin gördüğü en güzel gözler olduğunu ya da gülümsemesinin onu aptalca... kaprisli biri haline getirme yeteneğine sahip olduğunu fark etti.

Ayağa kalktı ve konuşurken parmakları canlandı. "*Çok güzel bir gülümseme var... ne zaman görsem kalbim... sıcacık oluyor.*" İltifat ederken kendini beceriksiz hissediyordu ama bir şey onu şu anda sınırsız olmaya itiyordu.

Kız kıkırdadı ve adam bunun o güne kadar duyduğu en güzel seslerden biri olduğunu düşündü.

"Beni pohpohluyorsunuz lordum. Söz veriyorum böyle kurnazca iltifatlar *her şeyi.*" Sonra göz kırptı.

Kadının arsızlığına gülümsedi, ayağa kalktı ve meşe masanın etrafından dolanarak ön tarafa geçti ve yüzeye oturdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Farklı görünüyordun, Hugh."

Karısı onun adını yeterince söylemiyordu. Ve kendini farklı hissediyordu. Anlaşılmaz olduğu kadar açıklanamaz da bir şeydi bu ve Hugh'nun tek bildiği, bunun yarattığı kaçmayacağıydı. Gerçekte, karısına karşı tam olarak ne hissettiğini anlamak istiyordu, böylece bu zayıflamaya karşı acımasızca korunmalı mı yoksa onu beslemeli mi bilebilirdi.

Dikkat et, oğlum. Yaşlı Kont'un uyarısı, düşüncelerinin arasında yaygın bir hastalık gibi dolaşıyordu. Bu sinsi öğretilerin etrafında zihinsel bir yumruk oluşturdu ve onları ezdi. Verdiği kararlar manipüle edildiği için değil, kendi hesaplamasıyla olacaktı.

"*Bana gerçekten söyleyin, en sevdiğiniz eğlenceler nelerdir?*"

Bir tutam saçını saçlarının arkasına sıkıştırarak adamın dikkatini göğüs dekoltesine çekti. Kolları fırfırlı, ince, soluk sarı bir günlük elbise giymişti. Artık çocukla şişmediğine göre, vücudu narin ve zarif bir güzelliğe bürünmüştü. Yanakları artık tatlı bir şekilde yuvarlak değildi; yüz kemikleri zarif bir şekilde oyulmuş ve zarif elmacık kemikleri ile eğimliydi, ağzı dolgun ve gürdü. Çenesinin biçimi onun inatçı doğasına işaret ediyordu ve sık sık başını eğip tam oraya küçük bir öpücük kondurma isteğiyle savaşıyordu. Çıkık göğüsleri ve dar beli, geceleri onu ziyaret ettiği için rüyalarının çoğunda yer almıştı.

"En sevdiğim eğlenceler?"

Adam başını salladı ve kadın ona bakarken başını öne eğdi, belli ki adamın beklenmedik merakına anlam veremiyordu.

"Uçurum kenarında ya da çayırlarımızda yürüdüğümüzde. O anlardan büyük keyif alıyorum. Franny ile her gün vakit geçirmekten duyduğum mutluluğu ifade edemem."

"Peki ya biz tanışmadan önce?"

Burnunu kıvırdı. "Küstah lordlar tarafından yazılan çirkin mektuplara cevap vermek hoşuma gidiyordu."

Gülümsedi.

Phoebe birkaç adım daha yaklaştı. "Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek için ani bir merak mı duyuyorsun?"

"Daha çok güçlü bir açlık gibi."

Bu düşünce onu ürkütmüş gibi gözleri büyüdü, sonra genişçe gülümsedi. "Bir dükün kızından beklendiği gibi çok kısıtlı bir hayat sürdüm. Altı yaşından itibaren birkaç öğretmenim ve mürebbiyem oldu. Ben... Açık havada bulunma ayrıcalığından pek hoşlanmıyordum ve buraya geldiğimden beri, çıplak ayak parmaklarımda çimenlerin hissini, elbisemi bacaklarımda etrafında savururken rüzgarın hışırtısını, tenime düşen yağmurun hissini, kuşların sesini, dağlardan aşağı ve ağaçların arasından gelen rüzgarın ıslığını sevdiğimi öğrendim. Sanırım kafese kapatılmadan önce... ve şimdi..." Hafifçe, biraz da hüznle güldü. "Şimdi, utancım sayesinde yaşam sevincini buldum."

Ayakları çıplak, çimenlerin üzerine çıkıp yüzünü gökyüzüne kaldırdığı ve gülümsediği günleri düşündü. Dün bile bunu yapmıştı ve Hugh pencerenin önünde durmuş, tam olarak anlayamadığı bir şeyi arzulayarak onu izlemişti. Kadın bir elini kaldırıp onu dışarı çağırmış, Hugh da gidip onun yanında durmuş ve uzunca bir süre gökyüzünü seyretmişlerdi.

Onun usulca fısıldadığı "Güzel" sözcüğü, Hugh görevinin başına dönmeden önce aralarında geçen tek sözcük olmuştu. Hugh daha sonra, sevdiği tüm çiçekler ve kuşlarla birlikte kendi özel bahçesini ve park alanlarını inşa etmeye karar verdi.

"Şimdiye kadar yaptığınız en korkunç şey neydi?"

"On beş yaşındayken kardeşim ateşten ölmek üzereyken, sevdiği kadına ona ihtiyacı olduğunu bildirmek için gece vakti yanımda sadece Sarah ile gizlice dışarı çıktım. Ayak izleri ya da korkunç yaratıklarla karşılaşabileceğimi umursamadım."

Onun cesaretini zaten biliyordu ama bu... Hayranlık onu büyük bir telaşla doldurdu. *"Bana daha fazlasını anlat."*

Düşünceli bir şekilde yanağına dokunmadan önce kaşlarını kaldırdı. "Müziği severim, özellikle de piyanoyu. Bir zamanlar her gün saatlerimi piyano çalarak geçirirdim."

"Peki ya arkadaşların?"

Gözleri dikkatle onun yüzünü ararken, "Ben hiç fazla yapmadım," dedi usulca. "Sadece bir sezon geçirdim ve benim yaşımdaki kızların çoğu, sosyetenin en uygun bekârlarının dikkatini çekmeye çalışırken beni rekabetçi bir düşman olarak görmeyi daha uygun buldu. Güvendiğiniz bir arkadaşınız ve sırdaşınız var mı?"

"Hayır."

"Bu kadar mı, sadece bir hayır mı?"

"Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadım. Eğitimimi burada işaret dili konusundaki becerileriyle tanınan öğretmenlerle tamamladım."

Gözleri kederle yumuşamıştı. "Ton'un birçok genç lordunun katıldığı o eğlencelere katılmadın mı?"

O beyefendilerin ne yaptığını düşünüyordu? "Ne gibi?"

Gözleri meydan okuyan bir mizahla parlıyordu. "Yarışlar, metresler, seçkin centilmen kulüpleri, kumar, miraslarıyla lüks ve savurgan bir yaşam?"

"Buradakilerin hiçbirine katılmam için davet edilmedim. Ne de Edinburgh'işlerimizi ziyaret ettiğimde. Ama davet edilmiş olsaydım bile bu uğraşlar asla mantığıma hitap etmezdi."

Bir adım daha yaklaşırken yemyeşil ağzında gizli bir gülümseme belirdi.

Karısının eşsiz yapbozunu düşünürken ellerini yavaşça kaldırdı. "Merak ediyorum..."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Bana yakın olarak kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyorsun." Bu keşfin şaşkınlığı şiddetli bir sarsıntı gibi içinden geçti.

Bu itiraf onun elbisesinin kenarlarını sıkıca kavramasına neden oldu.

"Acaba sizin için de aynı şey geçerli mi, yoksa bu garip çılgınlıkta yalnız mıyım?"

Bakışları yumuşadı. "Evet, benim için de aynı şey geçerli."

Bir anlık zevk ve belirsizlik yaşadı. Onun yanıt vermemesi üzerine, "Yakınlığım beni öpmeyi düşündürüyor mu?" diye sordu.

"Dudaklarını dudaklarımda görmek istemezsem kendimi şaşırtırım."

Kirpikleri kısa bir süreliğine aşağı indi ve bakışları bir kez daha onunkilere yöneldiğinde, Hugh'nun içinde derin bir farkındalık çiçek açtı. Karısı onu istiyordu. Ona cesaretle bakan bakışlardan hınzırca bir cüret fıskırıyordu.

"Öpüşmekten daha fazlasını yapmayı düşünüyor musun?" diye mırıldandı.

Masanın kenarını kavradı, onu yakalama, yüzeye fırlatma ve onunla hınzırca bir ilişki kurma isteğiyle savaştı. Doğum ve iyileşmenin ne kadar zaman aldığı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Hugh son birkaç haftadır onun hassasiyetlerine ve yapısına çok dikkat ediyor, daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda kendisine haber vermesini bekliyordu. Baştan çıkarıcı öpücüklerine ahlaksızca karşılık verse de, asla daha fazlasını talep etmemişti. Ve böylece, vücudunun ne zaman hazır olduğunu en iyi onun bileceğine inanarak kendini tutmuştu. "*Evet.*"

Etraflarındaki hava beklentilerle titriyor gibiydi. "*Az önceki adam kimdi?*"

Birbirlerine baktılar.

"Kendisinin Vikont Malfoy olduğunu ve beni Londra'ya geri götürmek için burada olduğunu söyledi. Reddettim ve o da gitti."

Hissettiği tüm sıcaklık kayboldu ve omurgasına serin bir temkin . "*Bu önemsiz bir mesele değil.*"

Bir omzunu zarif olmayan bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Öyle, çünkü ben buraya aidim... sana, Franny'ye, Caroline'a ve Kont'a. Hazır olduğumuzda İngiltere'ye döneceğimizi söyleyebilirim."

Hugh doğruldu, o da yere baktı ve uzun süre masasına baktı. "Bu benim için bir mektup mu?" diye sordu, kâğıda uzanarak.

Onu yakaladı ve kendisinden uzak tuttu. Hugh onun karmakarışık düşüncelerini okumasına pek hazır değildi, hele kendisi de bu düşünceler karşısında şaşkınlık içindeyken. Kadın kâğıdı ondan almaya çalışınca Hugh ayağa kalktı ve elini havaya kaldırdı. Phoebe kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da kadınlara yakışmayacak bir şekilde gözlerini devirdi.

"Hugh?"

Sessizliği kendi cevabıydı.

"Beni bir daha öptüğünde her türlü iknaya boyun eğeceğim," dedi usulca.

Bu beklenmedik kışkırtma ve söz karşısında nefesi kesildi. Sonra döndü ve onun cevabını beklemeden uzaklaştı.

Bölüm On Dört

Phoebe, Hugh'nun bakışlarını ensesinden kalçasına doğru inen fiziksel bir okşayış gibi hissedebiliyordu. *İkna etmene boyun eğeceğim...* Ya da daha çok onun ırzına geçmesine. Kapıdan sadece birkaç adım ötede dönüp hızını kontrol etmeden ona doğru koştu. Adamın güzel gözleri irileşti ve o daha tepki veremeden ya da niyetini tahmin bile edemeden Phoebe zıpladı, omuzlarından tutarak bacaklarını adamın kalçalarına dolayabilmek için kendini yukarı çekti. Bu son derece skandal ve çirkin pozisyona -elbisesi dizlerine kadar inmişti ve kocasına bir sarmaşık gibi sarılmıştı, ayak bilekleri sırtına asılmıştı- odaklanmadı ama omuzlarından birini serbest bırakarak, saklamaya çalıştığı notu koparmak için hamle yaptı.

Evet! Zafer dolu bakışlarını kocasına çevirdiğinde ağızlarının birkaç santim aralıkta olduğunu ve kocasının donup kaldığını fark etti. Belli ki kocası onun bu hareketini beklemiyordu ama Phoebe onu bu kadar şaşırtacağını ve mermerden bir heykele dönüştüreceğini düşünmemişti.

Onun kalp atışlarını, göğsüne sıkıca bastırıldığı göğüslerinde hissedebiliyordu. Phoebe'yi bir sıcaklık dalgası kapladı ve beklenmedik bir şekilde mahcup oldu ve efendisinin vücudunun her izini kendi vücudunda hissedebildiğinin yoğun bir şekilde farkına vardı. Parmakları refleks olarak onun omzunda sıkılaştı ve kirpikleri kısa süreliğine kapandı, sanki ceketinin ve gömleğinin katmanlarını delip geçen tırnaklarının acısının tadını çıkarıyordu.

"Uygunsuz davrandım," diye fısıldadı, adamın dudaklarının ne kadar yakın olduğunun acıyla farkındaydı.

Phoebe notu yanağına yaklaştırdı. "Lütfen geri al." "*Oku onu.*"

"Ben... hayır, bunu yapmamı istemediniz ve ben de mahremiyetinizi böylesine düşüncesizce göz ardı etmemeliydim-"

Bir parmağını kızın ayrık dudaklarına bastırdı. Sonra parmaklarını kaldırdı ve "*Phoebe?*" diye imzaladı.

"Evet?"

"Oku."

Hâlâ ona sımsıkı sarılmış olduğunun acıyla farkında olan kadın başını çevirdi ve bakışlarını mektuba indirdi.

Sevgili

Phoebe,

senden

hoşlanıyorum.

Yanlış başladım. Karım olduğun için mutluyum. Dinliyorum

Kızımıza şarkı söylüyorsun ve onun neşeli kıkırdamaları kalbimi acıtıyor. Daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemiştim ama bunun iyi bir şey olduğunu anladım çünkü Franny ve seni ne zaman birlikte görsem ben de gülümsemek istiyorum. Ne zaman gülseniz, bacakları tekmeliyor ve gülümsemesi sizinkinin güzelliğiyle kıyaslanabilir. Bir kez bile olsa sesimi duymasını ne kadar isterdim. Senin için şarkı söyleyebilmeyi, seninle birlikte gülebilmeyi ne kadar isterdim.

Seninle tanıştığımдан beri kahkahanın tatlı seslerindeki güzelliği ve gücü öğrendim ve pişmanım, aynı şeyi senin için asla yapamayacağım için çok pişmanım. Şimdi merak ediyorum, sessizliğimden ve sessizliğimin sunabileceği yalınlıktan hoşlanmayacak mısın? İzin verirsen sana sadece gecenin karanlığında yalnız ve hüznümlü olduğumda kendim için çaldığım bir şey vereyim. Flüt çalmayı dünya seyahatlerimde öğrendim ve dudaklarımın çıkarabildiği tek ses bu. Bu seslerle sana şarkı söylememe, seninle gülmeme ve seninle konuşmama izin ver.

Kağıt elinde dalgalandı ve üzerine bir su damlası düştü. Telaşla, sessiz gözyaşlarının yanağından aşağı süzüldüğünü fark etti. Bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Aptalca davranıyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum."

Adam onu aşağı indirdi ve kadın adamın vücudunun onunkine doğru kaydığını fark etti.

"Şimdi benim için çalar mısın?"

Adam uzun bir süre sessizce ona baktı ve kadın umutsuzca onun en içten düşüncelerini bilmeyi diledi. Ondak uzaklaşıp kitap raflarına gitti ve yüzeyinde zarif bir oyma deseni olan dikdörtgen biçimli bir kutu aldı. Hugh kutuyu açtı ve içinden garip bir flüt çıkardı.

Phoebe bunun güzelliği karşısında nefesi kesildi ve onun yanına doğru ilerledi. Daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu, rengi soluk bir yeşildi, neredeyse yeşim taşına benziyordu. Adam çiçeği dudaklarına götürürken Phoebe onun bileğini tutarak onu durdurdu. Phoebe onun elini tutarak kendisiyle gelmesi için çekiştirdi. Adam onu açık pencereye kadar takip edince gülümsedi.

"Hadi gizlice bahçeye çıkalım."

Arkalarından kapıya doğru baktı.

"Dışarı çıkıp salondan çıkabileceğimizi biliyorum ama bu daha... heyecan verici görünüyor."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bunu onayladığı anlamına geldiğini anladı. Terliklerini hızla çıkardı ve bir ayağını pencereden sarkıtarak denge için adamın omzunu kavradı. Günlük elbisesi inciklerine kadar sıyrılarak çoraplı bacaklarını ortaya çıkardı. Adamın bakışlarını bacaklarında hissedince gülümsemesini gizleyerek arkasını döndü.

Onu takip etmeden önce hızla pencerelerden geçmesine yardım etti. Tamamen dışarı çıktığında, yan bahçelere giden taş patikada aceleyle ilerledi. Adam Phoebe'nin kolunu çekiştirince Phoebe'nin nefesi kesildi ve arkasını döndüğünde adam soğuk zemindeki çoraplı ayaklarına dikkatle baktı. Kocası yeşim taşından flütü ona uzattı, o da kavradı, sonra eğilip onu kollarının arasına aldı. Kadın bir gıcırtyla kollarını aceleyle kocasının boynuna doladı ve flütü düşürmemeye dikkat ederek ona tutundu.

Kalbinde tehlikeli bir his uyandı. Adamın ağzında bir gülümseme belirdi ama ona bakmadı, sadece uzun ve güçlü adımlarla bahçeye doğru yürümeye devam etti. Phoebe onun kendinden oldukça memnun olduğunu hissetti ve onu neden kollarına aldığını anlayamadı. İtiraz edecek değildi, orada olmak hoşuna gidiyordu.

Yan bahçelere girdiler ve adam onu ayağa kaldırıp flütünü aldı. Kadın Grek çeşmesinin yanındaki taş banka oturdu, adam da onun karşısındaki başka bir banka. Hugh onun bakışlarını kırılmaz bir şekilde tuttu ve enstrümanı ağzına götürdü. Dudaklarını gövde boyunca ikinci deliğe yerleştirdi ve parmaklarıyla dördüncü ve altıncı delikleri kapattı. Sonra üfledi.

Havada rüzgâra benzer, güzel ve unutulmaz bir ses yükseldi. Tüyleri diken diken oldu ve şaşkınlıkla ona bakarken dudakları aralandı. Phoebe daha önce hiç bu kadar karanlık ve parlak, bu kadar görkemli ve unutulmaz bir ses duymamıştı. Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi onun önünde durdu. Aralarındaki hava öyle duygularla titreşip nabız gibi atarken o anın tamamı uhrevi bir his uyandırdı ki boğazı ağrıdı.

Sanki kaderimde seni sevmek varmış gibi hissediyorum, Hugh Winthrop, çünkü başka bir ruha karşı böyle bir özlem duyabileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Hugh ritmini bozmadan ayağa kalktı ve çalarken ona baktı. Müzik zaman zaman ağlamaklı bir şekilde yankılanıyor, sonra zengin ve zorlayıcı bir şekilde havaya yükseliyordu. *Bana ne söylüyorsun?* diye sordu sessizce.

gözlerindeki mavi parıltıdan başka bir yere bakamadı. Ve müzik cevap verdi. Ortaya dökülen sesler saf ama çok yoğun hissettirdi, çünkü kalbi onu dolduran isimsiz hislerle titredi ve hepsi onun yaptığı müzik tarafından uyandırıldı.

"Hugh," diye fısıldadı. "I..."

Gecenin güzelliğine çirkin bir ses karıştı. Müzik aniden durdu ve ikisi de Caroline'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmek için etraflarına baktılar.

"Lütfen içeri gelin," dedi yumuşak, sakın bir ses tonuyla, gözlerindeki acı ve yüzündeki ıslaklıkla çok çelişiyordu.

"Yaşlı kont..." Boğazı yutkunmak için çalıştı ve bir avucunu göğsünün üzerine bastırdı. "Babamız... o öldü."

...

Kontun yüzünde bir gülümsemeyle ödülüne doğru yola çıkmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Vefatından önce herhangi bir endişe ya da acı çığılığı duyulmamıştı. Akşamını Franny'ye kitap okuyarak geçirdikten sonra küçük saç tutamını öpmüş ve odasına çekilmişti. Onu yatakta uzanmış, ellerini göğsünde birleştirmiş ve ağzını memnun bir kıvrımla kapatmış halde bulan uşağıydı. Vefatı beklenmesine rağmen, şatonun üzerine bir keder örtüsü çökmüştü ve o zamandan beri aralıklarla yağmur yağıyor, gök gürültüsü ve şimşeklerin kasvetli gürültüsü gökyüzünü kesiyordu.

Lord Albury daha dün aile mezarlığına defnedilmişti. Phoebe onu uzun zamandır tanımiyordu ama sanki kalbinden bir parça kopmuş gibi hissediyordu. Kont herkese bir mektup bırakmıştı ve kendisine de bir mektup bırakmış olmasına şaşırılmıştı. O kadar çok okumuştı ki, kelimeler kalbine gömülmüştü.

Sevgili Vikontes Huxley,

Sevgili Phoebe. Bize ayrılan kısa süre içinde seni tanımak bir zevkti. Oğluma büyük neşe veren çok hoş bir genç bayansınız. Onda çok fazla gülümseme gördüm ve delikanlının kendisinin de farkında olduğundan şüphelendiğim bir umut havası onu çevreliyor. Bunun için size teşekkür ederim, çünkü yüzünün ne kadar sert olduğunu fark etmemiştim.

Sizi uyarmalıyım, eşine karşı çok ilgili olsa da, ona her baktığınızda gözlerinizde görebildiğim bazı duyguları asla ifade etmeyebilir. Bunun için boşuna umutlanmayın ve hiç acı çekmeyeceksiniz.

Hayal kırıklığı. Verebileceğinden fazlasını istemeyin, sadakatinizden şüphe etmesine fırsat vermeyin, böylece kalp acısı çekmezsiniz. Bu yaşlı aptalın öğretisini bir kez dikkate aldığınızda, birlikteliğinizin hoşnutluk içinde geçeceğini söyleyebilirim.

Francesca'nın mutluluğu ve ödülüme gitmeden önce torunumun üzerine titreyebildiğim için teşekkür ederim. Hugh, Caroline ve William için de birer mektup bıraktım. Dileğim evlerimizin keder mezarlarına dönüşmemesi. Yüce Tanrım, dünyanın görmesi ve tahmin etmesi için siyah krepler ve yas kıyafetleri olmasın. Beni en önemli yerde, kalplerinizde özleyeceksiniz ve bu, canlarım, fazlasıyla yeterli.

Sevgiler, baban.

Phoebe mektubu birkaç kez okumuş ve sevgili efendileri için açıkça yas tutan Caroline ve hizmetçileri rahatsız etmek istemediği için odasında özel olarak ağlamıştı. Şok edici bir şekilde, Franny'ye elli bin sterlinlik bir miras ve annesine ait olan birkaç sevgili mücevherle birlikte sahipsiz bir mülk bırakmıştı. Franny ayrıca, on sekiz yaşına gelene kadar açılmaması için talimat bıraktığı kendi mektubunu da almıştı. Phoebe'nin düşünceleri, Kont'un onu şefkatli duygular beklememesi konusunda uyardığı adama yöneldi.

Hugh.

Son birkaç gündür çalışma odasında Edinburgh'dan birkaç avukat ve hukukçuyla ve hatta Londra'dan bir çiftle birlikte, Hugh'un kontluğun yasal varisi olarak tanınması için Lordlar Kamarası'na çağrıda bulunulması için Lord Şansölye'ye dilekçeler hazırlıyorlardı. Hugh'un Lordlar Kamarası'nda akranlarına tanıtılacağı ve törenin sonunda Bağlılık Yemini'ni okuması gerekeceği bir zaman gelecekti. Zamanı geldiğinde o sulardan nasıl geçeceğini merak ediyordu. Yeminini imzalamasına izin verecekler miydi?

Kocasını düşünmek bile onu aklına getirdi ve nefesi hızlandı. Phoebe ellerini pencerenin camına dayadı ve çimenlerin üzerinden geçerek uzaktaki kayalıklara doğru ilerleyen figüre baktı. Ona mektup yazdığı ve flüt çaldığı akşamdan beri, kocasının ona büyük bir sevgi beslediğinden ve ona aşık olabileceğinden şüpheleniyordu.

Ne var ki, umutsuzca aşık olduğu o sıcak ve ilgili koca, Kont gittiğinden beri belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu. Hugh ona hâlâ kibar bir nezaketle davranıyordu ama gözleri yine medeni bir kayıtsızlığı ifade ediyordu. Geceleri Hugh yanında yattığında, onu rahatlatmak için kollarına atılıp atılmamaktan endişe ediyordu. Hugh onu geri mi çevirecekti, yoksa desteğini memnuniyetle mi karşılayacaktı?

Adamın soğukluğu çok fazlaydı ve aşılmaz gibi görünen mesafeyi geçecek cesareti kendinde bulamamıştı. Adamın kararlı adımlarına bakarak ayağa fırladı, paltosunu topladı ve ayaklarını terliklerin içine soktu. Saçları omuzlarından ve sırtından aşağı özgürce dalgalanıyordu ama saçlarını düzeltmesi ve bir bone takması için Sarah'yı çağırmayı umursamadı. Kocasına sarılmak ve yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için duyduğu karşı konulmaz dürtü düşüncelerine hükmediyordu.

Phoebe aceleyle dışarı çıktı ve taş döşeli patika boyunca, kocasını görebilmek için neredeyse koşarak ilerledi. Adını söylemedi ya da bir kez bile durmadı, nefes nefese kalana kadar ona doğru koştu. Adımlarını yavaşlatana kadar birkaç dakika geçti, havadaki soğuktan korunmak için pelisesini vücuduna sıkıca sardı. Ekim rüzgârı sertti ve bu kışın şiddetli geçeceğinin sinyallerini veriyordu.

"Hugh," diye seslendi.

Rüzgâr sözlerini alıp götürmüştü ama her nasılsa adam onu duymuştu. Omuzları sertleşmişti ve onunla yüzleşmeden önce derin bir nefes almış gibiydi. Kız ona doğru koşarken gözleri kızın üzerinde gezindi, rüzgâr saçlarını yüzüne ve omuzlarına savuruyordu.

Ona gitmesini işaret ederken elinin hareketi neredeyse şiddetliydi. Phoebe tereddüt etti, sonra çenesini kaldırdı ve ona doğru yürüdü. Ondan birkaç adım ötede durdu, bunu istememiş birine nasıl teselli sunacağından emin değildi.

"I..." Phoebe sabırsızca saç tellerini alnından ve gözlerinden uzaklaştırdı. "Onun gidişinden duyduğun acıyı hayal bile edemiyorum. Ama bana ihtiyacın olursa buradayım, sessizlik içinde otururken omuzlarını benimkilere yaslamak için bile olsa."

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklıkla ona baktı. "*Ölümden, kayıptan ya da acıdan korkmuyorum. Sözlerinize gerek yok.*"

"Varlıklarını ya da varlıklarıyla birlikte gelen duyguları inkâr etmeyi seçmiş olmanız, onların orada olmadıkları, derinlere gömülü oldukları ve kurtulmak için savaştıkları anlamına gelmez."

Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı ve sonra tüm ifadesi kapandı. "*Safça muhakemeniz hayret verici.*"

İmzalamış olmasına rağmen kelimeler kesiciydi. Ellerini kaldırdı ve yavaşça imzalayarak şöyle dedi: "Ve şu anda yaralı bir kurt olduğunu ve hissetmeme ihtiyacın yüzünden beni kendinden uzaklaştırdığını söyleyebilirim. Kalbinin kırıldığını biliyorum... çünkü o senin babandı, onu seviyordun ve şimdi senin için sonsuza dek kayıp."

Boğazı yutkunmaya çalıştı, perde aralandı, gözlerinde keder ve öyle bir acı vardı ki tanık olmak korkunçtu. Tekrar yukarı baktığında kirpikleri inmiş, tüm duyguları kontrol altına alınmıştı. Konuşmadan, sırtını ona dönerek, kayalıklara ve aşağıdaki azgın denizlere bakarak onu kovdu. Kadın ona doğru gitti ve arkasından sıkıca sarıldı, yüzü sırtına yakındı. Adam kaskatı kesildi ve sonra derin bir ürperti tüm vücudu titreyene kadar devam etti. Kadın onu sıkıca tutarak sessizce teselli etti. Adam, kadının beline doladığı iki bileğini de kavradı ve kadın adamın kendisini itmesi için hazırlandı. Ama adam onun ellerini sanki can simidiymiş gibi tuttu.

Dökülmemiş gözyaşları boğazını yakıyor ve kalbi onun için durmaksızın acıyordu. Sadece beş aydan biraz fazla bir süredir ailelerinin bir parçasıydı ama Phoebe yaşlı kontun hayata karşı eksantrik bakış açısından etkilenmişti. Ondan çok hoşlanmıştı. Onun gidişıyla çocuklarının hissedebileceğini düşünmek bile akıl almazdı.

Uzun bir süre öyle kaldılar. Phoebe ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı ama rüzgâr sırtını keserken ve soğuktan titrerken bile onun gitmesine izin vermedi. Ayak tabanları uçurumun kayalık eğiminde bir saatten fazla bir süre ayakta durmaktan ağrıyordu ama kıpırdamadı. Orada öylece durdular, sörf köpüklü, şiddetli dalgalar halinde kıyıya çarparken ve hava daha da soğurken beklediler. Hugh zaman zaman titriyor, zaman zaman da o kadar hareketsiz duruyordu ki, mermer bir heykelin kuklası gibiydi.

Phoebe sadece onun gitmesine asla izin vermemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden vermedi.

Birkaç dakika sonra, kadının bileklerini belinden kaldırdı ve sıkılı yumruklarının her birini öptü. Sonra onları kendi tarafına itti. Kadın onu serbest bıraktı ama geri adım atmadı. Arkasını döndü ve güzel gözleri dikkatle çevrelendi.

"*Teşekkür ederim,*" diye imzaladı, dudakları gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Arkadaşlığınız için size minnettarım. Gidebilirsiniz*

Şimdi."

"Hayır."

"*Phoebe*, gideceksin-" "Hayır."

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar. Adam Phoebe'nin yanaklarını kavradı, hafifçe eğildi ve onu şiddetli bir şefkatle öptü. Phoebe bunu beklemiyordu ve onun kucağında kederinin, acısının ve kaybının çaresizliğinin gücünü hissetti. Karanlık ve tehlikeli bir şeyin, tatlı ve sıcak bir şeyin, daha önce yaptıkları öpüşmelerde hiç hissetmediği bir şeyin tadını aldı.

Bir solukla dudakları aralandı, adamın içeri girmesine izin verdi ve adam dudaklarını defalarca yağmaladı. Adamın ağzı açgözlülükle ve tanımlayamadığı şiddetli bir şeyle Phoebe'nin dudaklarının üzerine eğildiğinde tuhaf ve dehşet verici hisler Phoebe'nin duyularına çarptı. Phoebe'yi serbest bıraktığında dudakları morarmış, kalbi canlanmış ve vücudu... ona daha yakın olmak için titriyordu.

Onu nazikçe kendisinden uzaklaştırdı, ama kadın bir adım öne çıktı ve adam geri çekildi, başını yavaşça salladı, kayıtsız perde çatladı ve gözlerinde ham ve güçlü bir açlık sıçradı. "*Hayır, bu şekilde olmaz*" derken parmağı titriyordu.

"olmayan ne?" diye sordu usulca, ama biliyordu. Tanrım, karnında sıcak ve biraz da korkutucu bir şeyin titrediğini biliyordu. Hava soğuktu ama avuçları terden ıslanmıştı.

"*İlk kez seviştiğimizde... bu kadar çok şey hissettiğimde olmayacak.*"

İçine bir farkındalık yayıldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kontrol kocası için *çok* önemliydi. Tüm o geceler boyunca onu öpmüştü ve tutkuları etraflarını sardığında, her zaman geri , başının üzerinde tuttuğu elleri titrerdi. Birkaç derin nefesin ardından öpücükleri değişir, sonra onu kollarına alır ve uyurlardı.

Her gece onu durmadan öptükten sonra gölde kaybolduğunda onu nasıl baştan çıkaracağını merak ediyordu. Pencerenin önünde oturup onun yüzüşünü izliyor, vücuduna hayranlık duyuyor ama onu takip edecek cesareti bulamıyordu. Cesaretini toplayıp oraya gittiği bir gece, bir kez daha gülüşmelerine ve deliler gibi oynaşmalarına dönüşmüştü.

Kız ayak parmağını suya daldırıp soğuktan inledikten sonra, adam gözlerinde bir cesaretle kendini sudan çıkarmıştı. Kız çılgılık atmış ve adamın onu kovaladığını bilerek koşarak uzaklaşmıştı. Adam onu koridorda yakalamış ve omzunun üzerinden atarak yatak odalarına doğru ilerlemişti. Kalbi büyük bir beklentiyle çarpmasına rağmen, onu çarşafın altına sokmadan önce sadece alnından öpmüş, sonra da ona katılmıştı.

Onun sınırlarını test etti, duyguları üzerindeki buz gibi kısılcı tehdit etti.

Kontrolünü kaybetmeni sağlarım. "İlk seferimiz böyle olacak," dedi usulca. "Gerçek seni yatağında istiyorum, beni zevkten yakmanı istiyorum."

Gözleri karardı ve sadece ona bakabildi.

"Eğer kabul edersen... biz zaten birbirimize sahiptik."

Yanağında bir kızarıklık oluştu ve bir adım daha geri çekildi. Phoebe birkaç adımda ona doğru koştu ve sıçradı. Bakışlarında şok parladı, ama onu yakaladı ve bacaklarını skandal bir şekilde kalçalarına sardı, umursamaz elbise ve pelisse kalçalarına kadar basmıştı ve çoraplı bacakları ve yarım botları sergileniyordu. Şimdi yüz yüze gelmişlerdi.

"Her gece benden kaçıp göle gidiyorsun, aklındaki beni aldığına dair görüntüleri boğmaya çalışıyorsun. Düşüncelerinde kontrollü değilsin, değil mi kocacığım?" Dudaklarının köşesini ısırıldı. "Beni *baştan* çıkarıyorsun. Ve içini dolduran umutsuz açlık seni korkutuyor."

Sanki sersemlemiş gibi başını yavaşça salladı.

"Bunu inkâr edemezsin, çünkü ben de sana sahip olduğum için biliyorum," diye fısıldadı, tam kulağına.

İçinden güçlü bir sarsıntı geçti.

"Sana nasıl sahip olduğumu anlatayım mı kocacığım? Kaç gece düşüncelerimde dudaklarımdan daha fazlasını öptün... kaç gece vücudumun her yerini, o sızlayan kalbimi öptüğünü hayal ettim. Kaç gece üzerime tırmanıp geceliğimi kalçalarıma kadar ittiğini ve bedenime girdiğini söyleyeyim mi sana? Hiç böyle bir zevk yaşamamış olmama rağmen rüyalarımnda bunun zevkinden hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı söyleyeyim mi?"

Göğsü inip kalktı ve kalçalarını kavrayan elleri neredeyse acı verecek şekilde sıkılaştı.

İçini bir sıcaklık dalgası kapladı ve korkunç bir şekilde kızarmasına rağmen Phoebe devam etti. "Beni ilk öptüğün andan beri her gece rüyalarım giriyorsun." Ağzının köşesini öptü, sonra da dudaklarını ısırıldı.

gözlerinin içine bakmadan önce alt dudağını şefkatle okşadı. "Göster bana... bu gece...

Şimdi... Bana beni aldığın tüm yolları göster. Beni senin olarak kabul et."

On Beşinci Bölüm

Phoebe'nin şokuna rağmen Hugh onu neredeyse şiddetle yere indirdi. Sonra elini tuttu ve onu uzaktaki ana eve doğru çekti. Şehvetli alaylarıyla ne umduğundan emin değildi ama bu değildi. Karnındaki belirsizlik düğümünü yutmak yerine, düşüncelerini hala damarlarında dolaşan heyecana yöneltti.

Uzun, nabız atışlarını hızlandıran dakikalar boyunca el ele ana eve doğru yürürken hiçbir şey konuşulmadı. Beklenti kanını canlandırdı ve kalbi kulaklarında okyanusun kükremesi gibiydi. Onlar daha kapıyı çalamadan uşak kapıyı açtı ve eşiği geçer geçmez Hugh onu kollarına aldığı anda Phoebe yanaklarının kızarmasını engellemek için mücadele etti.

Utanç dolu bir ciyaklamayla yüzünü adamın boğazına gömdü, adam başını öne eğip onlardan uzaklaşmadan önce uşağın şaşkın bakışlarının farkındaydı. Bu durum kızın kıkırdamasına neden oldu ve kâhyanın dudakları kızın alnına en yumuşak okşayışla dokunduğunda kız büyük bir rahatlama yaşadı.

Onu göğsüne bastırarak merdivenleri zahmetsizce çıktı ve odalarına girene kadar onu yere indirmede. Çarşafı indirilmiş, bir lamba yakılmış ve ocakta yanan ateş gecenin serinliğini silip süpürmüştü.

Adam onunla konuşmak için parmaklarını kaldırmamıştı ve gerginlik kadının dilini düğümlemişti. Hugh onun ellerini tutup ateşe yaklaştırdı ama saray gibi odanın ortasında durdurdu. Kızın yüzündeki dağınık saçları taradı, tutamları kulaklarının arkasına itti. Sonra ceketini çözdü, arkasına geçti ve omuzlarından indirdi.

Phoebe'nin kalbi bir uyarı sesi çıkardı.

Paltosunu halının üzerine bıraktı ve adam geri dönüp dizlerinin üzerine çökerek botlarını çıkardığında Phoebe sözsüz bir şekilde ona baktı.

Adamın kendisini soyduğunu fark ettiğinde şok geçirdi. Bakışları önce yatağa, sonra da adamın başının üstüne kaydı. "Hugh... Ben..."

Adam başını kaldırdı ve kadının sözleri bakışlarındaki yoğunluk karşısında boğuldu. *Göster bana*, diye hınzırca ısrar etmişti ve şimdi o an gelmişti, vücudunda ince bir titreme çağıladı.

"Bunu bekliyordum... seni," diye nefes aldı.

Gözleri karardı ve parmakları kızın kaval kemiğinden kalktı. *"Her gün seni arzuladım, Phoebe. Her gün seni almamak bir işkenceydi."*

Gerginlik daha da arttı ve kalbi öylesine şiddetle çarptı ki kendini güçsüz hissetti. Adam görevine devam etti ve kızın botlarını tamamen çıkardı.

Parmakları bacaklarından çoraplarını tutan jartiyerlere doğru ilerledi. Onları teker teker çıkardı.

Ayağa kalktı ve önce ceketini, sonra da yeleğini silkti. Phoebe bir şok duygusuyla onun tüm giysilerini burada çıkaracağını fark etti... hemen şimdi.

Ayak parmaklarını halıya doğru kıvırdı. "Ben... Ben daha önce hiç çıplak bir erkek görmedim," diye ağzından kaçırdı.

Bakışları keskinleşti ve şiddetli bir zaferle parladı ve boyun örtüsünü çözen parmakları kısa bir süre durakladı. Bir çocuk doğurduğu düşünüldüğünde tüm bunlar kulağa ne kadar aptalca geliyordu. Şimdi ona erdemini nasıl kaybettiğinin ayrıntılarını anlatmış olmayı diliyordu. Ama ondan büyük bir açıklama istemediği için çok minnettardı. Ama ya şimdi onun bir sevgili olarak deneyimlerinden beklentileri varsa? Phoebe bu derece bir samimiyet ve cüretkârlık için kendini ne yazık ki hazırlıksız hissediyordu.

Zihnini geçmişe götürdü ve o gece George'u öpmeye cesaret edemeden önce en az beş bardak şeri içtiğini ve her şeyin puslu ve sıcak olduğunu hatırladı. Gerçi ısınmak için sıvı cesarete ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu, çünkü zaten korkunç bir ateşle yanıyordu.

"Sen... bunu daha önce yaptın mı?"

Dudaklarında çarpık bir yarım gülümseme belirdi ve bir kez başını salladı.

Boyun örtüsü yere düştü ve gömleği pantolonundan çekilip çıkarıldı, düğmeleri çözüldü. Gömleği vücudundan çıkardığında kalbi nasıl da şiddetle titredi ve karnında tatlı, gizemli bir sızı titredi.

Oh! Ortaya çıkardığı vücut kıvrak ve güzelce kaslanmıştı, bir gram bile yağ göstermiyordu. Elleri pantolonuna gitti ve kadın daha fazla bakmaya dayanamadı. Yere düştüklerinde duydu, çoraplarını ayaklarından çıkardığında duyduğunu hayal etti. Phoebe

bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu ve kızarmakla savaşıarak onunla yüzleşti. Adam... muhteşem bir vücuda sahipti, pürüzsüz kaslarla kordonlanmıştı, güç ve zarafet doluydu. Sıkı kalçaları zayıf, güçlü bacaklara doğru akıyordu.

Adamın erkekliğine bakarken rengi şiddetle attı. Erkeklik organı gururla çıkıntı yapıyordu ve kızın gözünde gördüğü tüm kötücül resim ve heykellerden çok daha büyük görünüyordu. Ona doğru ilerledi ve erkek güzelliği nefesini kesti. Kalbi çarpmaya başladı ve elleri titreyerek uzanıp ona dokundu, parmak uçlarını göğsünün üzerinde gezdirdi.

Çok güzeldi.

Yüzünün keskin hatları arzuyla daha da belirginleşmişti. Hugh onun yanağını kavradı ve ağzını ağzına götürdü. Phoebe onun kollarına yapıştı ve hafifçe parmak uçlarına doğru eğildi. Öpücüğü hiç merhamet göstermiyordu ama Phoebe bu şefkatli düşünceyi istemedi, öpücüğün büyüleyici gücüne sanatsız bir merakla karşılık verdi.

Çok erken bitmişti ve yumuşak bir ihtiyaç iç çekişi ondan kaçtı. Kocasını tam bir sessizlik içinde kadının kombinezonunu, çoraplarını ve çekmecelerini çıkardı. Phoebe kocasının önünde çıplak duruyordu, saçlarının perdesi göğüslerini ve omuzlarını örtüyordu. Bir utanç dalgası onu sardı ama çenesini kaldırdı ve kocasının bakışlarına karşılık verdi. Adam hayrete düşmüş gibiydi ve bunun farkındalığı onu bir merak duygusuyla doldurdu. Vücudunu incelerken bakışları yavaş ve dikkat çekiciydi. Arzu, gözlerinin güzel derinliklerini aydınlatarak önce yüzünde, sonra da boylu boyunca gezdirdi.

"Göz kamaştırıcısın, karıcığım."

Kadının üzerinde gezinen gözlerindeki sıcak hayranlık hoştu.

Ona doğru iki küçük adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. İmzasını atmadan önce başparmağı şefkatle yanağını okşadı. "*Korkuyor musun?*"

Beklenmedik bir özlem yükseldi ve onu kalın bir duman gibi boğdu. "Seni korkamayacak kadar çok istiyorum," diye fısıldadı.

Dudakları dudaklarının üzerinde gezinirken, boğazının çukuruna kadar inerken sıcak ve tatlıydı. Yumuşak, ateşli öpücükler omuzlarında gezindi. Saç kütlesi ensesinden kaldırıldı ve öpücükler omuzlarına doğru yayıldı. Hugh saçlarının ağırlığını ön tarafına doğru kaydırarak ve uzun, kalın saçlar vücudunun üzerinden dökülerek göğüslerini ve karnının büyük bir kısmını örttü. Sırtının çıplaklığının bilincinde olan Phoebe titredi. Arkasındaki güçlü sıcaklık aynı anda hem tahrik edici hem de korkutucuydu. Adamın erkekliğinin arka tarafına bastırıldığını hissedebiliyor, bu da çok hassas bir

Kalçalarının arasında bir sızı. Bu tepki onu aynı ölçüde hem şaşırtmış hem de büyülemişti.

Adam onun boynunu öptü ve elleri arkasından dolanıp göğüslerini kavradığında sarsıldı. Parmak uçlarının meme uçlarına dokunması çok lezzetli bir histi. Yavaşça göğüslerini koluyla şekillendirirken, boynunun yan tarafını ısırdı. Kızın boğazından kısık bir inilti koptu. Birdenbire Phoebe artık kim olduğundan ve kocasına nasıl bir tepki vereceğinden emin olamıyordu. Kendini ele geçirilmiş hissediyordu... henüz anlayamadığı bir şekilde değişmişti.

Ellerini vücudunda gezdirdi, ellerini karnının üzerinde gezdirdi ve kadının gizli kalbine doğru yavaş bir inişe başladı. Phoebe onun kucağında nefes nefese kaldı ve titredi. Oraya vardığında, ellerini onun monsunun üzerinde dinlendirdi. Böylesine basit bir hareketten dolayı kalçalarının arasında hınzırca bir tepki dalgalanması oldu. Kalbi çarpmaya başladı ve sıkıca yutkundu.

Beklenti onu kıvrandırdı ve pasif bir şekilde yanlarında duran ellerini hareket ettirdi, başının üzerine kaldırdı ve boynuna doladı, istemeden göğüslerini daha fazla dışarı çıkardı. Adam kızın vücudunu bükte ve başını eğip sertleşmiş meme ucunu ağzına aldığı anda kızın nefesi kesildi. Phoebe'nin tüm vücudu sıcaklığın parıltısı altında dalgalandı.

"Hugh!"

Aynı ilgiyi diğer göğsüne de gösterdi, hisler onun duyarlılıklarına ve kontrol duygusuna zarar verdi. Göğsü titreyen soluklarla kalktı. Uyluklarının arasındaki yumuşak tüylerin arasından geçerek yarığını buldu, en hassas etinin üzerine sıkıca bastırarak okşadı. Kadın yüzünü adamın boğazına çevirdi ve hisler arttıkça soluk soluğa kaldı.

Onu ağırlıksız bir şekilde kollarına aldı ve geniş yatağa doğru ilerledi. Kadını yatağın ortasına yatırdı ve adamın gövdesi kadınınkini örttü. Dudaklarını başka bir büyüleyici öpücükle almadan önce dilini kullanarak ağzının dolgunluğunu izledi. Ağzı boynundan aşağıya, göğüslerine doğru hareket etti ve elleri her yerdeydi sanki; kayıyor, şekillendiriyor, biçimlendiriyor ve ateşli bir uyarılmaya doğru okşuyordu.

Sonra yine oradaydı, seksinin yumuşak kıvrımları boyunca sürtünüyordu. Bacaklarını kendi bacaklarıyla daha da açtı ve uyluklarının sıcak beşiğine yerleşti. Bacağını kaldırdı ve onun kaval kemiği boyunca ovuşturdu.

"Acı çekiyorum, Hugh," diye soludu. "Açlık çekiyorum ama neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

Adamın iki parmağı vücudunun derinliklerine kaydı ve Phoebe bu his karşısında nefesini tuttu. Phoebe adamın omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti. Ona nasıl hissettiğini söyleyemeyeceğinin farkında olması... sadece tatmin edilmemiş acı hissini, ona sarılmak, onu bedenine almak için duyduğu umutsuz ihtiyacı yoğunlaştırdı. Onun tenine sürünmek istiyordu. Onu ne kadar çok istediğinin şoku onu korkutuyordu. Bu onu çok tüketiyor gibiydi.

Parmakları kayboldu ve yumuşak açıklığına sert, künt bir baskı uygulandı. Adamın dudaklarının boğazının yumuşak çukurunda yarattığı baş döndürücü hissi, adamın parmaklarının kalçalarını ısırarak onu içine girmesi için sabitlediğini hissetti. Kalçaları esnedi ve sonra uzun aletini kadının davetkâr bedeninin içine sonuna kadar soktu.

Phoebe'den bir şok çığlığı yükseldi ve donakaldı, adamın omuzlarını öyle sıkı kavradı ki derisinde izler bırakacaktı. Onu geren baskı çok fazla hissettiriyordu. İlk seferinde böyle bir şey hissedip hissetmediğini hatırlamaya çalıştı ama kocasının kokusu, hissi ve tadı anılarının son kalıntılarını da yok etmişti. Hissettiği, kokladığı tek şey *kocasıydı*.

"Hugh?" diye sordu titrek bir sesle, hafifçe kıpırdandıktan sonra acı veren gerginlik karşısında nefesi kesildi.

Önce ağzının köşesini, sonra burnunu, sonra da göz kapaklarını öptü. Dokunuşu yatıştırmak içindi ama endişesi artıyordu.

"Bence hareket etmemelisin," diye fısıldadı.

Burnunun köprüsüne bir öpücük daha. "Güven bana" diyen bir öpücük. Göğsünün içinde sıcak ve hassas bir şey kıpırdadı. Sonra onu öptü. İlk başta yavaş ve eziyet ediciydi, sonra ağzı onunkinin üzerinde sert, şiddetli ve aceleci oldu. Kısa süre sonra onun içindeki varlığından duyduğu rahatsızlığı unuttu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Adam aralarına uzandı ve parmakları onun zevk yumrularına değdi.

Nefes nefese öpücüğün içine daldı, ona doğru eğildi, erkekliğinin daha da derine kaydığını hissedince şok oldu. Adam o çıkıntıyı bir kez daha buldu ve tekrar tekrar ovdu. Phoebe onun ağzına doğru hıçkırarak ağladı ve midesini sıkın şaşırtıcı zevk karşısında titredi. Adam kalçalarını döndürdü ve Phoebe karnına çarpan sıcaklık karşısında sözsüz bir çığlık attı.

İçgüdüleriyle hareket ederek bacaklarını kaldırıp kocasının kalçalarına bağladı. Dizlerindeki bu bükülme kocasının kalçalarını derin bir ritimle kırmasına olanak sağladı. Phoebe, içinde tatlı, sıcak bir gerilim yükselirken kendini mutluluktan paramparça olmuş hissetti.

Ve yine de... Hala o ağrıyan memeyi ovuyordu.

Zevk dalgaları oluşmaya başladı. Her nasılsa sanki kontrollerini kaybetmişler gibi hissediyorlardı. Adam kadının içine tekrar tekrar okşadı ve Phoebe ona tutundu, zevk çılgınlıkları ondan sınırsızca koptu. En tatlı mutluluk hissi Phoebe'nin içine işledi, düşünceleri dağıldı ve onları herhangi bir netlikte şekillendiremedi. Phoebe sadece hissedebiliyordu.

Elini vücutlarının arasından çeken Hugh, kadının bacaklarını kalçalarına doladı, ellerini kadının kalçalarının altına kaydırды ve her hamlesinde onu kaldırdı. Ağzını onunkinden ayırdı ve yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, acı verici bir zevkle hislerini harap ederken omuzlarına yapıştı. Karnının alt kısmında doruğa çıkan his fırtınası, yüksek sesli, bitkin bir feryatla paramparça olana kadar onu titretti.

Kendi zevkine ulaşarak ürperirken ona sarıldı. Phoebe sertçe nefes aldı, nefesini yeniden yakalamaya çalışıyordu, vücutlarındaki terin farkındaydı. Ellerinden biriyle Phoebe'nin yüzünü çerçeveleyen adam, şefkatli ve uzun bir öpücükle onun ağzını ele geçirdi.

Adam kadından çekildi ve kadın o hassas acıyla dudaklarını ısırды. Hugh yataktan kaydı ve karyola etrafındaki ipek perdeleri indirerek çıplak bedenini banyo yaptırmak için çağırdığı hizmetçilerden korudu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama yatak alçaldığında uykulu bir şekilde ve Hugh ellerini vücudunun altından geçirip onu göğsüne doğru kaldırdı. Phoebe'nin bir sonraki bildiği, vücudunu saran sıcak, gül kokulu suyun hissiydi. Onunla birlikte büyük küvete daldı ve su vücudundaki tüm hassas yerleri yatıştırırken onu kollarında tuttu. Alnına bir öpücük kondurdu ve memnuniyet dolu bir iç çekişle uykuya daldı

Uyumak için.

...

Hugh kendi evinde bir skandal yaratmıştı. Üç gün boyunca karısıyla birlikte kilit altında tutulmuş, sadece banyo ve yemek tepsileri için zili çalmıştı. Sadece her gün birkaç saatliğine kreşe gidip Franny ile vakit geçirebiliyorlardı. Sütanne onları her gördüğünde şiddetle kızarıyor, bu da alt kattaki hizmetçilerin dillerinin dolaştığına tanıklık ediyordu.

Efendileri ve hanımları şehvetin de ötesinde davranışlar sergiliyordu. Açlık vücudunun her yanını sarmış olsa da dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme belirdi.

Sana asla doyamayacağım. Bu düşünce onu alarma geçirmiş olmalıydı. Bir başkasının gülümsemesini, öpücüklerini ve bedenlerinin birbirine bu kadar yoğun bir şekilde bağlanmasını arzulamak kesinlikle endişe verici olmalıydı. Yine de Hugh bu duygulardan kaçmak yerine son birkaç haftadır yaptığı şeyi yaptı. Zihinsel olarak ve çok nazikçe bu duyguları kavradı ve onları kalbinde biriktirdi. Karısının güzelliğine her baktığında hissettiği şaşkınlık ve huşu duyguları hoşuna gidiyordu.

Phoebe tuvalet masasının yanında duruyordu, az önce onlarca darbeyle taranmış saçları muhteşem dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyordu. Rahat bir omuz silkmeye sabahlığı omuzlarından halının üzerine düştü. Enfes vücudu ateş ışığında silüet halindeydi. Kalçaları genişçe açılmış, kalçaları gür ve yuvarlaktı, belindeki küçük kıvrım, bir bebeği olduğu düşünülürken etkileyiciydi ve göğüslerinin yüksek itişisi onu ziyafete çağırıyordu.

O kadar sevişmişlerdi ki sayısını unutmuştu. Hayır, sadece . Onu nazikçe sevmiş, bazen de ırzına geçmiş, sert ve hoyratça çekiştirmiş, ona ahlaksız bir metres ve değerli bir eş gibi davranmış ve Phoebe onu neredeyse öldürecek kadar ateşli bir tutkuyla karşılamıştı. Onu elde etmenin birçok yolunun anıları düşüncelerini dolduruyor ve kalbini vahşi bir tempoya sokuyordu. Onu ilk kez elde ettikten sonra, Hugh tohumlarını onun bedeninin dışında harcamaya dikkat etmişti. Kadının doğumdan hemen sonra hamile kalmasını istemiyordu. Bir varis ya da daha fazla çocuk düşünmeden önce en az beş yıl ya da daha fazla zaman geçmesi gerekiyordu.

Ama sadece tensel zevklerin tadını çıkarmakla kalmamışlar, saatlerce doğanın tuhaf güzelliğinden, Shakespeare trajedilerinden, kurtardığı için ağabeyine hayran olduğu yetimlerin durumuna kadar pek çok konuda konuşmuşlardı. Sevdini sandığı genç beyefendiden, onu onunla içmeye ve sonra onu öpmeye iten pervasızlıktan ve Franny'nin varlığından haberdar olmamasının doğru olup olmadığından konuştular.

Kadın geceliğe uzandı ama adam bir elini kaldırarak onu durdurdu. "*Seni çıplak istiyorum, karıcığım.*"

Yanakları kıpkırmızı oldu ama gözlerini ondan ayırmadı. Hugh uzandığı koltuktan kalktı ve iki bardak konyak doldurdu.

"*Güneşin batışını benimle birlikte izler misin?*" diye imzaladıktan sonra bardakları toplayıp ona doğru yürüdü.

Bardağı kavradı ve bir yudum aldı. "Yapacağımız tek şey bu mu? Gün batımını mı izleyeceğiz?"

Kadının ses tonunda bir muziplik vardı ve Hugh kızardı. Adam doymak bilmiyordu ve Hugh onun çıplak kalmasını emretmesinden niyetini anlayabiliyordu.

"Biraz öpüşebiliriz."

Ona öylesine nefes kesici bir tatlılıkla gülümsedi ki, hayatında ilk kez tüm vücudunu saran sıcaklık ve açlığın aşk denen çılgınlığın içine yuvarlanmanın verdiği hisler olup olmadığını merak etti. Tabandan tavana kadar uzanan pencerelere doğru ilerledi, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. Hugh sinsice ona yaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü, öne doğru eğildi ve omurgasının tabanını öptü. Sonra da kalçasının yumuşak, yuvarlak yanağını ısırdı. Kadının ihtiyaç dolu iniltisi Hugh'un kulaklarına müzik gibi geldi ve dikkatini bir sonraki yanağına ve hatta kalçalarının arkasına kadar verdi.

"Hugh!"

Onun bedenini yavaşça öperken, nefessiz çığlıklarını dinledi ve arzusunu bir adım öteye taşıdı. Sonunda ayağa kalktığı anda kadın hafifçe titriyordu. Hugh parmaklarını görebilmesi için ona doğru uzandı ve imzasını attı. *"Kimildama, karıcığım."*

Konyak bardağını ondan aldı ve şöminenin üzerine koydu, sonra da ona doğru ilerledi. Phoebe ellerini bardağın serinliğine dayadı ve adam boğazının çukurunu ısırdığında boynunu dikleştirdi.

Kadının boynuna ağzı açık bir öpücük kondurdu. Hugh ellerini onun yan taraflarında gezdirdi, kıvrımlarını ve ipeksi pürüzsüzlükteki tenini hissetmeyi seviyordu. Hiç vakit kaybetmeden, tam olarak hissetmek istediği şeye, onun vajinasının taç yaprağı yumuşaklığına yöneldi. Hugh iki parmağını kızın içine soktuğunda kızıdan boğuk bir nefes yankılandı.

Ve Tanrım, kız ıslanmıştı, hem de zevkle. Ayaklarını kullanarak onunkini daha geniş bir şekilde ayırdı ve bir nefesle pencerelere dayandı, sırtı içgüdüsel bir istekle yaylandı. Sırtındaki güzel kavis onu tenini öpmesi için cesaretlendirdi, o da öyle yaptı, sonra sikini kavradı ve onun sıcaklığına soktu, sonra derin ve yavaşça battı, zevkin en sıcak hali sikine sıçradı. Hugh onun kalçalarını sıkıca kavradı, keşke ona övgüler yağdırabilecek bir sese sahip olsaydı.

Adamın yavaş istilası karşısında kızıdan inilti ve sızlanmalar yükseldi ama adam kızın kalın aletini alacak kadar ıslak olduğunu bilerek ileri doğru bastırdı. Kadının sıkı, inanılmaz uyumu kaşlarında ter damlaları oluşturmuş ve vücudundaki her kas gerilmişti. Bir kez onun ılığına kabzasına kadar oturduğunda, o

alçaldı ve kürek kemikleri boyunca öptü, yumuşak fırçalar yatıştırmak içindi.

Ellerini pencereden indirdi, ellerini boynunun arkasında kavuşturdu, bu hareket göğüslerini mükemmel bir kavisle daha da dışarı çıkardı, yüzünü ona doğru eğdi ve boğazına sokulmak için başını hafifçe çevirdi. Hugh geri çekildi ve delici bir derinlik ve yavaş bir şefkatle onun ıslak sıcaklığına doğru geri itti. Kadının zevk çığlıkları Hugh'un kalbini sarmıştı.

Kadın adamın çenesini ısırdı ve şok olmuş bir şekilde kalçalarını döndürdü, öyle nefes kesici bir şehvetle hareket ediyordu ki adam neredeyse o anda kendini bırakacaktı. Ona dik dik bakan gözlerinde kahkaha, cüret ve şehvet vardı, gözleri parlıyordu. Uyarılma onu yakıp kavuruyordu, şiddetli ve her şeyi tüketiyordu, ama itişlerini yavaş ve derin tuttu. Kadının yumuşak iç çekişleri ve ürpertileri şehveti adamın midesine indirdi. Yine çenesini ısırdı ve adam ağzını alabilmesi için eğildi ve bir kez bile yavaş, işkenceli itişini durdurmadı. Ağzı onunkinin altında çiğ bir şehvetle hareket ediyor, dili doyumsuz bir zevkle okşuyor, kalçaları eğilip yuvarlanıyor, onunla alay ediyor, kontrolünü kaybetmesi için onu baştan çıkarıyordu.

Dudakları ayrıldı ve kadın adamın alt dudağını hafifçe ısırarak boğuk bir sesle, "Daha fazlasını istiyorum," dedi.

Bu yumuşak yalvarış, tutmaya çalıştığı kontrol ölçüsünü ortadan kaldırdı ve bir ürpertiyle kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve derin, delici vuruşlarla onu perişan etti. Karısından vahşi bir çığlık geldi ve doğrudan taşaklarına gitti, onları sıkılaştırdı ve sert taleplerinde onu daha doyumsuz hale getirdi. Hugh onu özgürce ve kalbinde onun için yanan tüm tutkuyla aldı. Kadın onun kollarında paramparça oldu ve salıverilmesiyle sikini yıkadı. Onunla birlikte olmanın verdiği hazzı ve huzuru kovalarken parmakları kalçalarının yemyeşil kıvrımlarına saplandı.

Karısı kıkırdadı, ses huşu ve memnuniyetten kaynaklanıyordu. Ve bir iç çekişle vücudu onunkinin içinde eridi. O anda kendini tamamen huzur içinde hissetti. Temizlendiklerinden emin olduktan sonra içkilerini aldı ve bardağını tekrar karısının eline verdi. Konyaklarını yudumladılar ve takdire şayan bir şekilde, dün adam kanepede uzanıp kitap okurken başını onun kucağına koyduğunda yaptığı gibi öksürmedi ve sıçramadı.

Vücudu titrerken, yıkıcı zevkten inerken onu kollarında tuttu.

"*Kıpırdama,*" diye işaret etti, hızla yatağa gitti ve kalın, hacimli örtüyü çekiştirerek kaldırdı. Hugh pencerelere geri döndü ve onu kendine doğru çekti, böylece sırtı vücuduna ve başının tepesine doğru kızardı.

çenesine çarptı. İkisini de kalın örtüye sardı ve odasının geniş pencerelerinden güneşin kayboluşunu izlerken onları sıcaklığın içinde koza gibi sardı.

Kederini ve tüm beklenmedik duygularını onun sıcak bedenine gömerken, onları burada, dünyadan uzakta saklanmaya iten şeyi hatırladı.

Hugh onu kendisine doğru çevirdi ve örtünün içinde ne kadar küçük ve sevimli görüldüğüne bakarak gülümsedi.

Ellerini kaldırdı. *"Gitmeme izin vermediğin için teşekkür ederim."*

Gözleri yumuşadı. "Onu kaybetmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Hugh. Yaşlı kont harika bir adamdı."

"Bunu bekliyordum."

"Bu acımı azaltmıyor," diye mırıldanarak adamın parmak eklemine bir öpücük kondurdu.

Derin ve sabit bir nefes aldı. *"Bir zamanlar gerçek babamın kim olduğunu merak ederdim. Birçok söylenti vardı. İtalyan bir kont olabilirdi... Bu yüzden birkaç ay İtalya'yı ziyaret ettim. Sonra Çin'den gelen bir büyükelçi de olabilirdi."*

"Demek İtalya ve Çin'i ziyaret ettiniz."

"Evet. Mısır bile. Biraz aptalcaydı. Ne aradığımı bile anlamadan aradım. Uzun bir süre garip bir suçluluk hissettim, daha önce hiç yaşamadığım bir duygu. Annemle ilişkisi olan adamı bulmaya çalışarak yaşlı kontun şerefini bir şekilde lekelediğimi ve bunun sonucunun da ben olduğumu düşündüm."

Kadın adamın yanağını avuçladı ve adam yüzünü çevirip kadının avucunun ortasını öptü.

"Suçlu hissedecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Böyle bir açlığım olsaydı bir an bile huzur bulamazdım. Bu sadece insani bir şey, aşkım."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve adam boğazındaki nabzın çılgınca attığını görebiliyordu.

Benim aşkım.

Birbirlerine baktılar ve adam tüm vücudunu saran acı dolu zonklamayı merak etti. Onun alnına bir öpücük kondurdu ve yıldızları izleyebilmeleri için arkasını döndü.

Benim aşkım.

Gerçekten senin aşkın mıyım? diye sormak istedi, ama kıpırdamadı, çünkü evet derse ne yapacağından emin değildi. Gökyüzünü izlediler,

Birkaç yıldızın uzun süre parıldamasını sağladı. Karısı konuşarak bu güzelliği bozmadı ama ellerini kaldırarak "*Kendimi güvende hissediyorum...* el üstünde tutuluyorum" diye imzaladı.

İçinden bir şefkat dalgası geçti. *Ve sen bana dünyayı katledebileceğimi hissettiriyorsun.* Yine de içinde kaynayan sözcükleri imzalamadı. Bunun yerine, sadece ellerini onun beline doladı ve ona sarıldı. Kalbi daha önce hiç hissetmediği bir duyguyla tehlikeli bir şekilde titredi. Hugh onu ters çevirip incelemeye çalıştı ve bir şok hissiyle bunun mutluluk olduğunu fark etti. Çocukken elma bahçesinde koşarken annesinin gülerek onu kovaladığını hayal meyal hatırladığı bir duyguydu bu. Ve onu yakaladığında... üzerine yağdırdığı öpücükler başlı başına bir hazineydi. Anılara karşı gözlerini kapamak ve annesinin görüntülerini bastırmak yerine, onların içinden akıp gitmesine izin verdi.

Adam parmaklarını kaldırdı ve kadın onlara baktı.

"Kendimi mutlu hissediyorum."

Sonra ellerini indirdi ve karısının beline doladı. Pencerelelerin yansımasında, karısının dudaklarını kavislendiren geniş, güzel gülümsemeyi gözlemledi.

On Altıncı Bölüm

Karısıyla seviştiği ilk gecenin üzerinden sadece bir hafta geçmişti ve onu en son öptüğünden, yumuşak tenine dokunduğundan, eşsiz kokusunu ciğerlerine çektiğinden bu yana altı saat geçmişti. Onu çok özlemişti. Karısının, onun duyularını ve dikkatini büyülemesindeki kolaylık kadar da büyüleyiciydi? Her zamanki sabah gezintisine çıkmıştı ve adam onun içinde kitap olan bir sepet aldığını fark etmişti. Bazen uçurumun yanındaki büyük ağacın altına uzanıyor ve kızlarıyla vakit geçirmek için geri dönmeden önce kitap okuyordu. Bazen, dün olduğu gibi, uyuyakalırdı ve Hugh onun yanına gider, onu kollarına alır ve bir arabaya bindirerek ana eve geri götürürdü.

Ne zaman evden ayrılıp kendine zaman ayırsa, ona bu huzuru sağlamak için her şeyi yapıyor ve rahatsız edilmemesi için emirler veriyordu. Kızlarının ihtiyaçlarıyla ilgilenen küçük bir hizmetçi ordusu rağmen, karısı Franny'ye kitap okumakla inanılmaz derecede meşguldü. Zaman zaman onun yorgunluğunu görebiliyordu - gerçi her gece yatağında ona tutkulu bir şekilde hükmetmesinin de buna katkıda bulunduğundan şüpheleniyordu.

Uykuya yenik düşmeden önce saatlerce süren zevklerini hatırladığında kalbi sıkışıyordu. Sanki her gece, her öpücük ve dokunuş yeni bir keşif getiriyordu.

Hugh sessizce nefes verdi. Kendini *kaptırmış bir aptal gibi davranmayı bırak*. Kaşlarını çatı. *Ben bu muyum... aşık mı?*

"Dikkatin dağınık görünüyor," dedi Caroline, gözlerinde mizah dans ediyordu. Şezlonga uzanmış bir çocuk hikâyesi okuyordu çünkü bu yaşta bile Franny'nin anlayabileceğine inanıyordu. Hugh da aynı fikirdeydi ve Phoebe hikâyeyi anlatırken sık sık işaretlerini kullanarak kızına da okuyordu.

Caroline ona düşünceli bir bakış gönderdi. "Ne ya da kimi düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

"Hayır."

Kız ona, onu telaşlandırması gereken yaramaz bir sırıtış gönderdi ama Hugh sadece gülümsedi. Kız kardeşinin *tonun* içine girdiğinde kısıtlaması gereken çok şey olacaktı. Franny onun göğsüne yaslandığı yerde kıpırdandı ve o da yavaşça

yatıştırıcı bir hareketle sırtını ovdu. Kız sakinleşti ve adamın kalbini şiddetli bir his kapladı. Genç kızı şimdiden ona güveniyor ve itimat ediyordu.

Bir gök gürültüsü yankılandı ve kadın yeniden kıpırdandı. Phoebe'nin sık sık yaptığına şahit olduğu gibi onunla konuşabilmeyi ve ona güven verebilmeyi, hatta şarkı söyleyebilmeyi ne kadar da isterdi. Sessizliğinden hiç pişmanlık duymamıştı. Önceleri bu sadece onun bir parçasıydı ve asla değiştirilemeyeceğini bildiği bir durum için duygularını boşa harcamak aptalca bir egzersizdi. Ama bazen Hugh kendini Franny'nin bir kez bile olsa sesini duyabilmesini dilerken buluyordu. Onun için flüt çalması içinde bir şeyleri sevindiriyordu.

"Onu benim götürmemi ister misin?" Caroline yumuşak bir sesle sordu.

Başını salladı ve kanepeye doğru ilerleyip oturdu.

Caroline kaşlarını çatarak, "Sıkıntılı görünüyordun," dedi. Longue'dan indi, ona yakın olan büyük koltuğa doğru ilerledi, terliklerini çıkardı ve ayak parmaklarını yumuşak halıda kıvrarak oturdu.

Ellerinden birini kaldırdı ve yavaşça imzaladı. "*Daha düşünceli.*"

Onun kuş gibi soran bakışları karşısında kısa bir tereddütten sonra, "*Franny ona kitap okuduğumu asla duymayacak,*" dedi.

"Phoebe'nin şimdiden onunla konuştuğunu ve işaretlediğini görüyorum. Franny... ve tüm çocuklarınız sizin dilinizi konuşmayı erkenden öğrenecek."

Karısının bunu yaptığını, leğenin üzerine eğilip kızlarına şarkı söylediğini görmüştü. Karısının da şarkıya imza attığını fark ettiğinde göğsünde daha önce hiç hissetmediği ama çok hoş bir his uyandı.

Kapı çalındı ve Caroline o kişiye içeri girmesi için seslendi.

"Lord hazretlerinden özür dilerim," dedi uşağı, içeri girerken alışılmadık bir şekilde endişeli görünüyordu.

Parmaklarını kaldırdı. "*Ne oldu?*"

"Ben...ah...görünüşe göre kontes..." Kelimeler kifayetsiz kaldı ve Caroline ayağa fırladı.

"Phoebe'ye bir şey mi oldu?"

Hugh ayağa fırladı ve Franny kıpırdanarak yumuşak bir inilti çıkardı.

Kâhya Caroline'a cevap verdiği için rahatlamış görünüyordu ve dikkatini ona yöneltti. "Görünüşe göre hanımefendileri... ayrıldılar, lordum."

Kâhyanın ses tonundaki bir şey Hugh'nun göğsünde buzların erimesine neden oldu. Etkilenmiş bir sakinlikle Franny'yi pencerenin yanındaki leğene götürdü ve nazıkçe içine yatırdı. Sonra uşağına döndü ve "*Ne demek istiyorsun?*" diye sordu.

Yutkundu. "Görüldü... Lord Hazretleri." Hugh sabırla imzaladı. *"Ne yaparken görülmüş?"* "Bir arabaya binerken, lordum."

Araba mı? *"Karım söğüt ağacının altında ya kitap okuyor ya da uyuyor olmalı. Son bir haftadır rutini buydu ve hiçbir yere gideceğini belirtmedi."*

Uşağının gözlerinin tekrar kayması düğümün daha da soğumasına neden oldu. Adam bir kez daha yüzünü ona dönene kadar sakince bekledi. *"Kim tarafından görüldü?"*

"Benim tarafımdan."

"Peki yalnız mıydı?" Hugh onu bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu ama birkaç hafta önce karısının önemsiz olduğunu söylediği o adamı hatırladı. Daha da kötüsü, George'un ona geri dönmesini istediği mektubu.

"Konuşacak mısın!" Caroline ellerini göğsüne bastırarak bağırdı.

"Bir beyefendinin kollarındaydı lordum," dedi sert bir sesle. "Yakın bir şekilde tutuluyordu ve... hanımefendinin başı adamın omzundaydı. Ben... o anda neye tanık olduğumdan emin değildim ve hanımefendiyi yalnız bırakmak için arkamı döndüm. Ancak araba ayrıldı ve şu anda akşam yemeği vakti yaklaşıyor ve hanımefendi geri dönmedi. Saatler oldu lordum. O halde, hanımefendinin gidiş gelişi hakkında yorum yapmak bana düşmese de, sizi bilgilendirmenin akıllıca olacağını düşündüm. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Caroline nefesini tuttu ve dönerek onunla yüzleşti. Ellerini kaldırdı. *"Dağılabilirsiniz."*

Uşak, arkasında korkunç bir sessizlik bırakarak dışarı çıktı.

Caroline usulca, "Yanlış anlamış olmalı," dedi, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Belki de gitmesi gerekiyordu."

"Veda etmeden mi?" Ve bir adamın kollarında, başı onun omzuna yaslanmıştı. Hugh kalbinin yavaşça attığının farkındaydı.

"O... annemizin de benzer bir şekilde gittiğini biliyor muydu?" Caroline kül rengi bir ifadeyle fısıldadı. "Sevgilisinin bir arabayla annemi almaya geldiğini ve annemin arkasına bakmadan gittiğini?"

Farkındalık göğsüne ağır taşlar gibi bastırdı, ezici ve güçlüydü. Duyguların anormalliği Hugh'nun donup kalmasına neden oldu. Ancak lanet olası kalbi hızla çarpmaya başladı ve Caroline'in kendisine yaklaştığını, dudaklarının kıpırdadığını uzaktan fark etti. Bu hisler hiç hoşuna gitmemişti.

İçinden bir parça akıyordu; yabancı hissediyordu, onun bir parçası ya da kontrol edebileceği bir şey değildi.

"Her durumu annemizin yaptıklarının gözünden değerlendirmek akıllıca değildir."

Yine de yaşlı kontun ona öğrettiği tüm dersleri ve kendi deneyimlerini göz ardı etmek aptallık olurdu. Boğazına bir ağrı saplandı ve *"Londra'ya gidiyorum"* diye imza atmak için kaldırdığı elleri titredi.

Caroline'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. *"Londra! Phoebe'nin oraya gittiğinden emin misin?"*

"Eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bu bilgiyi hemen kız kardeşine ilette. *"Kardeşi orada yaşıyor."*

Gözleri kocaman açılmıştı. *"Ama neden ona gitsin ki? Franny'yi ya da seni düşünmeden. Bu Phoebe'nin yapacağı bir şey değil, Hugh!"*

"Belki de istekli değildi."

Caroline yüz ifadesini susturmadan önce ona acıyan bir bakış gönderdi. *"O... o adamın kollarındaydı ve adam onu arabaya bindirdi. Bay Gervase'in anlattıklarına bakılırsa bu sabah olmuş. Aradan beş saatten fazla zaman geçti."*

"Franny bir süre ikimizin varlığı olmadan kendini başıboş hissedecek."

"Sen... onu eve mi getiriyorsun?" Caroline öyle bir umutla sormuştu ki bu onu sarsmıştı.

"Başka bir seçenek olduğunun farkında değildim."

Dudağını ısırdı. *"Annem... birkaç yıl önce eve dönmeye çalıştı. Babam... yaşlı kont ona izin vermedi. Şimdi burada olsaydı, Phoebe'nin peşinden gitmemeni ve onu bırakmanı söylerdi. Ben... Ben sadece senin ne yapacağından emin değildim."*

"Franny'nin annesine ihtiyacı var. Elbette karımı eve getireceğim." Hugh ayrıca, *"O henüz senin topluma yardım etme yükümlülüğünü yerine getirmedi. Bu mantık evliliğindeki onur borcunu ödemek için henüz özgür değil."*

Kalbi hâlâ hızla çarpıyor ve dizlerinin bağı çözülmemiş gibi hissediyordu. Hugh imza atarken parmaklarının titrediğini ve tepkilerini kontrol edemediğini acı bir şekilde fark etti. Ya da içinde derinleşen huzursuzluk hissini. Ya da kalbine baskı yapan şüpheyi.

"Peki senin de ona ihtiyacın var mı? Onun peşinden gitmenizin tek nedeni gerçekten bunlar mı?"

"Tabii ki ona ihtiyacım yok. Franny'nin, senin ve William'ın iyiliği için olmasa bunun bir önemi olur muydu?"

Caroline'in gözlerinde yaralı bir ifade belirdi ama Hugh bu konuyu düşünmek için kalmadı. Hızlı adımlarla salondan çıktı ve kütüphanesine doğru ilerledi. Oraya vardığında, Londra'daki avukatlarına ve iş adamına birkaç not hazırladı. On yıldan uzun bir süredir kapalı olan Grosvenor Meydanı'ndaki Winthrop konağının, kendisi Londra'ya varıncaya kadar açılması ve tam personele sahip olması gerekiyordu. Her şeyi en iyi hale getirmek için sadece birkaç günleri vardı ve konağı gösterişli hale getirmek için hiçbir masraftan kaçınılmamalıydı.

Oraya vardığında, karısını geri alacak ve onun beklenmedik ayrılışı meselesiyle ilgilenecekti.

Asla bir kadının peşinden koşma. Yaşlı kontun uyarısı iyi hedeflenmiş bir ok gibi savunmasının altından kaymıştı. *Onlara çok fazla güç vermenin en kesin yolu budur evlat, sonra bir de ki asla kurtulamayacağın bir tuzağa düşmüşsün.*

İçinden alışılmadık bir öfke geçti ve ellerinin bir hareketiyle kâğıtları, mürekkebi ve hokkayı masasından halıya doğru itti. *Onu kovalamıyorum,* diye sessizce hırladı.

Gerçekler aptalca bir duygusallıkla çarpıtılmamalıydı. Kızlarının evde ona ihtiyacı vardı. Hiçbir kadın onu burnundan tutup sürükleyemezdi.

Kendi isteğinizle mi çekip gittiniz yoksa zorlandınız mı karıcığım?

Cevap önemli değildi, çünkü hangi senaryonun doğru olduğu ortaya çıkarsa çıksın onu sağ salim eve getirecekti. Hızla analiz etmesi ve çözmesi gereken tek şey, onun gittiği haberine verdiği tepkiydi. Kendini bu kadar güçsüz ve sahipsiz hissetmesi, onun o an için tüm rasyonel düşüncelerden sıyrılmasına neden olacak kadar çok şey ifade etmesine izin vermesi dayanılmazdı. Duyguları onu yönetiyordu ve bunun farkında olmak bile içini öfke ve rahatsızlıkla dolduruyordu.

Doğuştan gelen kontrolünü kaybetmişti ve bunu nasıl geri kazanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun için nefes almak kadar gerekli olduğunu hissediyordu ve bu düşünce bile içini korkuyla dolduruyordu. Bir başkasına karşı bu kadar zayıf olmasına asla izin vermemeliydi. Annesinin kaybı yaşlı kontun içindeki derin bir şeyi yok etmişti; ölümü hissettiğinde bile onun gitmesine izin verememişti. Bu adam

Ona bir mektup bırakmıştı ve Hugh mektubu kurnazca okumuştı. Bu son mektupta babası ona olan sonsuz hayranlığını ve hayatının her günü onu ne kadar özlediğini ve kalbi ona ait olduğu için bir daha asla sevmediğine ya da böyle bir düşünceyi aklından bile geçirmediğine yemin etmişti... ona yaşattığı her zalim ve düşüncesiz acıdan sonra bile.

Ben asla o adam olmayacağım. Yine de buradaydı, lanet elleri titriyordu çünkü Phoebe görünüşe göre evlerini terk etmişti. *Tamamen saçmalık!*

Onun temsil ettiği duygusal tehdit içini parçalıyordu. Onun tehlikesini nasıl gözden kaçırmıştı? Babasının uyarılarına rağmen o kadar kibirli, o kadar aptal davranmıştı ki, kadının kalbini etkileme gücü yoktu. Hugh içinden geçen duyguların, korkunun, öfkenin, kıskançlığın acı ısırığının mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

İçinde dönüp duran tüm garip ve karmaşık duyguları, bastırılıp düşüncelerini rahatsız etmeyecek hale gelene kadar acımasızca disipline etti. Kalbi sakinleşti, parmaklarının titremesi durdu ve kasları gevşedi.

Bana bunu yapmana izin verdim. Bir daha asla, karım.

...

Engbeli köy yolunda bir arabanın sallanması ve sarsılması Phoebe'yi uyandırdı. Bir sıçrayışla değil, göl kenarındaki büyük ağacın altında yatmadığının yavaş yavaş farkına vararak uyandı ve o uyurken Hugh bir kez daha onu almaya gelmiş olmalıydı. Ancak çok hızlı gidiyorlardı, sanki her an at arabası kontrolden çıkabilirdi. Üzerini örten yumuşak bir battaniyeyle iyi doldurulmuş muşambanın üzerinde yan yatmış olmasına rağmen, omuzlarında ağrıyan bir rahatsızlık, ağzında tuhaf bir tat vardı ve vücudunun ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye şiddetle ihtiyacı vardı.

Kirpikleri kırpışarak açıldı ve karşı koltukta oturan adamı görünce tüm duyuları canlandı. Serçe. Bir uyarı öpücüğü omurgasını titretti ve kalbi temposunu arttırdı. Soluk doğrulmaya çalıştı ve vücudunun her tarafını saran karıncalanma hissiyle irkildi. Sonunda oturur pozisyona geldi ve kendisini soğukkanlı bir ilgisizlikle izleyen adama ters ters baktı. Tanımadığı arabanın etrafına bir göz attı. "Neler oluyor?" diye sordu kurumuş, çatlamış dudaklarının arasından.

Elini uzattı ve elinde bir şişe vardı. "Bu su. Çok susamış olabileceğinizi tahmin ediyorum."

Suyu ondan aldı, eğer ona ağır bir bedensel zarar vermek isteseydi şu anda uyanmamış olacağının oldukça farkındaydı. Phoebe ferahlatıcı sudan bir yudum aldı, ardından tatmin olmadan önce açgözlülükle birkaç yudum daha aldı.

"Delirdin mi sen?" Phoebe, onun bu arabadaki varlığıyla her şeyin ilgisi olduğunu bilerek sordu. "Ne yaptın sen?"

Gözlerinde cüretkâr bir pırıltı belirdi. "Talihsiz bir olaydı ama bu bir kaçırma olayı."

Panik, bir kayanın ağırlığıyla duyularına çarptı. "Bir adam kaçırma!" *Aman Tanrım!* Boynunun arkasındaki ağrıyan yeri ovuşturdu. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Korkarım saatler geçti."

Phoebe'nin biraz başını döndüren bir his içinden geçti. *Yüce Tanrım!* Diğer tüm düşünceleri gölgede bırakan tek düşünce, ailesi için basitçe kaybolmuş olmasıydı. Phoebe, bakıcısı olmasına rağmen Franny'yle birlikte her gün kızını yıkayıp ona şarkı söyledikten sonra yatmadan önce masal okuduğu bir rutine girmişti. Sonra da akşamın geri kalanını kocasıyla geçiriyordu.

Şimdi ne düşünüyor olmalılar?

Dehşet içinde, karanlık ve yabancı bir manzara görmek için arabanın perdelerini kenara çekti. İçini bir boşluk hissi kapladı. "Buraya nasıl geldim ben?"

Adam tedirgin görünme nezaketini gösterdi. "Uzaktan geliş gidişlerinizi izliyordum. Rutininizi topladım ve siz uyurken... sizi alıp götürdüm."

Adamın hareketlerinin kolaylığı kadının nefesini kesti. "Ben uyanmadan mı?"

Kısa bir süre gözlerini kaçırdı ve içindeki his daha da ağırlaştı.

Okuduğu gotik romanlardaki kadın kahramanların kaçırılma şekilleri aklına geldi. "Sen... sen bana ilaç verdin," dedi suçlayıcı bir şekilde, elini göğsüne bastırarak.

Adamın gözlerinde parlayan şaşkınlık, kadının korkularını doğruladı. "Hiç utanman yok mu senin?"

Çenesi gerildi. "Son derece dikkatliydim ve hiçbir zarar görmedim. Bundan emin oldum. Buradaki görevim sizi kurtarmak ve bu amaca ulaşmak için ne gerekiyorsa yaptım. Kendi isteğinle gelmeyeceğin benim için açıktı ve direktiflerimi aldım."

"Talimatlar mı?" diye hırladı, koltuğun kenarını parmak boğumlarıyla kavradı. "*Beni kurtarmak mı?* Bu ne cüret! Ailemle birlikteydim! Beni kaçırdığını onlara haber verdin mi? Tabii ki vermedin! Yoksa böyle aşağılık ve gizli bir şekilde hareket etmezdin."

Zihni öfke ve delici bir huzursuzlukla çalkalandı. Bu ima iliklerine kadar işlemişti. Gece geç olmuştu bile. Franny'yi yatırmak için orada değildi. Ve Hugh... *Tanrım, o ne düşünüyor olmalıydı?*

Vikont öne doğru eğildi. "Leydi Phoebe, aileniz İngiltere'de ve çok endişeliler. Dükün kendisi bana ne pahasına olursa olsun geri dönmeniz gerektiğini söyledi. Size ısrar etmeme izin verin-"

Elleri havada uçtu ve kalbinde yanan tüm öfkeyle adamın yüzüne bir tokat attı. "Bu arabayı derhal geri çevireceksin!"

Kendisine tokat attığını umursamaz bir tavırla arkasına yaslandı. "Bunu kabul edemeyeceğimi söylemekten üzüntü duyuyorum. Çok yakında İngiltere'de olacağız."

Perdeleri kenara itti. "Sözlerinize ya da eylemlerinize itibar edemem."

"Hiç durmadan seyahat ediyoruz. Sadece birkaç kez bir at takımını değiştirdik. Gece ve gündüz boyunca seyahat ettik."

Tam bir gün geçmişti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu kısık sesle.

"Bunu kardeşinle ve dükle, yani babanla konuşabilirsin."

Gözlerini kapattı, bir damla gözyaşı süzüldü.

"Gelin, Leydi Phoebe, bunun için gözyaşı dökmenize gerek yok. Sizi evinize, kardeşinize geri götürüyorum ve bunu güvenli bir şekilde yapacağım. Benden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok, sizi temin ederim."

"Bana ilaç verdiğiniz anda güvensiz hale geldim," diye tersledi. "Siz, bayım, aşağılık bir bağlayıcısınız. Kocam peşimden gelecek."

"O zaman bırak gelsin," dedi soğukkanlılıkla. "Genç bir kızı ailesinden koparıp alan ve ailesine dönmesini umursamayan bir adamın nasıl biri olduğunu görmek ilginç olurdu."

Ve bir başka tedirgin edici korku daha derinlerde bir yerde yara açtı. *Benim için gelir misin, Hugh?* Elbette, paylaştıkları onca şeyden sonra, onu ve çocuğunu öylece terk ettiğini düşünmezdi. Onun bu kadar beyinsiz olmadığını umuyordu! Yine de yaşlı kontun mektubunda bıraktığı korkunç uyarılar kalbini titretiyordu.

Ona sadakatinizden şüphe etme fırsatı vermeyin, böylece kalp acısı çekmezsiniz. Kuşkularını bir kenara iten Phoebe kollarını kavuşturarak

kucağına oturdu ve onu esir alana dik dik baktı. Nezaket gereği kibarca "İlgilenmem gereken acil ihtiyaçlarım var" demek zorunda kaldı.

"Sadece birkaç dakika uzaklıkta bir han var. Siz abdestinizi alıp yemeğinizi yerken biz de orada bir saat dinleneceğiz. Güzel bir handır, son derece temizdir ve iyi bir arkadaşım tarafından işletilir."

Adamın ses tonundaki uyarıyı duymuştu. Phoebe gecenin bir yarısı Tanrı bilir nereye tek başına kaçacak kadar aptal değildi. En güvenli yol Londra'daki erkek kardeşinin yanına varmak ve sonra hemen evine, kocasının ve çocuğunun yanına dönmekti. Richard onun iyi olduğunu gördüğünde, onu kendi kocasından çalma saçmalığı da çözülmüş olacaktı.

...

Birkaç gün sonra Phoebe elini kaldırdı ve kardeşinin Mayfair'deki konağının salon kapısını çaldı. Dün gece geç saatlerde Vikont'la birlikte karanlığın ve gizliliğin bayrağı altında gelmiş ve birkaç dakika sonra yatağa düşmüştü. O sefil herifin daha sonra kendini nereye attığını düşünmek bile istemiyordu. Yolculuktan yorgun düşmüş ve kirlenmişti ama erkek kardeşi evde değildi. Anlaşılan onun gelişini beklemiyordu.

Bir saat önce Phoebe'yi kucaklaşmalar ve rahatlatan kahkahalarla uyandıran Evie'ydi. Baldızı her zaman şaşırtıcı bir güzelliğe sahipti ve *tonda* zarafeti ve stil anlayışıyla ünlüydü, ancak bu sabah parlıyordu ve Phoebe, Evie'nin karnının çocukla yuvarlak olduğunu görünce heyecanlanmıştı. Kendisini rahatsız eden mide rahatsızlığı, çocuğunu kaybedebileceği endişesiyle birlikte azalmıştı.

Birkaç dakika konuştular ve Evie'nin ürkütücü yeşil gözleri merakla parlarsa da, Phoebe bunu takdire şayan bir şekilde kontrol altında tuttu. Evie ayrıldıktan sonra Phoebe hızlıca bir banyo yapmış ve geride bıraktığı birkaç elbisesinin ve binicilik kıyafetlerinin kardeşinin evinde olduğunu görünce şaşırmıştı. Göğsüne biraz daha sıkı oturan şeftali rengi gündüz elbisesini giydikten ve saçlarını ustaca düzelttikten sonra, bugün eve dönmek için bir araba bulmaya kararlı bir şekilde aşağıya indi.

"Gel," dedi ağabeyi kapıyı ikinci kez çaldığında.

Ellerini karnına bastırarak içinde kıvranan sinirleri durdurmayı umdu. Phoebe kapıyı açtı ve kısa bir süre bocaladı. Annesi oradaydı!

Ve Phoebe'nin şaşkınlığına rağmen düşes neredeyse endişeli görünüyordu. Phoebe Londra'dan ayrıldığından beri çok şey değişmiş olmalıydı, çünkü daha önce annesi kendi oğluyla aynı odada bulunmaktan dolayı sinir krizi geçirirdi.

Annesinin eli çay fincanını sıkıca kavradı ve gözlerinde rahatlama ışıkları yandı. Phoebe böyle bir tepkiyi hayal edip etmediğini merak ederek gözlerini kırptırdı. Evie ayağa kalktı, ağzında bir gülümseme belirdi, bakışları sıcak ve davetkârdı. Sonra Evie çenesini Richard'a doğru kaldırdı. Phoebe yüz ifadesini kibar bir ilgiye dönüştürerek, yan bahçeye açılan pencerenin önünde duran Richard'a doğru yürüdü.

"Richard," dedi usulca.

Arkasını dönmeden önce kısa bir süre gerildi. Altın rengi bakışları kızın başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar taradı. Ağabeyi kendine çok güvenen, kibirli biriydi ve *tonda* kararlı ve acımasız olmasıyla ün kazanmıştı. Şimdi onu gözlemlerken, etrafında bir tehlike havası vardı - hareketsizliğinde ve zarar görüp görmediğini anlamaya çalışırken kızın yüz hatlarını nasıl araştırdığından belliydi.

Küçük bir gülümsemeyle, "Düşündüğümde son derece iyiyim," dedi.

Gördükleri onu rahatlattı, çünkü rahatlayarak gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Sonra adam kollarını ardına kadar açtı ve kadın da kollarının arasına girerek ona şiddetle sarıldı.

"Artık evindesin," diye mırıldanarak onu serbest bıraktı. "Her şey yoluna girecek. Seni özledim, yavrum."

"Ben de seni çok özledim Richard, hem de çok!" Sakin bir nefes aldı ve "Ama benim evim İskoçya'da ve hemen dönmek istiyorum" dedi. Bu açıklama odaya sessizlik çökmesine neden oldu.

Richard kaşlarını çattı, sonra ifadesi değişti. Kardeşi gerektiğinde korkutucu olabiliyordu, özellikle de sol yanağındaki yara iziyle. Bir zamanlar onun uzlaşmaz tavrından korkardı, ama Phoebe şimdi farklı hissediyordu, sanki son birkaç ayın acısı ve belirsizliği onu farklı bir yaratığa dönüştürmüştü ve bunu ancak şimdi fark etti.

Ayak parmaklarının ucuna basarak onun yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Sonra annesinin yanına gitti ve reverans yaparak eğildi. "Merhaba anne," dedi, hissetmeyi beklediği öfke ve acının sessiz kalmasına şaşırarak.

Düşesin dudakları gerildi. "Hepimizin ne kadar endişelendiğini biliyor musun, Phoebe?"

Kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. "Koşullar beni Londra'dan aceleyle ayrılmaya zorladı." Richard'a şöyle bir göz gezdirdi,

Evie ve annesi. "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm ama çocuğumun hayatını korumak zorundaydım."

Annesinin yanaklarında şiddetli bir kızarma oldu. "O zaman sendeydi?"

Phoebe bir fincan çay doldurmak için eğilerek onu görmezden geldi. "Mektubunu aldım Richard ve sana iyi olduğumu bildiren bir yanıt verdim ve durumumu açıkladım, hayal gücüne hiçbir şey bırakmadım. Beni evimden kaçırmak için neden birini gönderdin? Bu akşam yolculuğuma başlayarak geri dönmem için derhal düzenlemeler yapılmalı. Uygun bir zamanda daha uzun bir ziyaret için geleceğime söz veriyorum."

"Seni korumak benim görevim," dedi, sesi alçak ve değerlendirciydi. Ağabeyi ne bekleyeceğini bilmiyormuş gibi ona baktı. "Ben de birkaç aydır şehir dışındaydım ve en son mektubunu ancak birkaç gün önce aldım."

"Anlıyorum."

"Elimde olsaydı bile Serçe'ye seni eve getirmesi için talimat verirdim."

Bakışları Richard'ın kollarıyla çarpıştı ve Richard'ın bastırmaya çalıştığı keskin öfkeyi fark etti. Karısı uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Evie gülümsedi ve elini hafifçe yuvarlaklaşmış karnının üzerine koydu. "Ne yazık ki hamileliğim beni zorladı, bu yüzden Richard beni temiz hava alabileceğim, uzun yürüyüşler yapabileceğim kırlara götürdü. Mektubunuzu Leydi Huxley olarak postalamışsınız ve bu nedenle personelimiz mektubun sizden geldiğini anlayamadı, dolayısıyla Hampshire'da bize iletilmedi." Düşese bir bakış attı. "Anladığımız kadarıyla Winthrop ailesiyle evlenmişsiniz."

"Evet."

Düşes keskin bir nefes çekti. Phoebe ona doğru baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Bir sorun mu var anne?"

"Gerçekten bu ailenin konumunu düşünmeden hareket ettiniz ve evlendiniz... tüm toplumun farkında olduğu şüpheli bir soydan gelen bir adamla evlendiniz!" Kelimeler düşesi boğdu, sanki onları söylemeye dayanamıyordu.

"Albury Kontu'yla evlendim," dedi buzbir nezaketle. "Beni ve çocuğumu hiç tereddüt etmeden hayatına kabul eden son derece nazik ve harika bir adam. Böyle bir adama sadece saygı duyulmalıdır."

"Yüzünüz kızarmadan, hatta mahcubiyetinizi gösterme nezaketini bile göstermeden bu tür konulardan nasıl bahsedebileceğinizi düşünemiyorum!" dedi düşes, gözleri öfkeyle parlayarak.

Phoebe ayından narin bir yudum aldı. "Anne, ne özür dileyeyeceğim ne de ocuğumu kurtarmak için yaptığım eylemlerden dolayı kendimi hor göreceğim."

Düşes  fkelen-di. "Sizin durumunuzla ilgili gerçeği başka kim biliyor?"

"Bu seni ilgilendirmez anne."

"Kaçma cüretini gösterdin diye istediğin gibi konuşup, istediğin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" diye tersledi annesi nezaket ve k  msemi karışımı bir sesle.

"Elbette," dedi alaycı bir g l msemiyle. "Ben Albury Kontesiyim ve kocam da Kont. Ailemle ilgili herhangi bir şey için neden sizden izin alayım ki?"

Düşes kızardı ve sıçradı.

"Beni taşraya sürme ve ocuğumu alıp bir yetimhaneye gönderme planlarınızı duydum. Çocuğum Leydi Francesca Winthrop, meşruiyeti olan büyük bir mirasçı. Onun varlığından ve evliliğimden haberdar olmanıza rağmen neden bu kadar öfkeyle karşımda oturduğunuzu tahmin edemiyorum. Bunların sizinle pek bir ilgisi yok."

Düşes sanki birkaç kafa büyümüş gibi baktı, sonra kanepenin minderlerine yaslandı ve destek istercesine Richard'a bir bakış attı.

Phoebe Richard'a gergin bir g l msemi gönderdi. "Bir araba hazırlanmasını istiyorum-" "Hayır."

Kesin ret cevabı onu başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarstı. "?"

Ayağa fırladı. "Senin sınır tanımayan arkadaşın beni evimden kaçırdı! ocuğumu..." Sesi atallaştı. "ocuğum ve kocam dönmemi bekliyor."

Ağabeyinin enesi gerildi. "şu Winthrop denen adamın nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Araştırdım ve bulduğum söylentiler hiç de olumlu değil. İskoçya'ya d nmene izin verirsem nasıl bir kardeş olurum? Oraya sadece bana gelemeyeceğini hissettiğin için katın. Ama gelebilirdin Phoebe ve Tanrı şahidim olsun ki seni *her şeye* karşı korurdum. Ailelerimize karşı bile. Seninle kendi hain amaçları için evlenmiş olması gereken bir adama geri d nmene nasıl izin verebilirim!"

Ona doğru yürüdü ve parmaklarını göğsüne sapladı. "*İzin vermek* mi? Gözünden kaçmış olmalı ama ben artık bir ocuk değilim."

"Phoebe, mektubuna bakılırsa, seninle ilk buluşmanızda, içinde başka bir adamın çocuğu varken evlenmiş! Böyle bir adam onurlu değildir."

İçinde bir öfke kıpırdandı. "Ne cüretle böyle bir şey söylersin!"

"Onun niyetine güvenilemez ve sorgulanmalıdır. O tehlikeli biri ve seni geri göndermeyeceğim. *Ton* etkinliklerine katılmamanızla ilgili olarak toplumda çok fazla dedikodu yapıldı. Annemiz çeşitli bahaneler öne sürdü ve ben de onunla fikirdeyim, her ne kadar sosyetenin ikiyüzlülerine katlanamam da, itibarınızı korumak için en iyi şeyin birkaç baloya katılmanız olduğunu düşünüyorum."

Öfkeden göğsü kabarmış bir halde sendeleyerek ondan uzaklaştı. "Hugh'yu tanımıyorsun ki onun hakkında bu kadar acımasızca konuşuyorsun. Bunu dikkate almayacağım!"

Ağabeyinin gözlerinde soğuk ve korkutucu bir şey parladı. "Onu sevdiğini mi düşünüyorsun, Phoebe, öyle mi?"

Seni seviyor muyum, Hugh? Göğsünde tarif edilemez bir duygu parladı ve elini kalbinin üzerine bastırdı. Sanki ruhu, kardeşinin keskin sorusuna cevap vermiş gibi hissetti. Ve "evet" diye bağırmişti. Çenesini kaldırdı. "Onu tüm kalbimle sevmek benim seçimim."

"Peki seni seviyor mu?"

Phoebe onun gözlerinde hangi gerçeği gördüğünü söyleyemedi, ama neredeyse inkâr ederek gözlerini buna karşı kapattı.

"Bu Lord Albury ile tanışmaktan zevk duyacağım," dedi Richard karanlık bir sesle. Kadın bir adım öne çıktı. "Beni eve mi götürüyorsunuz?"

Ağabeyi buz gibi gülümsedi. "Senin için geldiğinde onunla buluşacağım."

Phoebe ellerini önünde kavuşturdu. Konuşmaya çalıştı ama sesine güvenmeye cesaret edemedi. Sonunda, "Peki ya gelmezse?" diye sordu.

Bu, kardeşinin hareketini durdurdu. "Gözlerinde onun geleceğine inanmadığını görebiliyorum. Eğer gelmezse... o zaman senin geri dönmeni hak etmiyor *demektir*. Bunu düzeltmek için yeterli gücüm, bağlantılarım ve servetim var. Dul bir kadın kimliğine bürüneceksin ve ben de ayarlamaları yapacağım. Ayrıca kızınızın güvenli bir şekilde ve derhal size getirilmesini sağlayacağım."

Gözyaşlarını silip . "Benim için seçimler yapmana izin vereceğimi mi ? Hugh'un öylece gelip kızımızı almana izin vereceğini mi? Çıldırдың mı sen?"

Richard ona doğru uzandı.

"Bana dokunma," dedi kısık sesle. "Dük ve düşes gibi davranıyor, seçimlerimi, hayatımı ve mutluluğumu kontrol etmeye çalışıyorsunuz. Şehirde kendi kaynaklarım olmadan bulunduğum için güçsüz olduğuma inanıyorsunuz, bu yüzden direktiflerinize uymak zorundayım. Sizinle çalışacağıma inanmıyorum."

Bana bu kadar kötü davrandığın ve kalbimin ne istediğini umursamadığın için seni affediyorum."

İrkildi ve kolunu indirdi. "Korumaya çalışıyorum-"

"Belki de bana güvenmeyi denemelisin, ağabey. Benim seçimlerim bana aittir ve eğer onları benden çalmaya cüret edersen, seni pişman edene kadar durmayacağım!"

Kardeşinin gözlerinde şok parladı ve ona doğru adım attığında, koluna dokunarak tüm dikkatini ona çeken karısı oldu. Derin bir nefes alan ve koltukta sinirden secdeye kapanmış gibi duran annesini görmezden gelen Phoebe, kendini bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ederek arkasını döndü ve uzaklaştı.

Burada kalıp kurtarılmayı beklemeyeceğim. Ama gitmek için nasıl organize olabilirdi? Richard'ın hizmetkârlarından birine arabayı hazırlayıp onu götürmesi için emir veremezdi. Phoebe'nin kasabada yardım isteyebileceği hiçbir arkadaşı yoktu ve böyle bir yolculuk için özel bir araba kiralayacak parası da yoktu.

Patlat!

Benim için gelecek misin, Hugh? diye sordu sessizce. Kalbinin derinliklerinde umutsuzca, aptalca gelmesini diledi. Çünkü belki o zaman, kendisinin ona tüm kalbiyle aşık olduğu gibi, onun da kendisine aşık olduğunu umabilirdi.

Pervasız, aptal kalp.

On Yedinci Bölüm

Para güç ve bilgi sağlıyordu, bu yüzden Hugh Londra'ya gelmeden önce iş adamı Phoebe'nin yerini ve bu akşam tam olarak nerede olacağını biliyordu. Hugh, Grosvenor Meydanı'ndaki konağına akşam saat dokuzu biraz geçe varmış ve , dilini konuşmayı bilen tek iki personel olan uşak ve kahya karşılamıştı.

Hugh'un Londra ve İskoçya'da sağır ve dilsizler için açılan okullara büyük yatırımlar yaptığını ve bu okulların özel ders almaya gücü yetmeyenler için finanse edilmesini sağlamak amacıyla önemli miktarda para verdiğini sadece yaşlı kont biliyordu. İş adamına, İngiltere'deki evleri için, öğretmenin açmasına yardım ettiği okullarda okuyanlar arasından personel tutması talimatını vermişti.

İşlerini yürüten James Humboldt, kâhya olarak görev yapacak kadar bu dili bilen tecrübeli bir işçi bulamamıştı ama kendisi de işitme engelli olan ve bu yüzden işaret dilinde yetkin olan bir yardımcı kâhya tutabilmişlerdi. Hizmetçisi Shirley Bramwell de işaret dilinde ustaydı ve yavaş da olsa etkileyici bir şekilde konuşabiliyordu. Gençti ama çok becerikliyd ve dezavantajlarının işine mal olacağından endişe etmeden böylesine prestijli bir evde çalışmaktan memnundu.

On iki odalı şehir evi düzenliydi; havada ağır limon, balmumu ve taze kesilmiş çiçek kokuları vardı. Akşam yemeği hazır ve hemen yemeğini yiyip banyo yaptıktan sonra çalışma odasında adamının kendisine bıraktığı raporu okudu. Karısı, kardeşi Westfall Markisi ve onun hamile karısı Lady Westfall ile birlikte şehirde görülmüştü. Phoebe'nin erkek kardeşinin kasabada korkutucu bir ünü vardı ve sosyete onun yüce rütbeleri arasındaki varlığını kabul etmekten çok temkinli davranıyordu.

Bu bilgiyi dosyaladı ve raporun geri kalanını taradı. Phoebe dün bir baloya, önceki gün Hyde Park'ta bir pikniğe katılmıştı ve bu gece de Leydi Lillian Harte'in balosunda olacaktı. Bir Vikont Malfoy

karısının yanında da görülmüştü ve bu adam karısının erkek kardeşinin yakın bir arkadaşıydı. Raporu indirdi. Raporda kocasına ve çocuğuna dönmeye hevesli bir kadına dair hiçbir şey yoktu. Parmaklarını masaya vurarak durumu her yönüyle değerlendirdi. Eğer ailesi ve ağabeyi onu mektubunda ima ettiği "hatadan" uzak tutmaya kararlıysa, Phoebe onun ulaşabileceği bir adamla mücadele etmekte güçsüz kalacaktı.

Belki de sadece gidemiyordur, diye fısıldadı küçük bir mantık sesi.

Hugh özenle geceye uygun bir şekilde giyinmiş ve rahat etmesi için arabası getirilmişti. Balo evinden çok uzakta değildi ve oraya vardığında balo kuyruğu birkaç konağın geçiyordu. Beklemek yerine arabadan indi ve birkaç arabanın yanından geçerek uzaktaki eğlenceye doğru yürüdü. İş adamı bir davetiye temin etmiş olmasına rağmen, Hugh balonun yan girişinden dolanarak bahçelerden içeri girdi.

Salondan ve merdivenlerden dışarıya neşeli konuşma ve kahkaha sesleri yayılıyordu. Bir orkestranın sesi yukarıdaki balo salonundan aşağıya doğru yayılıyordu. Birçok hanımefendi ve beyefendi dışarıda dolaşıyordu ve hatta gölgelerin arasında skandal bir şekilde öpüşen bir çift bile fark etti. Hugh kalabalığın arasından fark edilmeden ilerledi ve açık olan yan teras kapısından baloya girdi. Kimse orada olup olmaması gerektiğini sorgulamadı ama birkaç lord ve leydi ona sorgulayıcı bakışlar attı. Birkaç hanımefendi ona uzun uzun baktı, vücudunu tararken bakışlarında kötülüğe davetiye çıkarıyorlardı.

Hugh tüm bunları görmezden gelerek merdivenlerden üst kata çıktı. Korint sütununun gölgesinde durup kalabalığı büyük bir ihtiyatla izledi. Hanımefendiler ve beyefendiler şıklıkları içinde balo salonunda dönüyorlardı ve Londra'daki bir balonun Edinburgh'dakilere çok benzediğini fark etti.

Kalabalığı tarayarak karısını aradı. Onu bulması uzun sürmedi, onunla ilgili her şeye o kadar uyumluydu ki. Beklenmedik bir şekilde göğsündeki sıkı bant gevşedi ve vücudundan yumuşak bir ürperti geçti.

İşte buradasın, karım.

Zarif hatlara sahip koyu yeşil elbisesi içinde nefes kesecek kadar canlı görünüyordu. Phoebe'si kenarda durmuş, etrafta dolaşan diğer genç hanımların çoğuna benzemeyen, mesafeli ve dokunulmaz bir görünüm sergiliyordu. Birkaç kişi ona meraklı ve şaşkın bakışlar fırlattı.

kaşlarını çattı. Şimdi onun tavrını incelerken, yaşadığı dönemi nasıl tarif ettiğini düşündü ve kendisine anlattığı hikâyeden çok farklı olduğunu fark etti.

Bir adam onu *aç* bir yoğunlukla izliyordu. Kısa boylu, kızıl saçlı bir delikanlıydı, karısı kadar genç görünüyordu ve ona öyle bir özlemle bakıyordu ki, onu balodan koparıp götürmeye çalışmaması bir mucizeydi.

Genç adam birkaç kez sinirli bir şekilde kravatını çekiştirdi ve hatta iki kadeh şampanyayı oldukça aceleyle içti. Adam kalabalığın arasından ona doğru ilerledi ve o da kasıtlı olarak arkasını dönerek adamı tersledi. Adamın önünü kesmiş olması Hugh'nun içindeki soğukluğu azaltmadı, çünkü yüz ifadesi aşk ve pişmanlık sancıları çeken birinin ifadesine bürünmüştü.

George.

Hugh' içindeki her şey, karısını hamile bırakan adamın bu adam olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Ya edep kurallarını bilmiyordu ya da umursamıyordu, çünkü kadının hareketleri adamı caydırmamıştı. Adam ona doğru gitti ve eğilerek dans etmesi için elini uzattı. Birkaç kişi aralarındaki etkileşimi gözlemledi ve Phoebe hafif bir tereddütten sonra adamın kendisiyle dans pistine kadar yürümesine izin verdi. Reddetmesinin neden olabileceği spekülasyonlardan kaçınmak istediğine şüphe yoktu ve bu adam bunu istismar etmişti.

"Son birkaç dakikadır kız kardeşime *aç* bir kurt gibi bakıyorsun ve onun itibarını umursamıyorsun," dedi karanlık ve tehlikeli bir ses tonu. "Dikkatli ol, yabancı."

Hugh elinde bir bardak kehribar rengi sıvıyla yanına gelen adamı tanımadı. Kız kardeşinden söz ettiğine göre, bu adam ancak Westfall Markisi Richard Maitland olabilirdi. Hugh herhangi bir not hazırlamamıştı ve onun için çeviri yapacak kimse de yoktu, bu yüzden konuşamadığını belirtme zahmetine bile girmede. Etrafındakiler onun konuşamadığını fark ettiklerinde o gariplik kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktı. Ama şimdi değil. Hugh'un yaptığı şey, bakışlarını sıkıca karısının üzerinde tutmaktı.

Başka bir adamın kollarında dönerken ne kadar güzel ve zarif görünüyordu. İçinde rahatsız edici, acımasız bir ihtiyaç titredi ve onu zorla bastırdı. Öfkelenmeyecek ya da herhangi birinin hareketinden rahatsız olacak gözü dönmüş, sahiplenici bir aptala dönüşmeyecekti.

"Kimsin sen?" Lord Westfall sordu. Sözlerinde bir uyarı ürpertisi vardı.

Hugh, onu ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir merakla izleyen Lord Westfall'un karanlık gölgesini görmezden gelerek merdivenlerden indi. Dans sona erdi ve adam eldivenli dirseğinden tutarak onu ustalıklarla döndürdü ve hızlı bir bakış atarak onunla birlikte yan kapıdan çıktı.

Hugh'nun içinde soğuk ve acımasız bir şeyler zonkluyordu. Lord Westfall'ın onu bir şahin gibi izlediğini üst katlara hızlı bir bakışla fark etti. Hugh dudaklarının eğlenerek bükülmesine izin verdi ve adamın altın rengi bakışları keskinleşti. Hugh kalabalığın arasından ustalıklarla ilerledi ve adamın karısını götürdüğü yan kapıdan çıktı. Bir köşede gözden kaybolan elbisesinin eteklerini gördü. Hugh gölgeleri kucaklayarak onu takip etti, dedikodu yapabilecek ve karısının itibarına onarılamaz bir zarar verebilecek başka kimsenin kalmadığından emin olmak için etrafı taradı.

"Beni neden buraya sürükledin?" diye sordu karısının sert talebi. "Beni hemen serbest bırakacaksın!"

"Phoebe, lütfen," diye nefes aldı adam. "Mektuplarımı aldın mı?" Hugh dikkat çekici bir durgunluk içinde bocaladı.

Mektuplar mı?

Alaycı bir ifadeyle döndü ve balo salonuna giden taş patıkaya doğru ilerlemeye başladı.

"Lütfen, Phoebe, biz yıllardır arkadaşız! Lütfen... Ben... Ben sadece bir dakikanızı istiyorum," diye bağırdı adam boğuk bir sesle.

Durdu ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, Hugh'nun çözemediği bir duygu kasılması yüzünden geçti. İçindeki soğukluk büyüdü.

Arkasını döndü. "Beni sürükleyip izin vermemin tek nedeni bir olay ve skandal başlatmak istemememdi. Bana güvenen insanlar var ve adımızın herhangi bir şekilde kötüye çıkmasını istemezler; burnuna yumruk atmamamın tek nedeni de bu George."

Kıkırdadı ama yüzünde acı dolu bir pişmanlık ifadesi vardı. "İşte senin bu yönünü seviyorum, Phoebe. Cesaretin. Aklından geçeni söylemen. Çok kararlısın. Ben... Ben *seni seviyorum*. Lütfen, lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Evlen benimle, Phoebe!"

Babası onu *ton* içinde düşman edinmenin kolay olduğu konusunda uyarmıştı ve *tonun* değişken doğası nedeniyle bu sıfatı kime verdiğinin farkında olmalıydı. Biri düşman edinmeye hevesli olmamalıydı çünkü

arkadaş daha değerliydi. Yine de karısının karşısındaki adamı zihinsel olarak düşman statüsüne geçirmekten zevk duyuyordu.

"Saçmalama," dedi kesik bir sesle.

"Kardeşin... bana eğer onurlu bir şey yapmak istiyorsam, bu geceki baloda bulunmamı ve seninle konuşmaya çalışmamı söyledi. Bana umut verdi, Phoebe... belki de benim seni düşündüğüm gibi senin de beni aynı özlemle düşündüğüne dair umut. Sana sevdiğin bir koca vermek istiyorum...ve seni seven bir koca...mutlu bir hayat...mutlu bir aile. Bunu sana verebilirim. Lütfen yaptığım aptallığı telafi etmem için bana bir şans ver."

Kadın birkaç saniye boyunca adama baktı ve adam nefesini tutmuş onun cevabını bekliyor gibiydi.

Hugh inanamama duygusuyla kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Bekledi, kalbi sanki içine bir bıçak saplanmış gibi burkuldu.

Cevap vermedi. Sadece arkasını döndü. Adam kadının omzunu tuttu ve onu . Karısının boğazından alçak bir hırıltı geldi ve Hugh damarlarında buz gibi bir hisle ilerledi.

"George, sen-"

Adam onu kendine doğru çekti ve ağzına bir öpücük kondurarak kızın öfkeli karşı çıkışını kesti.

...

Phoebe, George'un sarılışından irkildi, şok içinde yırtıldı. Adamın gözlerinde bir parıltı belirdi ve elini ona doğru uzattı. Öfkeden deliye dönen Phoebe, George'un elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve bir adım geri çekildi. "Buna nasıl cüret edersin? Ben mutlu bir evliliği olan bir kadınam!" dedi öfkeyle.

"Evlenmek mi?" diye bağırdı, şok çenesini gevşetmişti. Kendini kaybetmiş, zavallı bir aptala benziyordu ve Phoebe ona güzel sözler söylemeyi umursamadı. George omuzlarını dikleştirdi. "Kardeşin bizi yeniden bir araya getirmek için adımlar atmaya istekliyse evliliğin pek de önemli olmadığına inanıyor. Hatta evliliğin senin çocukla dönmeni desteklemek için bir masal olduğundan bile şüphelendim." Kadın tökezleyerek geri çekildi. Richard ona söylemiş mi? Phoebe sert bir şekilde nefes aldı, damarlarından öfke ve acı akıyordu. "Richard'ın sana ne söylediğinden emin değilim.

ama-"

"Kendim anladım! Aylarca taşraya kaçıp dul bir kadın olarak dönen pek çok kadın gibi tek kelime etmeden toplumdan kaybolmuşsun. Bir çocuğumuz var, değil mi?" diye umutla sordu.

"Yok, George. Kocam ve benim bir çocuğumuz var." Ona bir kez daha bakmaya bile tenezzül etmeden eldiveninin arkasıyla adamın ağzının izini sildi ve dönerek uzaklaştı. Neyse ki adam daha fazla yakınlaşmaya çalışmamıştı, yoksa dilini ısıırıp koparacaktı! Şiddetin ilk tepki olduğuna inanmıyordu ama yine de yüzüne bir tokat atmalıydı!

Phoebe üç adım attı ve son derece tanıdık bir kokuya sahip, boyun eğmeyen bir çerçeveye çarptı. Başını kaldırıp baktığında en mavi, en güzel gözlerle karşılaştı. Phoebe'nin nefesi kesildi ve kalbini bir rahatlama ve mutluluk patlaması doldurdu.

"Geldin," diye sevinçle bağırarak kendini onun kollarına bıraktı.

Kollarının ona dolanması birkaç dakika sürdü. Onu kucakladı ve çenesini başının tepesine dayadı. Bu kucaklaşmada onun endişesini hissetti ama aynı zamanda adamın bedeninde daha önceki tüm kucaklaşmalarda olmayan bir gerginlik de vardı.

Geri çekildi ve ona titrek bir gülümseme verdi. "Burada olduğunuz için çok mutluyum."

Gözlerinde açıklanamaz bir geri çekilme ifadesi belirdi. Elleri kadından ayrıldı ve ikisinin arasından kalktı. "*Öyle mi?*"

"Evet, öyleyim. Cesur bir kaçış planını nasıl yapacağımı düşünürdüyordum ama şimdi sen burada olduğun için onurumu kurtarabilirim," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Leydi Hart'ın balosunda olmamın tek nedeni Caroline ve ailemiz için ne yapmak istediğimizi biliyor olmam. Yavaş yavaş herkesin yeni Albury Markizi'ni görmesine ve hakkında spekülasyon yapmasına izin veriyordum. Tabii ki toplum büyük zenginlik söylentilerine hemen kapıldı." Derin bir nefes aldı. "Açıklamam gereken çok şey var ve umarım acele bir yargıya varmadan bana bu şans verirsiniz."

Adamın tepkisizliği karşısında duraksadı ve sadece kendisine bakan gözlere baktı. Bir yabancı gördü. Bu mesafe Phoebe'yi son derece ürkütmüştü. Kırılgan bir gülümseme denedi ama adam karşılık vermedi. O anda arkasındaki George'u ve daha bir dakika önce onu öptüğünü hatırladı. Buzlar midesine oturdu. Kocasının onların kucaklaşmasını görmüş ve yanlış mı yorumlamıştı? "Ben... az önce tanık olduğun şey-"

"*Bunun bir önemi yok.*"

Sonuç yok mu? Bunu nasıl bu kadar rahat söyleyebildi? Yakışıklı, vurdumduymaz yüzünde hiçbir öfke belirtisi yoktu.

George yaklaşırken arkasından ayak sesleri geliyordu ama Hugh bakışlarını ondan . George'un yaklaşan varlığı onun için ayaklarının dibindeki çalılıklarda sürünen bir karınca kadar önemliydi. George ona elini uzattı ve Phoebe avucunu George'un avucuna dayayarak onu yanına çekmesine izin verdi. Hugh onunla birlikte balo salonuna doğru yürüdü ve birlikte içeri girdiklerinde Phoebe birkaç kişinin ilgisinin dalgalandığını hissetti.

Onu balodan almak yerine, vals anonsuyla birlikte dans pistine götürdü. Yumuşak bir zevk iç çekişiyse onun kollarına doğru yürüdü ve onunla dans etmenin keyfini çıkardı. Onun kollarında olmak çok doğru... çok harika hissettiriyordu.

Sevinci askıya alınmıştı, çünkü adamın bakışları çok soğuk ve dikkatliydi. Ama sonra onu uygun görülenden biraz daha yakına çekti ve dudaklarından bir nefes titredi. İlk başta neredeyse çekingen bir şekilde birlikte hareket ettiler, ama birkaç vuruş içinde bir şeyler değişti.

Phoebe kemanların nabzını vücudunda hissedebiliyor ve adamın parmaklarının vücudunda hafifçe sıkılaştığını hissediyordu. Adamın beline doladığı kollarının ve heyecan verici erkeksi kokusunun farkındaydı. Bu kez cesaretle ona baktığında, bakışlarında hatırladığı sıcaklığın bir kıvılcımını gördü. O an kendini son derece samimi hissetti.

Balo salonunun genişliği boyunca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak süzöldüler. Tahmin ettiğı gibiydi: kocası en zarif ve en başarılı dansçıydı.

Her süzölüşünde, her kıvrılışında ve her dönüşünde aldığı zevk artıyor ve Phoebe gülüyordu. Adamın ağzı kıvrıldığında ve o da gülümsediğinde kalbi göğsünün içinde nasıl da çarpıyordu.

Adam kızı kendisinden uzaklaştırdı ve kız iki tur döndükten sonra tekrar adamın kollarındaydı, bu sefer skandal yaratacak kadar yakındı. *Oh Tanrım.* Vücudu yüklü, canlı hissediyor, kalbi bu adam için yanıp tutuşan yoğun duygularla enfes bir şekilde işkence görüyordu.

Phoebe sosyeteden birkaç kişinin meraklı bakışlarını üzerlerinde hissedebiliyordu, ancak adamın gözleri sadece ona bakıyordu. İçinden yumuşak bir ısınma geçerken bile kalbi heyecanlandı. Dans sona erdi ve adam onu dans pistinden çıkarıp koridora götürdü. Bir bakış hissetti ve Richard'ın onların gidişini izlediğini görmek için arkasına baktı. Bir uşak aceleyle şalını getirdi, ona teşekkür etti ve küçük bir madeni para ile ödüllendirdi. Hugh onu hâlâ sırada bekleyen bir arabaya götürdü ve içeri girmesine yardım etti. O zamandan beri hava değişmişti.

ve şimdi yağmur yağıyordu. Araba büyük ve zarıftı, o güne kadar gördüğü en lüks araçlardan biriydi.

Onun karşısına oturdu. "*Seni bizim konağa götürüyorum.*"

"Peki orası neresi?"

"*Grosvenor Meydanı.*"

"Franny'yi çok özledim." Evinden alınlı sadece bir haftadan biraz fazla olmuştu ve o zamandan beri her gece çocuğu olmadan huzursuz ve endişeliydi.

Düz, gülümsemeyen ağzının etrafındaki sert çizgi yumuşadı. "*Franny iyi. Eminim o da sizi özliyordur. Mümkün olduğunca çabuk yanına dönmeliyiz. Yarin.*"

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Tabii ki."

Havada garip bir gerilim vardı. Perdeyi kenara çekti ve yanlarından geçip gittikleri evleri izledi. Kundaktaki bebeğini göğsüne bastırmış bir kadının ve ellerini kendi ellerinin arasına sıkıştırmış üç yaşlarında küçük bir çocuğun yanından geçerken kaşlarını çatı. Bir konağın önünden aceleyle uzaklaşıyorlardı ki, Phoebe'yi şoke eden bir uşak bir kova suyu onlara doğru fırlattı.

Kadın aceleyle ilerlerken neredeyse ayağı takılıyordu.

"Arabayı durdur," diye bağırdı Phoebe.

Hugh kaşlarını çatı ve arabanın tavanına vurdu.

"Dışarıda iki çocuklu bir bayan var ve bir hizmetçi onlara su fırlattı. Dışarıda yağmur çiseliyor ve hava çok soğuk. Ne kadar korkunç!"

Hugh cevap vermedi ve araba kadının ayaklarının dibinde durduğunda Phoebe pencereyi açarak arabaya temkinli ve kuşkulu bir bakış atmasına neden oldu.

"Merhaba," diye selamladı Phoebe. "Yağmur yağıyor ve sanırım daha da yağacak. Sizi ve çocukları kaldığınız yere götürmeyi teklif edebilir miyim?"

Şok kadının yüzünü kapladı ve "Ödeyecek param yok" demeden önce birkaç dakika Phoebe'ye baktı.

Phoebe biraz da alaycı bir tavırla, "Ben halk taksisi değilim, madam," dedi. "Elbette bu çok açık."

Küçük çocuk yüzündeki suyun bir kısmını silkeledi, annesinin elini çekiştirdi ve yalvarırcasına ona baktı.

"Teşekkür ederim," dedi kadın sessizce.

Arabanın basamakları devrildi ve Hugh kadına yardım etmek için arabadan indi. Bu onun için daha büyük bir şok olmuş gibiydi ve eldivenli elini kabul etmeden önce ellerini eteğine sildi.

Phoebe ona güven verici bir gülümseme sundu. "Sizi nereye götürebiliriz?" "Covent Garden'da bir oda kiraliyorum."

Arabacıya hızlı talimatlar verildi ve araba gümbür gümbür caddeyi geçerek onları Mayfair'den uzaklaştırdı. Rahatça oturabilecekleri geniş bir yer olmasına rağmen, kadın ve çocuk sokuldular. Çocuktan bir guruldama sesi geldi ve Phoebe bunun onun midesi olduğunu anladı.

"O uşağın su kovaşını size doğru fırlattığına şahit oldum. Bu onursuzluğa maruz kaldığınız için çok üzgünüm."

Kadın Phoebe'nin ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve utangaç bir şekilde başını salladı. Phoebe daha yakından bakınca kızın ne kadar genç olduğunu fark etti. "Kaç yaşındasınız?"

Çocuk ona yaklaştı ve o da kollarını çocuğun ince omuzlarına doladı. Kahverengi saçları, elmacık kemiklerinin eğimi ve açık renk gözleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Oğlan yakışıklı bir delikanlıydı ve kadın da bitkin görünümüne rağmen oldukça güzeldi.

"Bir ve yirmi yaşındayım leydim."

"Peki bu iki çocuk sizin mi?"

Başını sallamadan önce yutkunmaya çalıştı. "Peki ya kocanız?"

Çenesini kaldırmadan önce kadının açık gri gözlerinde bir şey parladı, bir utanç ve korku kıvrımı. "Öldü," dedi, ama kelimesi titriyordu.

Phoebe o zaman çocukları evlilik dışı doğurduğundan şüphelendi. "Az önce babalarının evinden mi geliyordunuz?" dedi sessizce.

Kadının göğsü sert bir nefesle yükseldi ve elindeki küçük kız kıpırdanarak uyandı.

"Anne," dedi uykulu bir şekilde, battaniyeyi başından iterek ve arabanın etrafına bakarak. "Açım." Bu son cümle bir iniltiyle söylendi ve çocuğun midesi yeniden guruldadı.

Kız belki iki yaşındaydı ve oldukça zayıftı. Keder Phoebe'nin boğazına yapıştı. Doğum koşulları ve kocasının nezaketi olmasaydı, onun durumu da böyle olabilirdi. Bakması gereken bir çocukla, yaşamak için çok az seçenek veya fırsatla yalnız ve başıboş. Kaç kadın

kendilerini evlilik dışı bir çocukla ve bu hayatın oluşmasına yardımcı olan beyefendiyi üzücü durumlarına kayıtsız bir şekilde bulmuşlardı?

Phoebe uzandı ve kulak memelerini çıkardı. Kadın kucağındaki huysuz çocuğu sustururken tüm bu süre boyunca onu izledi. Phoebe bunları ona uzattı. "Bunlar en az elli sterlin eder. Yarın onları rehin bırakmalısın. Kırk pounddan aşağısını kabul etmeyin."

Kadın titreyen elleriyle uzandı, sonra son anda elini geri çekti ve Phoebe'nin boğazını sızlatan bir çaresizlikle kulak memelerine baktı.

"Ben Albury Markizi'yim," dedi yumuşak bir sesle.

Hugh onun yanında, unvanını kullanınca belli belirsiz gerildi.

"Olası görünmese de, birkaç ay önce *çok* çaresizdim ve korkuyordum, ama Tanrı beni kaderime gönderdi ve o zamandan beri . Gözlerinizdeki korkuyu ve çocuklarınızdaki açlığı görebiliyorum. Lütfen onları alın."

Kadın kulak kepçelerini onun elinden kaptı, gözlerinden sessiz yaşlar süzölüyordu. "Teşekkür ederim leydim. Ben... bir şekilde size borcumu ödeyeceğim."

"Buna gerek kalmayacak," dedi nazikçe. "Onlar sadece bir süs eşyasıydı, ama umarım bu para sizi birkaç ay doyurur ve ısıtır." Daha fazlasını yapabilmeyi ne kadar isterdi.

Hugh kıpırdandı ve parmakları hareket etti. Phoebe onun sözlerini okurken neredeyse kendini ona atacak ve şiddetle sarılacaktı. Tekrar kadına döndü. "Adın ne senin?"

"Agnes Smith, leydim."

"Bayan Agnes, sabah lütfen Brook Sokağı'ndaki Bay Humboldt'u ziyaret edin. Sizi beş yüz sterlin bekliyor olacak ve bir iş bulmanıza yardımcı olacak."

Agnes'in dudakları aralandı ve çaresizce Phoebe'ye baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadı kısık sesle. "Bu bir servet. Ve kimse beni işe almayacak... durumumu anladıklarında."

Hugh'nun parmakları kımıldadı. "*Bu çok az bir miktar.*" Ancak Phoebe bunu sessizce ağlayan kadına iletmedi.

"Saçmalık, siz saygıdeğer bir dulsunuz ve umarım bir yeteneğiniz vardır?"

"Ben mükemmel bir terziyimdir, hanımefendileri!" dedi hevesle.

"İşte. Yolunuzu bulabileceğinizden eminim. Sadece biraz yardıma ihtiyacım vardı."

Teşekkür sesleri yükseldi ve küçük çocuk bile guruldayan karnına rağmen gülümsemeye başladı. Birkaç dakika sonra onu evine bıraktılar ve araba onları Grosvenor Meydanı'na götürmek üzere geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi kocasına küçük bir gülümsemeyle. "Pek çok kişi onu arabaya almayı kabul etmezdi." Ama Phoebe onun onurunu ve nazik düşüncelerini zaten yakından tanıyordu.

Adam ona o uzun, araştıran bakışlarından birini daha attı ama cevap vermedi. Phoebe pencereden dışarı, lapa lapa yağan yağmura baktı, düşünceleri çalkalanıyordu. "Bir hayır kurumu başlatmak istiyorum... ya da kadınlara yardım edecek bir program... evlilik dışı çocuk sahibi olan ve aşağılanma, utanç ve yoksullukla baş başa kalan kadınlara. Çocuklarını bir yetimhaneye ya da yoksullar evine vermekten başka seçenekler de olmalı." Ona baktı. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ellerini kaldırdı. *"Düzinelerce hayır işine yatırım yapacak kadar servetiniz var."*

Göğsünde hassas bir şey kabardı. "Kardeşim ve arkadaşları, Wolverton Dükü ve Blade Kontu, toplumun yoksul kesimlerine, özellikle de savaş ya da bakımsız ebeveynler yüzünden yetim kalanlara yardım etmek için birçok hayır işine yatırım yapıyor. Ben de benzer bir şey başlatmak istiyorum ama çok az seçeneği olan kadınlara yönelik olarak. Hiçbir becerileri yoksa, onlara iş bulmaları için gerekli olan her şeyi öğreten ve daha sonra iş ve ev bulmalarına yardımcı olan bir programım olabilir. Bence bu büyük bir girişim olacak gibi görünüyor."

"Bu çabanız için size yüz bin pound tahsis edeceğim. Ayrıca görevlerimde ihmalkâr davrandım ve kişisel kullanımınız için yıllık bir maaş da tahsis edilecek. Ne zaman katkıma ihtiyaç duyarsanız, ben buradayım."

Phoebe neredeyse boğuluyordu. "Ben... teşekkür ederim." Adamın onu bu kadar kolay desteklemesi ve dilediğini yapması için ona böyle bir servet emanet etmesi onu şaşırtmıştı. Belli ki ona inanıyordu ve onun çok genç olduğunu düşünmüyordu. Bu duyguyu bir battaniye gibi sarıp sarmalayabilmeyi ve her zaman yanında taşıyabilmeyi diledi.

"Kardeşiniz takdire şayan bir adama benziyor."

Kısa bir süre gülümsedi. "Bazen kibirli bir aptal olabilse de, özellikle de o pastırma beyinli salağı benim için gönderdiğinde, aynı zamanda çok harika biri."

Gözleri kapandı ve o dikkatli maske bir kez daha yerine kayd. Endişe göğsünü dövüyordu ve squabların kenarını kavradı. "Richard

Bir şekilde benim çaresiz durumumdan faydalandığınızdan korkuyordu ve içindeki her şey ona kurtarılmam gerektiğini söylüyordu. Başkalarına karşı o kadar güvensiz ki, tabii ki karısı hariç, benim mutlu olabileceğim bile gelmemiş. Sizinle tanıştığında endişelenecek bir şey olmadığını görecektik."

"Seni kaçıran adam sana zarar verdi mi? Sana ilaç verdiği için şüpheleniyorum."

"Evet, uyuşturulmuştum. Ama bana zarar vermedi. Daha çok onun cüretkârlığı karşısında hayal kırıklığına uğradım ve bana ne olduğunu bilmeyebileceğinden endişelendim," diye fısıldadı.

Kocası buna hiçbir şey söylemedi ve arabadaki fener karararak onu daha fazla gölgede bıraktı.

"Kardeşim gitmeme karşı çıkmaya çalışabilir."

"Denemesine izin var. Artık sizin kararlarınıza müdahale etme hakkına sahip olduğu düşüncesinden kurtulacaktır."

Adamın işaretlerinde tehdit algılayabilmesi şaşırtıcıydı. Belki de oturuşundaki dinginlikten kaynaklanıyordu.

"İkiniz arasında bir kavga çıkmasını istemiyorum," diye mırıldandı.

Öne doğru eğildi, böylece fenerin ışığı yanaklarına sıçradı. *"Ve eğer varsa, nerede duracaksın?"*

Burnunu kırıştırdı. "Ne aptalca bir soru. Elbette senin yanında, seninle birlikte tartışıyor."

Bu onu şaşırtmış gibiydi ve kalbi sarsıldı.

"Benim sadakatime sahip olduğunu bilmiyor musun?" diye fısıldadı.

Tüm kalbim sende, diye sessizce ağladı.

Cevap vermedi ama gölgelerin arasında kayboldu. Phoebe onun bakışlarını canlı bir varlık gibi hissedebiliyordu. Ağır ve sorgulayıcı hissediyordu. Düşünceleri binlerce soruyla dolup taşarken kalbi nasıl da titriyordu. Birkaç dakika sonra Grosvenor Meydanı'na vardılar ve en etkileyici dört katlı şehir evlerinden birinin önünde durdular. Ev, Grosvenor Meydanı Bahçeleri'ni bakıyordu ve ön pencerelerinden, büyük bir su vazosu taşıyan yarı örtülü bir kadının Grek tarzı güzel bir heykeli görünüyordu.

İçeri girdiler ve üst kattaki saray gibi bir odaya çıktılar. Eşiği geçti ve ocaktaki kısık ateşin yanına doğru yürüdü. En önemli soruyu düzinelerce sorudan uzak tutamayan Phoebe dönüp baktı. "Başka bir adamın beni öptüğünü gördüğün için hiç mi kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değilsin?"

Yüzünde hiçbir ifade belirmedi ve gözlerinde hiçbir titreşim olmadı. "Hayır."

Adamın kayıtsızlığının derinliği kadının kalbini kırmıştı. "Kıskanç ya da sahiplenici bir yapınız olduğuna inanmıyorum... ama George'un hareketine karşı kayıtsızlığınız dayanılmaz. Eğer sizi bir hanımefendi öperken görseydim, çok kızar ve kırılırdım."

Bir elini kalçasında yumruk yaptı ve ona ters ters baktı. "Hatta geçen sezon kocasının eski metresini onu öpmeye cüret ettiği için düelloya davet eden Leydi Blade gibi davranabilirim! Benden bir öpücük çalmış olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

Bu ateşli haykırışını göz kırpmaktan başka bir şey yapmadan sürdürdü.

Tereddütsüz bakışları onu rahatsız etti ve gözleri artık kayıtsız değildi, ama yakıcı bir şeyle parlıyordu. Yanına geldi, işaret parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı, sonra başını eğdi. Phoebe onun ağzının zar zor algılanabilen dokunuşunu hissetti. Elleriyle yüzünü çerçeveleyip yağmalamadan önce bir vuruş ve bir vuruş daha oldu. Phoebe konuşmak ya da bir protesto işareti sunmak için nefesini zorlukla toplayabildi. Adamın yoğunluğunu endişe verici bulsa da bunu istemiyordu.

Saçındaki tokaları koparıp halının üzerine saçtı. Tutkulu öpücükler arasında, elbisenin kırılğanlığına ya da pahalılığına aldırmandan onu soydu. Uzun, tutkulu öpücükler arasında korkunç bir beceriyle elbisesini, tayyörünü ve kombinezonunu çıkarmayı başardı. Kızın üzerinde sadece çorapları, jartiyerleri ve dans terlikleri kaldığında, onu kollarına aldı ve ocağın yanındaki kanepeye götürdü.

Kocasını sabırsızca elbiselerini silkelerken, Phoebe onun harika vücudunun ortaya çıkışını kalbi küt küt atarak izledi. Phoebe sersemlemiş bir şok duygusuyla kocasının önünde diz çökmesini, bacaklarını iki yana açmasını ve başını eğmesini izledi.

"Hugh?" diye bağırdı, bu beklenmedik hareket karşısında fena halde telaşlanmıştı.

Şehvetle onun seksini öptüğünde tüm bunlar kayboldu. Phoebe'nin nefesi kesildi, sonra da dili kalçalarını minderden aşağıya sarkıtığında çığlık attı. Çok geçmeden çoraplı bacakları kocasının her iki omzunun üzerinden ahlaksızca sarktı, terlikleri ateş ışığının altında parlıyordu. Her yalayıta ve kemirişte seksi acilen nabız gibi atıyor ve açlık onu pençeliyordu. Kendini boş hissediyordu ve umutsuzca doldurulmaya ihtiyacı vardı. Phoebe çılgınca başını çekti ve adam onu tekrar öpmeden önce uyluklarının iç kısmını sertçe ısırdı... onu zevkle harap etti.

Dişleri onun zevk yumrusunu tırmıkladı ve kadın kasıldı, zevk vücuduna yayıldı. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken kalçalarını tuttu ve onu kanepeden kayacak şekilde aşağı çekti. Penetrasyon hemen gerçekleşti ve neredeyse acı veren gerginlikle çılgınca haykırdı. Ağzını çiğ, otoriter bir öpücükle aldı, istilası sırasında attığı çığlığı yuttu.

Phoebe tahrikten delirmiş gibi hissediyordu. Teni yanıyordu ve ona daha da yaklaşmak istiyordu. Ellerini bir sarmaşık gibi adamın omzuna dolayan Phoebe, ayaklarını halıya dayayarak içgüdüsel bir sürüşe başladı. Yoksa ellerini kullanarak onu yukarı kaldırıyor ve sonra da erkekliğinin üzerine mi indiriyordu? Bunu anlayamıyordu; Phoebe kışkırtıcı pozisyonda ve bir araya gelişlerindeki erotizmde kaybolmuştu.

Onu kucakladı, döndürdü ve halının üzerine yuvarladı. Ellerini kalçalarının altından geçirdi, onu itişlerini karşılamak için kaldırdı ve ağır dalgalarla tekrar tekrar doldurdu. Kadının içine tekrar tekrar dalarken hareketlerinde bir aciliyet ya da çaresizlik, neredeyse bir vahşilik vardı. İçinde özgür olmak için pençeleyen çarpıcı bir zevk ve baskı oluştu. Her hamle onu eşikte tutuyor ve vücudu aşına olduğu bir zirveye ulaşmak için yarışlıyordu. Ancak her hamle onu daha önce hiç ulaşamadığı bir noktanın ötesine itmiş gibi görünüyordu ve Phoebe onun ihtiyacının kıvrımlarına doğru çığlık attı, çılgınca yalvarışlar ve ardından dayanılmaz sıcaklık karnında bükülürken dudaklarından talepler döküldü.

Her nasılsa, hala onu mutluluğa sürüklerken, aralarına uzandı, parmaklarının arasına yumruğunu aldı ve çimdikledi. Phoebe'nin aklı başından gitmiş, ecstasy onun içinde kıvranmıştı. Ellerini adamın sırtının kavisi üzerinde kaydırды, okşadı ve teşvik etti.

"Seni seviyorum," diye haykırdı onun dudaklarına bir öpücük daha kondururken. Bu yumuşak çığlık, o daha yakalayamadan içinden yuvarlanıp gitmişti.

Dondu kaldı ve gözleri fal taşı gibi açılarak tutuklanmış gibi ona baktı.

Titreyen parmaklarıyla adamın alt dudağını yokladı. Hissettiklerini itiraf etmek istememişti, aralarında bu kadar tuhaf bir şey varken olmazdı. "Seni seviyorum," diye titreyerek nefes aldı Phoebe, bu sözlerin ağırlığını ve doğruluğunu test ediyordu.

Kirpikleri aşağı inmeden önce gözlerinde ham bir şey parladı ve bakışlarının parlaklığını onunkilerden gizledi. *Benden saklanma*, diye sessizce talep etti. Sonra bunun bir önemi kalmadı, çünkü adamın elleri kadının etrafında sıkılaştı ve birkaç tahrip edici hamleyle o da zevkini buldu. Sırtını okşayarak, titremesi yatışana kadar ona sarıldı.

Seni seviyorum.

Bu hayranlık ıgııı Phoebe'nin düşüncelerinde kaldı. Beklerken kendini aptal ve umutlu hissetti, kalbi onun bir şey imzalamasını bekliyordu... *herhangi bir şey*. Sessizlik devam etti ve adamın parmakları okşamak, gven vermek ya da herhangi bir duyguya karşılık vermek için hareket etmedi. Karnının içi boşaldı ve ona onu sevdiğini söylediği gerçeği affedilemez hissettirdi. Aşkına asla karşılık vermeyecek bir adama kalbini amanın hiçbir anlamı yoktu. Keşke karşılığında onun da kendisini sevmesini umutsuzca dilemeseydi. Bir daha ne zaman bunun hayalini kurmaya başlamıştı? Onu kalbindeki ve ruhundaki her duyguyla sevecek bir adamın? Phoebe bu hayalin onu ilk öptüğü anda başladığından şüpheleniyordu.

Adam ondan uzaklaştı ve kadın bacaklarının arasındaki sızıyla inledi. Yavaşça ayağa kalkmasına yardım etti, bacakları sallanıyordu ve kadın güldü.

"Sanırım lordum, neredeyse birbirimizi ldryorduk," dedi usulca, ona bakarak.

Bakışlarındaki korkunç kayıtsızlık ifadesi karşısında Phoebe'nin kalbi sıkıştı, sanki az önce paylaştıkları şey sıradan bir eymiş gibi. Phoebe onun çenesini kavramak için uzandı ama adam elini yakaladı ve yavaşça yanına indirdi. Phoebe'nin midesinde soğuk bir düğüm oluştu. Adam lavaboya doğru ilerledi ve onu şefkatle temizlemek için bir bezle geri döndü. Adam çoraplarını, jartiyerlerini ve terliklerini çıkarırken Phoebe sessizce onu izledi. bittiğinde lavaboya gitti ve kendine çeki düzen vermeye başladı. Dolaba doğru ilerleyerek bir gecelik çıkardı ve üzerine geçirdikten sonra yatağa doğru ilerledi, tırmandı ve ortasına oturdu.

Çok geçmeden lambayı söndürdü ve yatağa girdi. Her zaman yaptığı gibi onu kollarına almadı ve Phoebe karanlıkta öylece oturdu, kalbi sarsıldı. Bir şeyler değişmişti. Düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşlarına karşı büyük bir mücadele verdi.

"Sana ihanet etmedim," dedi karanlığa doğru usulca. "Bir kez bile ayrılmayı düşünmedim ve eğer Vikont beni uyuşturup gtrmeseydi, hâlâ İskoçya'da seninle ve Franny ile birlikte olacaktım."

Sessizlik uzadı ve nefesi düzensiz bir şekilde yükselip alıldı.

"Asla gitmem çünkü siz benim ailemsiniz... ve ben... sizi... Çok seviyorum."

Daha fazla sessizlik. Elbette karanlıkta imza atıp atmadığını göremezdi. Adamın hiç yer değiştirmediğinden şphelenmesine rağmen, sanki onu net bir şekilde grebiliyormuş gibi bakışlarının gücünü üzerinde hissedebiliyordu. Adamın tavrı karşısında şaşkına dönmüştü ve onun neden bu kadar soğuk davrandığını anlayamıyordu.

Yeni tanıştıklarında beyefendi gibi görünüyordu. Adam hiç kıpırdamayınca, kalbine dolan acıyı anlayamadan ve yan yattı.

Adam hareket etti ve kolunu omzuna atıp onu kollarının kıvrımına doğru çekerken gözlerini kapattı. Yumuşak bir nefes alını okşadı ve adamın her gece uyumadan önce yaptığı gibi onu oradan öpmek için alçaldığını hissetti. Phoebe nefesini tutup o öpücüğü bekledi ama sonra adamın nefesi kesildi. Fikrini değiştirmişti.

Kalın örtüyü bedenlerinin üzerine çekerken bir hışırtı duyuldu. Karanlıkta yatıyorlardı, her ikisi de uyuyamıyordu. Adamın göğsü dengeli bir şekilde inip kalksa da kadın onun uyanık olduğunu biliyordu. Aklında pek çok soru dönüp duruyordu; kalbinde pek çok endişe yuvalanmıştı.

"Neden hisler farklı?" diye fısıldadı.

Hiçbir şey onun yumuşak yalvarışını duyduğunu göstermiyordu. Yaşlı kontun, Hugh'nun duygusallığı seven bir adam olmadığına dair uyarısını hatırladı. Yine de Londra'ya yaptığı bu yolculuktan önce, Hugh'nun kalbinde ona karşı büyük bir sevgi beslediğinden emindi ve sarsıntılı başlangıçlarına rağmen tanışıp büyük bir aşk yaşamalarının kaderlerinde yazılı olduğundan çok emindi. *Ben sadece saf ve aptal bir kız mıyım?* Aralarında filizlendiğini hissettiği aşkı kaybetme düşüncesi boğazını bastırılmış gözyaşlarıyla yaktı.

Aptal olma, diye kendini şiddetle uyardı. *Başından beri onun aşka inanmadığını ve bu mantık evliliğinden bir beklentin olmaması gerektiğini biliyordun.* Gözlerinden bir yaş süzüldü ve onu nazikçe sildi. *Ama ben bunu çok istiyorum.* Ve uğruna savaşmaya değer bir şey olduğunda, bunu yapmaktan çekinmezdi. Pervasız, aceleci ruhu kabardı ve karanlıkta parlak mavi bir parıltıyla karşılaşmak için onun kollarının kafesinde döndü.

Uyanıksın, dedi sessizce. *Hangi düşünceler seni uykudan alıkoyuyor? Benimkilerle aynı mı?*

Phoebe, uykunun karanlığı onu azap verici düşüncelerinden uzaklaştırmadan önce başının üstündeki tentenin soluk parıltılı ipeğine ne kadar süre baktığından emin değildi.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün Phoebe kardeşine *veda* etmek için onu çağırdı. Dük hâlâ İtalya gezisindeydi, dolayısıyla bu gezide onunla karşılaşmaktan kurtulmuştu. Babasıyla karşı karşıya gelme konusunda hiç de endişeli değildi. Phoebe bunun Dük'ün metresiyle birlikte her yıl yaptığı seyahat olduğundan şüpheleniyordu. Her zaman iş yatırımcılarıyla buluşma bahanesiyle gidilirdi ama düşes, kocasının başka bir kadınla birlikte olduğu bilgisinden uzaklaşmak istercesine her geceyi bir baloda geçirdiği için bunu anlayabiliyordu. Phoebe sık sık düşesin de benzer bir gizli anlaşması olup olmadığını merak ederdi.

Hugh için eve bir not bırakmıştı ve iş adamıyla görüşmesini bitirir bitirmez Richard'ı ziyaret edecekti. Kütüphanenin kapısını çaldı ve açtı, Evie ile erkek kardeşinin tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiğini görünce gülümsedi.

Evie geri çekildi ve zarif kuaförünü okşadı, güzel yüzünde hoş bir kızarıklık vardı.

"İkinizi yalnız bırakayım," dedi Phoebe'ye geniş bir gülümsemeyle. "Lordunuz geldiğinde, akşam yemeğine kalması için ısrar edeceğim. Şimdi gidip menüyü düzenleyeceğim."

Phoebe başını salladı ve kısa süre sonra Richard ile yalnız kaldı.

"Dün gece Lord Albury'yi size bakarken gördüğümde kocanız olduğunu anlamadığımı itiraf etmeliyim, ama acı bir ders vermem gereken bir alçak," dedi selamlayarak.

Kanepeye oturmak için acele etti. "Bana nasıl bakıyordu? Acaba normalde Evie'ye baktığın gibi mi?"

Richard ona şaşkın bir bakış attı ve cevap veremedi. Vikont Malfoy kapıyı çalmadan kütüphaneye girdi, biraz kızgın ve endişeli görünüyordu. Phoebe bu durumun adama özgü olduğunu düşündü.

Richard içkisini indirdi ve arkadaşına sorgulayan bir bakış fırlattı. "Ne oldu dostum? Seni hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim."

"Tuhaf bir şeyler oluyor," dedi Serçe sıkıntıyla, şöminenin yanına gidip kendine bir bardak konyak doldurdu ve uzun uzun içti.

"Ne?"

"Bu sabah bankacımdan tarafından erkenden arandım. Birisi borçlarımı satın almış. Birkaç dakika sonra da avukatım geldi ve bana bu borçların satın alındığını bildirdi. Durum daha da kötü. Yaptığım üç yatırım, sizin tavsiye ettikleriniz, aniden kapatıldı." Vikont sert bir kahkaha attı. "Neler olup bittiğini öğrenmek için şehrin dört bir yanına dağıldım. Herhangi bir bilgi edinmek için yeraltı dünyasındaki bağlantılarımı gönderdim ve bana geri gelen haber, dünyayı emirlerine göre döndürecek kadar güçlü ve zengin birine büyük bir haksızlık yaptığım yönünde. Bana sorarsanız saçmalık, ama konağıma döndüğümde, kiraya verdiğim lanet konağı birinin satın aldığını öğrendim ve artık bir evim yok."

Phoebe yavaşça koltuktan kalktı, kalbi küt küt atıyordu. Dün gece kocasının gözlerindeki karanlık, anlaşılmaz bakışı hatırladı. Kayıtsızlık olarak algıladığı şey, sahiplenici bir öfke ve Malfoy'a onu İskoçya'dan almanın bedelini ödetmeye yönelik acımasız bir kararlılıktı.

Zevk, kalbinin içinde parlak ve sıcak bir şekilde patladı.

Richard, "Yüz ifadenizden neler olduğunu bildiğinizi görebiliyorum," dedi.

Phoebe başını kaldırdığında ağabeyinin soğukkanlılıkla kendisine baktığını gördü ve Vikont'un gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.

"Bu benim açımdan sadece bir teori," diye mırıldandı ve bir bardağa şeri doldurmak için şöminenin yanına gitti. Düşünceli bir yudum aldı ve dudaklarında kasıtlı bir gülümsemeyle Vikont'a baktı.

"Anladığım kadarıyla bu bir teoriden daha fazlası," dedi Vikont sertçe. "Yaşadığım rahatsızlıktan oldukça memnun görünüyorsunuz."

Bir omzunu beceriksizce silkerek kaldırdı. "Beni kocamdan ve çocuğumdan kaçırın sendin."

"Benim emrimle," diye araya girdi Richard yumuşak bir sesle.

Vikont, "Bunun kocanızın işi olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye homurdandı.

"Evet." Aklına bir düşünce geldi. "George'a ne yapacağını merak ediyorum!" Phoebe dün gece kocasını gördüğünden beri onu hiç düşünmemişti.

Richard kaskatı kesildi. "George Hastings?"

"Evet, George," dedi Phoebe sert bir sesle. "Onu bana yaklaşması için cesaretlendirdin, o da aptalca şeyler söyledi ve iznim olmadan beni öptü. Kocamın her şeyi gördüğünden şüpheleniyorum."

Vikont kaşlarını çatı. "Bunun kocanız olabileceğine inanamıyorum. Dün gece sizi izliyordum Leydi Phoebe ve-"

"Leydi Albury," diye araya girdi gülümseyerek, kiminle evli olduğunu onlara her zaman hatırlatmak istiyordu. "Ve beni neden izlediğinizi anlayamıyorum."

Rahatsız olmuş gibi kravatını çekiştirme nezaketini gösterdi. "Albury, genç George'un çapkınlık yaptığını gördüğünde, sana söylüyorum Richard, genç kontun zerre kadar umurunda olmadı. Sadece elini uzattı, kız da elini onunkine koydu ve gittiler. Bay Hastings'e özel bir meydan okuma yapabilirdi ya da yüzünü ekşitebilirdi. İkisini de yapmadı! Neden şimdi bu adamın benim dertlerimden sorumlu olduğuna inanayım ki?"

Phoebe kaçan sevinçli kahkahaya engel olamadı. "Memnun musun?" Richard sordu.

"Kocamın kayıtsızlık dışında bir şeyler hissetmesinden son derece memnunum."

Kapı tek bir kez çalındı ve kocası içeri girdi. Kalbi sıçradı, kekeleye ve sonra çarpmaya başladı. Kalbinde bir özlem dalgası ve bir sızı dolaştı. Kocasının aynı odada olması yeterliydi ve yanıt beklenmedik bir şekilde geldi.

Koyu renk pantolonu ve ceket, parlak mavi yeleği ve ustalıkla bağlanmış kravatıyla şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Çok mesafeli ve etkilenmemiş gözleri odayı taradı, Richard'a kısa bir süre dokunduktan sonra onun üzerinde kaldı. Selamlamak için kısa bir süre gülümsedi ama bu duygu gözlerine tam olarak ulaşmadı. Sanki bıçakla kesilmiş gibiydi. Kendisini arzuladığı aşıkâr olan bir adama aşık olmuştu, ama onu sevdiğini asla söyleyemeyecek bir adama.

Serçe'yi tamamen görmezden geldi. Hakaret ince ama açıktı.

Hugh dün gece onu yuvarlayışını, hıçkıra hıçkıra ağlatışını ve adını haykırışını mı hatırlıyordu? Yüzünü bir sıcaklık dalgası sardı ve hızla onun yoğun bakışlarından uzaklaştı.

Parmaklarını kaldırdı ve imzaladı.

"Kocam seninle tanıştığına memnun oldu, Richard. Evliliğimizin aceleci ve beklenmedik koşulları göz önüne alındığında, nedenini anlıyor

Beni eve getirmek için panikle hareket ettiniz. Son birkaç gündür bana gösterdiğiniz misafirperverlik için teşekkür ediyor ve İskoçya'dan döndüğümüzde sizinle düzenli olarak görüşmeyi dört gözle bekliyor. Ailemiz şu anda yas tutuyor, bu nedenle önümüzdeki sezonu kaçıracamız. En kısa zamanda bizi İskoçya'da ziyaret etmeniz için sizi davet ediyor," diye tercüme etti.

Yaptıklarının önemini anlayınca Sparrow'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Eli bardağının etrafında sıkılaştı.

Richard kocasına bakarak, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Lord Malfoy'a karşı yıkıcı adımlar attığınızı öğrendim. Pek çok kişi bunu aşırı tepki olarak nitelendirebilir."

Hugh'nun parmakları kalktı. Bakışları onunkilere her dokunduğunda kalbi titriyordu. Richard ve Sparrow etkileşim için ona baktılar.

Phoebe tercüme ederken gülümsemesini bastırdı. "Ben çok değilim." "Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" Sparrow tersledi.

Sonunda bakışlarını Vikont'a çevirdi. *"Bu, iyi hatırlayacağınıza inandığım bir ders. Karım onu incitmediğinize dair bana güvence verdiği için kendimi tuttum. Ama onu korkuttunuz ve endişelenmesine neden oldunuz. Onu etkileyen her konuda ciddiylimdir."*

Phoebe kocasının imzaladığı şeyi dikkatle tekrarladı. Richard'ın dudakları kıpırdadı ve Vikont'un yüz ifadesi daha da kaygı verici bir hal aldı.

"Bunun için seni çağırmalıyım," dedi Sparrow buz gibi bir sesle. "Gecekondu mahallelerindeki pek çok çocuk hayatta kalmak için benim servetime muhtaç. Aslında düzinelercesi ve sen onların hayatları ve refahlarıyla kayıtsızca Tanrı'yı oynuyorsun."

Kocasını imzalarken Phoebe'nin içinde bir gerginlik oluştu. Boğazını temizledi ve dikkatlice tercüme etti, "Eğer beni çağırarak ve hayatını kaybetmek istiyorsan, buna mecbur kalacağım."

Kütüphaneyi gergin ve tehlikeli bir sessizlik kaplamıştı ve Richard'ın yüzü dikkatle kocasına bakıyordu. Phoebe onun kendisiyle birlikte geri dönmesine izin verip vermemesi gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordu. Endişe midesine kramplar soktu. Hugh ve Richard'ın kavga etmesini istemiyordu. Kardeşine her zaman sadık olmuştu ama bu evlenmeden önceydi. Hiç kuşkusuz, her zaman Hugh'nun yanında duracaktı. Bu farkındalık acı verici bir şekilde sarsıcıydı. Tanrım, onu umutsuzca seviyordu.

Parmakları tekrar hareket etti ve Phoebe, "Böylesine savunmasız bağımlılarınız olduğunu bilerek gelecekte dikkatli davranacağınıza inanıyorum," dedi.

Sonra onunla yüzleşti. *"Siz vedalaşırken ben koridorda bekleyeceğim. Birkaç parça kıyafetiniz paketlenmiş ve arabamız*

bekliyorum. Franny'nin iyiliği için daha fazla gecikmemeyi öneriyorum." Sonra döndü ve gitti.

"Benim... o her zaman az konuşan bir adam olmuştur," dedi açıklama olarak, hafifçe kızarak.

"Bu mı?" diye sordu Vikont. "Ona söyleyeceklerim var," dedi ve kütüphaneden dışarı çıktı.

Phoebe iç çekerek kardeşiyle yüzleşti. "Arabamız beni bekliyor. Franny bizi bekliyor ve hemen gitmeliyiz."

Richard elini yüzünde gezdirdi. "Üzüntülerinizi Evie'ye ve annemize ileteceğim. Düşes konağına döndü. Eve döndüğünüze dair ona bir not göndereceğim. Bu akşam bizi yemeğe davet etmeyi umuyordu."

"Teşekkür ederim. Annemle bir tür dostane çözüme varmış olmanıza çok şaşırdım. Ya babam?"

"Senin ortadan kaybolman bizi bir araya getirdi. İlişkimiz hala... çok belirsiz ama Emily ile ilgili çabalarını gördüm. Onun gayrimeşru olması artık onlar için bir sorun değil. Tabii numara yapmıyorlarsa. Her iki durumda da kızım büyükanne ve büyükbabasını tanıdığı için mutlu."

"Küçük Emily'yi özledim," diye fısıldadı, ağabeyinin tüm kalbiyle sevdiği güzel, altın gözlü çocuğu düşünerek.

Richard gülümsedi. "Yeğenim hakkında bir şey sormadım." "Francesca Winthrop. O... harika biri, Richard." "Ve Albury onu kendi isteğiyle mi sahiplendi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Richard ona baktı. "George-"

"Hayır. O geçmişte kaldı ve ben onu düşünmüyorum bile. Dün gece söylediği hiçbir söz beni etkilemedi. Arkadaştık ama onu sevmiyordum."

Richard kaşlarını çatı; sonra sertleşti. "Yaptığım pislği temizleyeceğim, söz veriyorum. Çocuğu ifşa etmemeye dikkat edeceğim, çünkü artık onun için uygun olmadığınızı bilse de bu yüzden sorun çıkaracaktır. Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Bir yanımda George'un bir kızı olduğunu asla öğrenemeyeceği için inanılmaz derecede üzülüyor," diye mırıldandı.

"Dün gece sizi kontunuzla birlikte gördükten sonra bile olay yaratarak bu sabah buraya geldiğini düşünürsek, bunu ona söylemek aptallık olur. Sizi dans ederken izleyen herhangi bir aptal bu bağı görebilirdi." Richard boğazını temizledi. "Bu bilgi George'a hiçbir sağlamaz, çünkü o

onu asla sahiplenmeyecek ya da hiçbir şekilde kabul etmeyecektir. Bunun yaratacağı skandal ve zarar düşünmeye bile değmez."

Phoebe başını salladı. "Bunun farkındayım, bu yüzden onun için neden bu üzüntüyü hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Beni yanlış anlamayın, bu üzüntüyü kızım için hissetmiyorum, çünkü Hugh'da eşi benzeri olmayan bir babası var."

"Katılıyorum," dedi Richard küçük bir gülümsemeyle. "Küçük Emily'ye annesinin kimliğini açıklayıp açıklamayacağımı merak ettiğim günler de oluyor. Belki yaşı geldiğinde, ama Emily'yi sevgiyle kızı olarak sahiplenene Evie'yi asla incitmek istemiyorum."

Phoebe düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım bu Hugh ve benim de gelecekte yapacağımız bir tartışma," dedi. "Tanrıya şükür ki bu yıllar sonra olacak. George geçmişte kaldı ve ona karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Doğrusu, onunla evli olabileceğimi düşündüğümde dehşete kapılıyorum çünkü Hugh'yu ve onunla yaşadığım harika hayatı kaçırmış olurdum."

"Öyle mi, Phoebe?" diye sordu kardeşi. "Harika mı?"

"Evet." Ona birkaç adım daha yaklaştı. "Sizin ve dostlarınızın desteğine ihtiyacımız olacak." Özellikle de nüfuzlu biri olan Wolverton Dükü'nün. Bir ev partisinde genç bir kadının yatağına tırmanarak onu kasten tehlikeye attığı skandalını yaşamış olsa da, bu iyi sonuçlanmıştı ve bu fısıltılar sona ermişti ve hatta çoğu kişi düşesine cesaretinden dolayı hayranlık duyuyordu.

"Toplum kocanızı esrarengiz olduğu için sevecek." "Peki ya artık bir merak konusu olmadığına?"

"Bunun olabilmesi için çok zengin. Winthrop'un servetini ben bile duydum. Milyonlarca olduğu söyleniyor."

Bu Phoebe'yi sarstı. Yas dönemleri sona erdiğinde bu muammanın ve servetinin önlerini açmaya yeteceğini umuyordu.

"Winthrop kaç yaşında?" Richard mırıldandı:

"Beş yirmi."

"Bu kadar genç biri için çok acımasız."

"Sen de öylesin," diye fısıldadı. "Babam da öyle. Belki de kaderimde benzer eğilimleri olan bir adama aşık olmak vardı."

Richard'ın gözleri keskinleşti. "Yani onu gerçekten seviyorsun?"

Bir elini karnına bastırdı. "Korkunç derecede öyle."

"Güvenliğiniz konusunda endişelenmeme gerek olmadığını görebiliyorum." Gülümsedi.

"Kalbin için ben endişelenirim," dedi huysuzca.

Bir zamanlar alaycı olan ağabeyinin gönül meseleleri hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duymak Phoebe'nin gözlerini açtı. Evie'ye karşı bariz zayıflığı Phoebe'nin görmeye asla alışamayacağı bir şeydi. "Peki ya benim kalbim?" diye mırıldandı.

"Sana karşı koruyucu olsa da Albury sana aşık bir adam gibi bakmıyor," dedi acımasız bir dürüstlikle. "Kendini korumalısın, Phoebe. Bunu kabul etmek istemeyebilirsin ama o adamın seninle evlenmek için art niyetleri vardı. Bundan saklanmanı ve kendini acıya açık bırakmanı istemiyorum."

Göğsüne ok gibi saplanan acının titremesiyle irkildi. Phoebe kalbini kemiren azabı gizlemek için her şeyi yaptı. "Duygularını son derece kontrol altında tutuyor, ama sizi temin ederim ki sadece beni korumakla kalmıyor, aynı zamanda bana şefkatle davranıyor. Ayrıca beni oldukça fazla arzuluyor."

Richard kaşlarını çattı ve sanki kocasının onu arzuladığından bahsetmesi onu rahatsız etmiş gibi boyun örtüsünü çekti.

"Koruma ve şefkat sevgi değildir," diye karşılık verdi.

Ona biraz umut bırakması için bağırarak istedi. Neden kendini bu kadar savunmasız ve korkmuş hissediyordu? "Belki de onlar bunun başlangıcıdır."

Kardeşi duraksadı ve bakışları kısa bir süreliğine ellerine kaydı. O zaman ellerini eteğinin kenarlarına sıkıca kenetlediğini fark etti. Elbisesini sanki yanmış gibi serbest bıraktı ve kırıksıklıkları düzeltti.

"Eğer nefes almaya ihtiyacın olursa... bana gel, Phoebe. Evim sana her zaman açıktır ve sen istemedikçe kimse seni oradan alamaz."

Başını salladı ve yanağına bir öpücük kondurmak için ona doğru yürüdü. Kız uzaklaşmak için hareket ettiğinde, adam onu kucakladı. "Seni seviyorum, bebeğim."

Gözlerinde yaşlar oluştu. Richard en son Francis ölmeden önce ona bu kadar şefkatli davranmış ve "poppet" demişti.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında kocasının koridorda sabırla beklediğini gördü, Vikont ortalıkta görünmüyordu. Hugh kapının kapanmasıyla döndü ve elini uzattı. Eldivenli elini onun elinin içine koyup kendisini kardeşinin evinden dışarıda bekleyen arabaya götürmesine izin verdiğinde kalbi küt küt atıyordu.

Vagonun içine yerleştiklerinde, başını squab'a yasladı, adamın bakışlarının terk etmediğinin acı verici bir şekilde farkındaydı. Asla

İncelemekten çekinecek türden bir insan olmadığından bakışlarını onunkilere indirdi. Midesinde garip bir kıpırdanma başladı ve aşağılara doğru indi.

Bakışları onun dudaklarına kaydı, onu öpme arzusu elle tutulur bir şeydi. Phoebe onun yanına gitti ve kucağına oturdu. Ellerini onun boynuna doladı ve onu öptü. Adam hemen karşılık verdi ama Phoebe'nin kalbi buz kesti.

Normalde onu sınırsız bir tutkuyla öperkenki hali . Öpüşü aynı derecede tahrip edici ve derindi, zevkini uyandırıyor ama bir şeyler eksikti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye fısıldadı onun ağzına doğru. "Paylaş Ben."

Etrafında korkunç bir kayıtsızlık havası vardı. Yüzü esrarengizdi ve kadın bu duygusallıktan nefret ediyordu.

"Evliliğimizde böyle bir aşırı duygusallığa gerek yok."

Birkaç dakika boyunca sanki ciğerlerine yeterince hava çekemiyormuş gibi hissetti. "Anlıyorum," dedi sonunda sert bir sesle, adamın kucağından kalkıp muşambaların üzerine yerleşti.

Onların duygularını paylaşmanın aşırı duygusallık olduğunu düşünüyordu.

"Artık sizin şefkatli düşüncelerinize sahip olmayabilirim, ama saygınızı talep ediyorum," dedi ısırtıcı bir nezaketle.

Bu onun dikkatini çekti.

"Aramızda farklı bir şeyler olduğunu söyleyebilirim... Burada onun kaybını hissediyorum," dedi avucunun içini göğsüne bastırarak. "İçimde kıvranıyor, sıcak ve korkunç ve ağrıyor. İki kez sordum, beni görmezden geldiniz ve bu, Lordum, tahammül edilemez."

Bakışlarında bir hayranlık parıltısı belirdi. Parmaklarının ucuyla yanağına dokundu ve bir an için bu harika okşayışın tadını çıkardı. Ama sonra elini indirdi ve kızın teni yeniden soğudu.

"Evliliğimiz bir kolaylık. Benim sadaketime, bağlılığımıza ve korumama her zaman sahip olacaksın."

Kısa bir mücadeleden sonra, "Aşktan ve duygusallıktan bahsederek suyu bulandırmamam gerektiğini söyleme şeklin bu mu?" demeyi başardı.

Birkaç dakika boyunca ona baktı. *"George senden onunla birlikte olmanı istedi. Onu hâlâ sevdiğinden emindi. Neden sorusuna cevap vermedin?"*

İçini parçalayan şok, sanki biri onu kışın göle atmış gibi hissettirdi. Farkındalık onun içinde çiçek açtı. "Sadece ilgilenmiyordum ve duruşumu açıklamak için çabalarımı boşa harcamak istemiyordum. Bu

teklifini düşündüğüm ya da kafam karıştığı için değil! Tanrı'nın huzurunda sana ettiğim yeminleri terk edebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Herkes kalbinin arzularını tatmin edecek şekilde hareket edebilir."

"Bana güvenmiyor musun, evliliğimize sadık olduğumu bilmiyor musun?" Sözcükler boğazında cam kırıkları gibi düğümleniyordu. "Sana güveniyorum, Hugh. Evlendiğimiz aylar boyunca senin kalbini ve karakterini tanıdım ve gördüğüm adam, benim ona aşık olduğum gibi onun da bana aşık olmasını arzulasam da hayranlık duyduğum bir adam. Sen beni benim seni tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyorsun ama karakterim hakkında çok az şey düşünüyorsun..." Sesi kesildi ve kalbini kemiren acıdan nefret ederek ona baktı.

"Sanırım George'u sevmeyi bıraktın, o zaman."

Phoebe bu sözlerin kalbini neden bu kadar şiddetli bir şekilde delip geçtiğini anlayamadı. "George'u sevmiyorum. *Hiç* . Aşkını ilan ettiğini ve saçma sapan sözler verdiğini duydun. Biliyorsun o... o..." Derin bir nefes aldı. "Bu koşullar altında bir parça bile kıskançlık hissetmek normaldir-"

Elinin keskin kesik hareketi konuşmasını böldü ve Phoebe'nin boğazı, yüz hatlarından geçen kısa süreli azap parıltısıyla kurudu. *"Ben kıskanç biri değilim, asla da olmayacağım. Başka bir adamın seni öpmesi yüzünden kendime işkence edilmesine izin verecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? Beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek ve karşılık vermediği bir arzuyla beni orada acı çekmeye terk edebilecek bir kadına karşı kendimi bu kadar zayıf düşürecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"*

"Elbette zayıf olduğunuzu düşünmüyorum. Bir başkasını sevmek ve onunla ilgilenmek zayıflık değildir."

Gözleri kuşkuyla irileşti ve dudaklarında gezinen gülümseme onu korkuttu. Alaycı ve... küçümseyici görünüyordu.

"Konuşma," diye titreyerek nefes aldı. "Şu anda kendimizde değiliz ve inanıyorum ki-"

Yüz ifadesi sertleşti ve parmakları onun yerine konuştu. *"Ben kendimim, Phoebe."*

"Öyle mi?" diye sordu, dudaklarının titremesinden ve göz kapaklarının arkasında dayanılmaz gözyaşlarının yanmasından nefret ederek. "George'a karşı ne kadar aptalca davrandığım için utanıyordum. Onun hakkında konuşmaktan kaçınmamın tek nedeni buydu. Bana sorduğunuz anda size her şeyi açıklamalıyım."

seninle evlenmek için. Pervasızca davrandığımda onu sevmiyordum, şimdi de sevmiyorum. Dolayısıyla, şu anda hissettiklerinde George'un *herhangi bir* rolü varsa, lütfen onu aklından çıkar."

Adam bir şey söylemeyince çenesini kaldırdı ve bakışlarını onunkilerle birleştirdi.

"Sana ne zaman aşık olmaya başladığımı söyleyemem, Hugh. Ben... Ben Seni seviyorum ve aşk çok önemli."

"Yapma."

"Ambrose-"

"Yapma. Ben o adam değilim ve asla o adam olmayacağım."

Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

Sonra onu şaşırtacak şekilde, oturduğu yerden kalkıp yanına oturdu. Hugh onun yanaklarını kavradı, yüzünü kendine doğru kaldırdı, böylece ağzını alnına bastırabildi. Dudaklarının fırçası soğuk, kayıtsız ve kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

Sonra ellerini indirdi ve imzaladı. *"Sen benim karımsın. Sen benim ailemsin. Elbette sana her zaman değer vereceğim, Phoebe. Ama aşkla ya da duygularla ilgilenmiyorum. İnsanları nasıl aptallaştırdığıyla... ruhlarını nasıl kırdığıyla, benliklerini ve gururlarını nasıl kaybettirdiğiyle ilgilenmiyorum. Bunu mektuplarımdan biliyorsun, bu yüzden bana o yaralı gözlerle bakma, sanki içinde bir şeyleri kırmışım gibi. Ben asla öyle bir adam olmadım, olmayacağım da."*

Dudakları şiddetle titrerken, ağlama isteğiyle savaştı. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, acısını içinde tutma çabası göğsünü yakıyordu. Kocasına duyduğu aşkı biraz olsun önemsemiş olsaydı, "Ben o adam değilim," demekten daha fazlasını yapardı.

Birlikteliklerinin eskisi gibi aynı şefkatle, aynı sevinçle ve yeni bir günün beklentisiyle devam edebileceğine dair hiçbir umut vermemişti.

Ben asla öyle bir adam olmadım ve olmayacağım.

Sadece karşılıklı fayda için var olan bir evlilikten memnun olduğuna dair önceki kararlılığını geri getirmeye çalıştı ama bu inancı artık kalbinde tutamıyordu. her gülümseme, dokunuş, öpücük, konuşma onu değiştirmişti.

Adamın da değiştiğinden şüpheleniyordu ama adam hoş karşılamak yerine onu avucunun içine almış ve filizlenen aşkı paramparça etmişti.

Ve Phoebe aylar sonra ilk kez ondan uzaklaşarak arabanın gölgelerine çekildi ve sessizce ağladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Öpücüklerin en yumuşağı Phoebe'nin ensesine değdi ve Phoebe bu okşayışın yarattığı acı ve zevke karşı gözlerini kapattı. Kocasının geceliğinin ipeksi kollarının üzerinden kolunun yan tarafını okşadı. Ağlama isteğiyle savaşıırken boğazında bir yumru oluştu. Bu gereksiz duyguyu bastırarak kocasının kollarının arasında döndü ve ellerini boynuna doladı. İngiltere'den İskoçya'daki evlerine döneli bir aydan biraz fazla olmuştu ve her geçen gün onun kendisine asla aşık olmayacağını kalbine kazıyordu.

Evdeki herkes konağı siyahlara büründürmeyerek yaşlı kontun isteğini yerine getirmeye çalıştı. Ancak tüm sosyal toplantılardan kaçınmışlar ve Aberdeen ve Edinburgh'dan gelen kış yollarını göze alan her davet reddedilmişti. Özel olarak onun yasını tutuyorlardı ve tam bir yıl geçene kadar sosyeteye dönmek istemiyorlardı. O zamana kadar, karşılaşılabilecekleri kötü niyetli dedikodulardan kurtulmuş olacaktı. Ancak kardeşlerinin ve nüfuzlu arkadaşlarının Winthrop'ları aralarına kabul etmeye cesaretle hazır olmaları Phoebe'ye büyük bir güven veriyordu. Katlanacakları engeller yine de çok büyük olacaktı ama Phoebe sevgili Caroline için her şeye göğüs germeye hazırdı.

Parmağıyla Franny'nin dolgun dudaklarında gezinirken, içine düştükleri kibar rutini ve rahat olsa da bunun nasıl boş hissettirdiğini düşündü. Her sabah oruçlarını birlikte açarlardı, sonra ofisinin kapalı kapısının ardında kaybolmadan önce Franny ile bir saat ya da daha fazla zaman geçirirdi. Yemek zili çalana kadar orada saatlerce kalırdı. Bazen de malikânedeki ayrılar ve ancak güneş batarken geri dönerdi. Akşam yemeklerinde havadan sudan konuşurlar, bazen de hayır kurumunun geçici adı olan Hope'un inşasına yardım etmeleri için davet ettiği avukatlarla yaptığı toplantılardan bahsederlerdi. Şu anda yaşadıkları şeyin normal bir *ton* evliliği olduğu iliklerine kadar işlemişti. Adamın ondan hiçbir beklentisi yoktu ve kadının da kibar bir nezaketin, adının ve paranın ötesinde hiçbir beklentisi olmamalıydı.

Pek çok kadın tatmin olur ve mutluluğu bir sevgilinin kollarında bulurdu. Bu düşünce onun kalbine ve onuruna iğrenç geliyordu. Toplumda bu kadar çok kişi nasıl olur da aşk ve sevginin olmadığı bir evliliği normal kabul edebilirdi? Bir insan nasıl olur da bir aşk evliliğiyle alay edebilirdi?

Parmağını ağzına götürmeden önce dudaklarının arasından ısırdı. Dizleri zayıfladı ve ona doğru sarkarak inledi. Adam parmağını bıraktı. Geceliğinin iplerini çekiştirerek boğazını ve göğüslerinin tümseklerini tamamen ortaya çıkardı. Odaları ışıktan çok gölgeler içindeydi; yine de yukarı bakma riskini göze aldı, çünkü Phoebe artık kalbine bir hançer saplanmadan onun güzel gözlerine bakamıyordu.

Ne zaman bakışlarımız çarpışsa, gözlerin çok dikkatli bakıyor. Sana bakmaya nasıl dayanıyorum?

Adam kadının kalçalarını kavrayıp onu kollarının arasına aldı ve kadın içgüdüsel olarak bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Birkaç adımda onları yatağa yuvarladı, geceliğini beline kadar itti, sıcak dudakları boğazındaydı.

Ne zaman sevişsek, artık beni öpmüyorsun.

Bu acı dolu farkındalığa karşı gözlerini kapattı. Kocasını Londra'dan beri onun dudaklarını öpmemişti. Karnının derinliklerinde hınzır bir sıcaklık kıvrılıyordu ve adam ikisinin arasına uzanıp erkekliğini kadının ıslak, ağrıyan girişine dayadığında bile vücudu zevkten titriyor, kalbi ise boşluğundan ağlıyordu. Duyguların ikiliği onu harap etti. Adam bir hamlede kendini kabzasına kadar gömerken Phoebe'den vahşi bir çığlık koptu.

Onu kendine doğru çekti, bazen yavaş ve işkenceli vuruşlarla, sonra da hınzır ve tahrip edici dalışlarla onu severken acı veren zevk bedenini dövüyordu. Birkaç dakika sonra zevklerini birlikte bulduklarında, elini yanağının altına koyarak yan döndü. Adam gözden kaybolurken yatak alçaldı, sonra tohumunu temizlemek için bir bezle geri döndü ve geceliğini indirdi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve sırt üstü uzanıp karanlık tavana bakmaya başladı.

Adamın nezaketine ve kibar kayıtsızlığına katlanıyordu; bu kayıtsızlık ancak adam onu mutluluğun doruklarına çıkardığında kısa süreliğine çözülüyordu. Ve harekete geçmeden hiçbir şeye uzun süre katlanacak türden biri değildi. Phoebe uzun zamandır pervasız ve düşüncesiz olduğunu kabul etmişti ve eğer evliliğinden memnun olmak istiyorsa, belki de kocasının kendisine aşık olmasını sağlayacak pervasız bir plan yapmalıydı.

Beyefendilerin kendi adlarına şiirler ve soneler yazması için ne yaptılar? Ve sanatsal aşk mektupları.

Belki de bir mektup yazıp Evie'ye sorabilirdi. Evie'nin düğününden sonraki kutlama balosunda Phoebe'yi eğlendirdiği gibi, Evie çok uzun zamandır Richard'a aşıktı ama soğuk kalpli ağabeyi Evie'den etkilenmemişti. Ta ki Evie cesurca dizginleri ele alıp onu baştan çıkarmaya ve kendisini fark etmesini sağlamaya karar verene kadar.

Ama sen zaten her gece yatağıma geliyorsun.

Gerçekten de ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hugh onun yanında yatıyordu ve birkaç dakika sonra onun hâlâ uyanık olduğunu anlayabildi. Ona doğru yuvarlandı, kalçalarını kavradı ve göğsüne çekti. Bunu her gece yapıyordu, çünkü artık onun kollarına kıvrılmayı reddediyordu. Eğer onu orada istiyorsa, lanet olasıca ona uzanırdı.

Yine de geçmişte yaptığı gibi kollarını ona dolamadı ya da alnından öpmeyi. Sırtını göğsüne yaslamış olmasına ve kalbinin atışını teninde hissetmesine rağmen, aralarında aşılması imkânsız gibi görünen bir uçurum vardı.

Görünmez bir çizgi çekmişti ve Phoebe'nin yaptığı hiçbir şey bu çizgiyi ya da onun bu konudaki aşılmaz sessizliğini ihlal etmemişti. Phoebe artık rol yapamaz ya da gerçeği görmezden gelemezdi. Önceki ilişkileri silinmez bir şekilde değişmişti ve bir daha asla geri dönmeyebilirdi.

Phoebe gözlerini kapadı ve titreyen bir parmağını dudaklarına bastırdı. Her bir harika anıyı hatırladı: birlikte yarışırken nasıl güldüklerini, gökyüzündeki fenerleri, onu tatlı ve şefkatli bir şekilde öpüşünü, flüt çalma şeklini... ve sonra sanki ateş onları yakıp kül etmiş ve sonra rüzgar onları toplayıp çorak araziye dağıtmış gibi görüntülerin dağılmasına izin verdi.

Aramızdaki her şeyin farklı olduğunu söyleyebilirim. Hiçbir şey , ama söylemek zorunda da değilsin. Her dokunuşunda, öpüşmemende, geceleri bana sarılışında aramızdaki mesafeyi hissediyorum. Aynı odada, aynı yatakta olmamıza rağmen birbirimizden kilometrelerce uzaktayız ve sen bu mesafeyi bitirmekle ilgilenmiyorsun.

Gözyaşlarını hapsedmek için gözlerini kapattı, ama yine de sızdılar, şakağından aşağıya ve onun göğsüne aktılar. Kadının gözyaşlarını hissettiğinde adamın vücudunda sıkı bir gerilim oluştu ve kalbinin ani çarpışı kadının vücudunda yankılandı. Yine de ikisi de kımıldamadı.

"Sen bana karşı kayıtsızken seni sonsuza dek sevmemi bekleme," diye fısıldadı karanlığın durgunluğunda. "Kalbimin her gün kırılması için acı çekmeyeceğim."

Thud.

Kalbi göğüs kafesine çarpmış gibi hissediyordu. Yine de hareket etmedi. Büyük bir kayıp kayası göğsüne baskı yapıyordu. Derinlerde bir yerde, onun sevgisine sahip olmaması ve hayatındaki varlığına sadece tahammül edilmesi canını acıtiyordu. Son birkaç haftadır içinde biriktirdiği tüm duygular, gülümsemeye ve gününe devam etmeye devam ederken kırıldı. Şiddetli ve karmaşık hisler Phoebe'nin içinde yuvarlandı ve amansız bir yumruk kalbinin üzerine kapandı.

Başka bir beyefendiden daha fazlasını beklemekle ne kadar aptallık etmişim. Ama kendi kalbimi bile bile kandırdığım için suçlanmalıyım. Hugh bir kez olsun uygun bir evlilikten daha fazlasını vaat etmemişti. Phoebe kalbindeki aptalca umudu bir kenara atmaya ve bir daha asla su yüzüne çıkmasına izin vermemeye karar verdi.

...

Hugh, sımsıkı sarılmış Franny'yi kucağına alıp ana eve doğru yürürken ayakları karda çıtırdıyordu, yanlarında da oyuncu bir Kurt viyaklıyordu. Hava güzelleştiğinde kızını yürüyüşe çıkarırdı, çünkü Franny açık havayı çok severdi. Her zaman neşelenirdi, bakışları merakla etrafına bakarken bir yandan da zevkle mırıldanırdı. Ona şöyle bir baktı ve kundağının arasından kızın pembe yanağını zar zor görebildi.

Karısını görmeden önce hissetmişti. Onun yakınlığına verdiği tepki açıklanamazdı; sadece öyleydi. Hugh'nun kalbi hızla çarpıyor ve ensesindeki ince tüyler diken diken oluyordu. Yumuşak bir ayak sesi onun yakında olduğunu gösteriyordu ama arkasını dönmedi. Bu sabah kızlarıyla birlikte yürürken ona katılmamıştı. Ve dün gece. Bu anıyı hatırlamamak için gözlerini kapattı ama bu sözler düşüncelerine gömülmüştü ve kadın bunları söylediğinden beri peşini bırakmıyordu.

Bana karşı kayıtsız kaldığında seni sonsuza dek sevmemi bekleme.

Kadının sesindeki acı onu derinden sarsmıştı, çünkü onu incitmek istememişti. Niyeti asla bu değildi ama yine de düşüncesizce bunu yapmıştı. Her hareketi onun çok fazla önemsenmemesini sağlamaya yönelikti ama yine de önemliydi, bunu görüyordu. Yine de geçen gün artan bir melankoli havası vardı ve buna tanık olmak içini burkuyordu. Onun için önemliydi

Hugh, Phoebe'nin mutlu olduğunu, onun kontesi olarak kaderinden memnun olduğunu biliyordu. Bu onun için nefes almak kadar . Yine de Phoebe'nin duymaya ihtiyaç duyduğu şeyin üç basit kelime, "*Seni seviyorum*," olabileceğini saçma buluyordu.

Benden istediğin bu mu, karım? Seni sevmem mi?

Onun içine gömüldüğü zamanki tatlı, ateşli haykırışını unutmamıştı. Hugh sık sık o açıklamayı düşünüyor, bu sözlerin onun dudaklarından çıktığı anı hatırladığında kalbinin nasıl çarptığını ve böyle bir duygunun geri dönmesini bekleyebileceğinden duyduğu korkuyu merak ediyordu.

Kadının arz ettiği tehlikeye karşı tetikte olacağına dair ettiği yemine rağmen, Hugh ona özenli ve saygılı davrandığından emin oldu, ancak sinir bozucu bir şekilde, karısı ve onun romantik hassasiyetleri için, birliktelikleri çoğu *ton* evliliğinin sahip olduğundan daha fazla olduğunda bunun yeterli olmadığını görebiliyordu.

Aptalcaydı. "*Seni seviyorum*" demenin iyi bir evlilikle ne ilgisi olabilirdi ki? Onlar sadece kelimelerdi. Hiçbir güçleri ya da faydaları yoktu, öyleyse neden onları istiyordu? *Ve ben neden bunları kabul edemiyorum?* Acaba bunu imzalasa Franny kendini daha iyi hisseder miydi? Franny kıkırdadı ve adam onun gamzeli gülümsemesine baktı. Kalbinde şiddetli bir duygu kabardı ve kendini Franny'nin açıkta kalan küçük yanağını okşamak için ona yaklaşıırken buldu. Franny esnedi ve adam onu göğsüne yaklaştırdığında, memnuniyet dolu bir iç çekişle ona sarıldı.

Seni seviyor muyum, Franny? Seni her türlü kötülüğe karşı korumam ve her şekilde yanında olmam gerektiği hissi, bu aşk mı?

Hugh kızını sevdiğini biliyordu, çünkü Caroline, William ve babası için de benzer duygular hissediyordu. O halde karısını ve aşkını aynı nefeste düşünmek neden bu kadar zordu?

Ürkütücü bir farkındalık kalbini kemirerek adımlarını yavaşlattı.

Çünkü sen, eğer izin verirsem, sevmenin beni kırabileceği tek kişisin. Eğer seni seversem... sana olan sevgim seni benim sebebim haline getirir ve eğer seni kaybedersem... o zaman ne olur?

Yıllardır hatırlamasına izin vermediği anılar su yüzüne çıktı ve kendi isteğiyle gözlerini kapatıp onların içinde yürüdü. Onu gördü... annesini, ona duyduğu sevgiyi, onu öpüşündeki ve ona söylediği şarkılardaki şefkati. Yatak odasında yere kıvrılıp günlerce onun için ağladığında hissettiği o yakıcı acıyı hissetti. Yaşlı kontu, etrafta kimsenin olmadığını düşündüğü bir anda bahçede hıçkırı hıçkırı ağlarken gördü. İçindeki utanç

Caroline'ın göl kenarında oturup yansımasına bakarken ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamadan önce gerçek babasının kim olduğunu yüksek sesle merak ederkenki gözleri. Hepsini aşk yüzünden. O lanet kelime yüzünden çok acı çekmişti.

Bir kelimedenden daha fazlası, içinden anlaşılmaz bir şey fısıldadı. Hugh kaşlarını çatı. Eğer bu bir kelimedenden daha fazlasıysa, bu geçici aşkı hiç hissetmediği için neyi temsil ettiğii hakkında hiçbir fikri yoktu. İçinin burkulmasından nefret ederek arkasına döndü. Karısı, kırmızı redingotu ve aynı şekilde parlak kırmızı başlığıyla, üzerinde yürüdüğü bembeyaz karla canlı bir tezat oluşturan bir görüntüydu. Phoebe başını eğmiş, kaşlarını hafifçe çatmış, bir elinin başparmağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, belirgin bir endişeyle romanını okuyordu. Gözleri daha da büyüdü, başparmağı elinden kaydı ve avucunu göğsüne bastırdı ve onu eğlendirmek için bir dönüş yaptı.

O zaman mutlu bir sondu.

İkinci dönüşünde adamın kendisini izlediğini fark etti. O parlak, keyifli gülümseme soldu, gözlerinde gölgeler büyüdü. Ona doğru attığı adımlar artık her zamanki gibi aceleci değildi, sanki onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. Şimdi ona doğru yürürken, bu adımlar kararsız ve emin değildi.

Franny'yi göğsünde sıkıca tutarken, diğer eliyle işaret etti. "*Benimle yürüyecek misin?*"

Başını sallamadan önce ufak bir tereddüt geçirdi. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler ve bu, aralarında çözülmesi gereken pek çok gizemin ipuçlarını veren önceki yürüyüşleri kadar yüce hissettirmedi. Hava gerginlik ve belirsizlikle gerilmişti.

"Phoebe, ahoy!"

Caroline'in bağırması üzerine karısı dönüp el sallamaya başladı.

"Caroline'in ne istediğine bakacağım," dedi gözlerini aydınlatmayan hızlı bir gülümsemeyle.

Karısının geri çekilen figürünü izlerken, midesine acı veren bir şey saplandı ve dokunulmadığını düşündüğü kalbi tanımlanamaz bir duyguyla ağırlaştı. Karısının başlangıçta ne kadar harika, kaygısız ve tutkulu olduğunu kaybetmek onu acı verici bir güçle parçaladı.

Bir zamanlar gözlerinde güven vardı ve böyle bir açlığın tatlı uyandırıcı ateşi vardı. O önlenemez gülümsemesine ve bazen uygunsuz bir şekilde gülüp ayakkabısız koşmasına duyduğu özlem içini parçaladı. Ve Tanrım, onu kendine yakın tutmayı, onu tekrar öpmeyi, onunla oynamayı çok istiyordu.

Çayırılar... ama hepsinden vazgeçmişti, ama bu... ilk kez bunu kaybetmek onu neredeyse dize getiriyordu.

Acı bedeli nasıl fark etmemiştir?

...

Bir hafta sonra Hugh atını evine giden yol boyunca hızla sürdü. Ne söylemek istediğinden emin olmasa da Phoebe ile konuşması gerekiyordu. Phoebe'yi düşünerek dikkatini dağıtmak için, ahırındaki ahırları temizlemek gibi önemsiz bir görevi üstlenmişti, işçiler şaşkınlıkla ona bakıyordu. Normalde kasları yanana ve güneş gökyüzünde alçalana kadar çalışırdı. Ama bugün daha öğlen olmamıştı ki durdu. Gök gürültüsü yağmur tehdidiyle birlikte uzaklarda gümbürdüyordu ve eve dönmesi gerektiğini hissetmişti.

Seyisin karısı adama patates ve balıktan oluşan basit bir öğle yemeği getirmişti ama Henry gülümsemekten kendini alamamıştı. Kadının elini şefkatle tutup onu ahırın kenarına götürmesi, Hugh'nun ayaklarını onları izleyebilmek için daha da yaklaştırmıştı. Konuştukları her neyse karısının çok hoşuna gitmişti, çünkü kocasına sarılmadan önce onun eline vurmuş ve gülmüştü. Hugh onun koluna dokunmuş, Phoebe'nin ona hafifçe yumruk attığı ya da çayırlarında gezinirken ellerini birbirine doladığı zamanları hatırlamıştı. Lanet olası boğazı yanmış ve şoke olmuş bir şekilde gözleri de yanmıştı.

Henry başını kaldırdı ve onu gördü. Adam aceleyle yanına gelmiş ve şöyle demişti: "Bağışlayın lordum, hanımefendi kendini pek iyi hissetmiyor ve... ve aptalca bir şekilde yakında ödülünü alacağına inanıyor, bu yüzden her fırsatta beni burada ziyaret ediyor. Gitmesine asla izin vermeyeceğimin farkında değil. Onu hemen göndereceğim lordum."

"Hayır," diye imzalamıştı. "*Karınla birlikte ol.*"

Hafif sisli bir yağmur yağmaya başlamıştı ve şimşekler gökyüzünü çatallıyordu. Ahır sorumlusu uzaklaştı, uzun bir süre durakladı, sonra Hugh'a dönerek, "Haddimi aştığım için beni bağışlayın lordum, ama yine de söylemem gerekiyor. Senin boyunda bir adamın at pisliği yapmasına neden olacak şekilde düşüncelerine eziyet eden kişinin serbest bırakılması gerektiğini düşünmüyorum."

Hugh yüzünü dikkatle saklamış ve cevap vermemişti. Ama her şeyi gölgede bırakan bir düşünce vardı: *Onu bırakmayı hiç planlamamıştım. Asla.*

Yavaşladı ve atını konağın ön avlusunda durdurdu. Attan inerek dizginleri indirdi ve çakıllı patikadan hızla yukarı çıktı. Yaşlı kontun derslerini kalbine yakın tutmaya karar vererek gerçekten neyi başarmıştı? Phoebe'yi öpmekten kaçınmıştı, çünkü onun dudakları ballı bir sarhoşluktu ve ağzının kendi ağzına kısa bir dokunuşu bile onu güçsüz düşürüyordu. Hugh artık Franny'ye şarkı söyleyip oynarken ona bakmaya dayanamıyordu. Ne zaman karısını görse, onun sevimlilik görüntüsü kalbine zayıflatıcı bir darbe indiriyor ve kendini gizlemeye çalıştığı kibar nezaket şiddetle sarsılıyordu. Günlerini evinde geçiremiyordu, çünkü ne kadar küçük olursa olsun karısıyla ilgili her ayrıntı zihnine kazınmıştı. Hugh ahırını ziyaret eder ve günü atlarıyla geçirirdi, düşünceleri karısıyla işkence görürdü.

Tanrı aşkına. Aptalın tekiydi. *Gülüştün olmadan daha ne kadar var olabilirim? Dudaklarını hissetmeden? Gözlerimin içine bakmamana daha ne kadar dayanabilirim... Geceleri gözyaşlarına ve mutsuzluğuna daha ne kadar dayanabilirim?*

Uşak kapıyı açtı ve Hugh paltosunu ve şapkasını teslim etti, koridorda yürürken eldivenlerini çıkardı. Phoebe'ye bu şekilde gidemezdi. Banyo yapması ve kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu. Caroline yüzünde konsantre bir çatık kaşla koridorda volta atıyordu. Onu görünce rahat bir nefes aldı ve ona doğru koşmaya başladı. Ellerini kaldırdı çünkü terden, atların kokusundan, otlardan ve ahırlardan her ne pislediyse ondan kirlenmişti.

"Phoebe burada değil," diye ağzından kaçırdı.

Durdu. *"Anladığım kadarıyla Franny ile yürüyüşe çıkmış. Şemsiyeyi alıp yanına gideceğim. Sanırım çardaklardan birine sığınacaktır."*

Caroline dudağını ısırды, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Arabayı ve Franny'yi aldı. Hizmetçisi Sarah ve Franny'nin bakıcısı da birkaç valiz ve şapka kutusuyla birlikte ona eşlik etti."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Gitmeden önce onu bir mektup okurken gördüm..." Kız kardeşi başka tarafa baktı, yüzü kızarmıştı.

"Ne mektubu?"

"Okumak istememiştım ama yerde öylece duruyordu." Sonra elini cebine attı ve ona uzattı.

Sevgili Phoebe,

Seni ne kadar özlediğimi itiraf etmeliyim. Gülümsemelerini ve kahkahalarını. Seni seviyorum. Benimle evlenmeni istiyorum.

Daha fazla okuyamayan Hugh tarihe baktı. Bu, George'un aylar önce, o hain onu Londra'ya kaçırmadan önce gönderdiği bir mektuptu. Hugh mektubu avucunun içinde ezdi. *"Bu aylar önce alınmış bir mektuptu. Bunun Phoebe'nin şimdi gitmesiyle hiçbir ilgisi yok."*

Uzaklaşmaya çalıştı ve dondu kaldı. *Ya öyle olursa?* Hugh sert bir nefes çekti.

"Ne oldu?" Caroline sordu.

"Aklıma bir şey geldi."

"Ve bu?"

Hugh tereddüt etti ve sonunda imzaladı. *"Ona benim sunamadığım her şeyi sunuyor."* George'un o gece bahçede söylediği sözler düşüncelerinde yankılandı. *Seni sevmeme izin ver... sana mutlu bir hayat vereyim.* Ya ona kalbindeki arzuları sunabilecek kişiye gitmiş olsaydı? Başını salladı ve bu düşünceyi hemen aklından kovdu. Kızın onuru vardı ve karakteri değişmez değildi. Yine de onu o kadar hayal kırıklığına uğratmış ve incitmişti ki gitmişti.

Hugh'nun kalbine saplanan ıstırap uyuşturucuydu. *Yüce Tanrım.* Bilmeden gitmişti... kalbindeki tüm duygularla onu gerçekten istediğini bilmeden. Göğsünde fiziksel olarak ağrıdığına yemin ettiği yeri ovuşturdu. Ya Phoebe'yi geri dönmeye ikna edemezse? Lanet olsun! Babası gururunu bir kenara bırakıp annelerini Edinburgh'a kadar kovalamış ve eve dönmesi için ona yalvarmıştı. Ya...

Hugh içinde fokurdayan çiğ duygulara karşı gözlerini kapattı. Lanet olsun. Yine oluyordu. Ama bu sefer... bu sefer kalbinde karanlık ve güçlü bir şey titriyordu ve bu korku ve keder gibi geliyordu.

Hugh, Phoebe'siz bir hayat düşünemiyordu.

Kız kardeşi kolunu uzattı. "Al, sana bir mektup bıraktı."

Mektubu kız kardeşinin elinden aldı ve açtı.

Sevgili Hugh,

İtiraf etmeliyim ki, sevginizi kazanma konusunda çok az umudum vardı. En başından beri aşk kavramına ya da romantik herhangi bir şeye karşı kayıtsız kaldığınızı gösterdiniz. Daha önce büyük hayal kırıklığına uğradığım için sözlerinize kulak verdim, bu yüzden size aşık olmak gibi bir niyetim asla yoktu. Ama aşık oldum... Seni seviyorum ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Bana olan sevgini itiraf edemiyor olman canımı acıtıyor ve aramızda sadece nezaketin var olması fikri dayanılmaz. Böyle bir evlilikte yaşayamam. Senin de yaşayacağına inanamıyorum. Aramızdaki mesafeye, gözlerindeki dokunuşlarındaki kayıtsızlığa katlanıyorum. Seni uyarmak zorundayım. Buna daha fazla katlanmayacağım. Çok pervasız ve aceleci bir kalbim olduğunu bilmelisin ve bu senin için adil bir uyarı olmalıydı.

Ne istediğinizi düşünmeniz için size biraz zaman veriyorum. Her ne kadar bu noktada ve benim kararımla, sizin fikrinizin bir önemi olmasa da. Çok cüretkâr ve uygunsuz bir davranış ama işte. Franny'i aldım ve gidiyorum.

Mektubu ters çevirdi. Geri kalanı neredeydi? Hugh elini yüzünde gezdirdi ve son satırı tekrar okudu.

Franny'i aldım ve gidiyorum.

Ondan boşanamıyordu ama ailesinin onları sonsuza dek ayrı tutmaya yetecek kadar gücü ve bağlantıları vardı. Açıkçası, Westfall'un güçlü Markizi olan ağabeyine kaçmıştı ve bu adam düşman edinmek için tehlikeli biriydi. Ama iş oraya varırsa, varacaktı çünkü onu asla bırakmayacaktı.

Hugh şok içinde gözlerinin acıdığını ve boğazının şiddetli bir şekilde yandığını fark etti.

Phoebe bu evliliği terk etti ve bu, pastırma beyinli bir soytarı olduğum için benim hatam.

O anda içini parçalayan acı, zayıf bir şekilde merdivenin duvarına yaslanmasına ve alnının panelli meşeye ağır bir gümbürtüyle düşmesine yetti.

Duvarдан itti. "Ne kadar önce gitti?" "Yaklaşık bir saat önce."

Onu yakalayabilirdi. "Arabayı dört kişilik bir ekip mi çekiyor?"

"Evet."

Yutkunarak arkasını döndü ve en hızlı ve en güçlü atını isteyerek işaret verdi.

"Hugh," diye bağırdı Caroline.

Yüzünü ona döndü. "Ne oldu?"

"Sen... sen onun peşinden mi gidiyorsun?"

Bir kez başını salladı.

Gözlerinde rahatlama ışığı yandı. "Elbette bu dağınık halinle değil? Ve ...kokuyorsun."

Onu görmezden gelerek aceleyle ahıra gitti ve kendisine getirilen büyük siyah aygıra bindi.

"Lordum, landau ya da daha küçük bir arabaya binseniz iyi olur. Şiddetli yağmur yağacağa benziyor," dedi Bay Gervase, oldukça endişeli görünüyordu.

Hugh dizginleri topladı ve atını araba yolu boyunca tırısra kaldırarak açık kır yoluna giden şeritlere doğru itti. Kar erimeye başlamıştı ve yollar çamurla kaplıydı, bu da arabalarını yavaşlatmış olmalıydı. Araba yolunu geçtikten sonra atını düz bir koşuya teşvik etti. Evliliklerinden kaçmaya karar vermesi için Phoebe'ye çektirmiş olması gereken acı ona işkence ediyordu.

Göğsünde gergin bir his vardı. *Çok özür dilerim, Phoebe, çok özür dilerim.*

Ne zaman onun koruması altına girdiğini ve on beş yıldır kalbinin etrafında duran koruyucu bariyeri deldiğini merak etmek anlamsız geliyordu. Olmuştu işte. Her gülümseyişinde, o sevimli çınlayan kahkahasında, ona neşeye bakan iri kahverengi gözlerinde. Her dokunuş ve öpücük onu yavaş yavaş etkiliyordu ve ona ne kadar ihtiyaç duymaya başladığının farkında değildi.

Yağmur gökten karla karışık yağmaya başlamıştı ve o hiç durmadan atını sürüyordu. Bir saatten fazla bir süredir ağır adımlarla ilerliyordu ki, uzakta yavaş hareket eden arabayı gördü. Hugh onlara yetişene kadar atını zorladı. Arabacı ve kaplan onu tanıdılar ve atları yavaşlatarak onun işaretiyle arabayı çektiler. Atından inerek arabanın camına vurdu.

Perdeler aralandı ve o küçük pencere açıldı. Karısının gözleri şokla irileşti. "Hugh?"

Adam başını salladı. Kadın ona tedirgin edici bir yoğunlukla baktı. "Ne... burada ne yapıyorsun? Aman Tanrım, sırlıslık olmuştun. Ölmeden önce içeri gel!"

Parmakları çok fazla titriyordu, bu yüzden ellerini sıkıca yumruk yaptı. Sonunda imzaladı. "*Beni bırakma.*"

Uzun süre hareketsiz kaldı ama cevap vermedi, sadece gözlerini kocaman açıp dudaklarını aralayarak ona baktı.

"*Beni bırakma.*" Ellerin titrediğini umursamadan tekrar imzaladı. "*Sana karşı zayıfım, Phoebe... Senin için zayıfım.*" Yere düştü.

dizlerini çamura bulanmış toprağa gömdü. Phoebe yağmura aldırmadan başını pencereden içeri uzattı ve ona baktı. Arabacısı ve kaplan bile ona bakıyordu ama Hugh sadece Phoebe'nin ona baktığını umursuyordu.

"Eğer devam edersen, seni kovalayacağım. Seni kovalamaktan ve sana sarılmama izin vermen için yalvarmaktan vazgeçmeyeceğim... seni günlerimizin sonuna kadar sevmeme izin vermen için. Hiçbir şey beni pes ettiremez. Gurur ya da paramparça olma ihtimali bile umurumda değil. Çünkü seni tanıyorum... ve bildiğim şey, senin kaliteli, nazik, sabırlı, cesur, cesur, sevgi dolu bir kadın olduğun... sevdiği adamın yanında tek bir düşünceyle yürüyecek bir kadın... ve bu da en mutlu hayatını onunla ve çocuklarıyla birlikte yaşamak."

Perdeler düştü ve kızın yüzü kayboldu. Kalbini karanlık bir şey yırttı ve ileri atıldı, ama o anda kız oradaydı ve basamakların yıkılmasını beklemeden arabadan yağmurun içine atladı. İçine öyle bir rahatlama yayıldı ki sallanmaya başladı.

"Hugh?" diye sordu , adımları tereddütlüydü.

Onun bir kez daha yanına koşması için her şeyini verebilirdi, yüzü kızarmış ve canlanmıştı. Buruşuk bir kaş ona dikkatle bakıyordu, havada asılı kaldığı mesafe birkaç adım değil de binlerce mil gibiydi.

"Lütfen... lütfen gitme, asla gitme, çünkü seninle hayatın sevinçlerini paylaşmamaya dayanmam."

"Seni terk etmek mi?" Bir elini göğsünün üzerine bastırdı. "Mektubumu almadın mı?"

"Anladım."

Şaşkınlık kaşlarını ördü. "Hepsi iki sayfa mı?"

buruşmuş olan tek parça kâğıdı kaldırdı. "Hugh-"

"Seni seviyorum."

Ona baktı, sadece baktı, yüzü dikkatle kontrol altındaydı. Adamın ne dediğini anlamış mıydı? Ya o kelimeleri hiç söylemediği için, bunu ifade eden işareti bilmiyorsa? Bir yumruğunu göğsüne vurdu ve lapa lapa yağın yağmurun altından ona baktı.

"Seni seviyorum."

Hareketi neredeyse şiddetliydi ama kızın anlaması için çaresiz hissediyordu. *"Korkuyordum. Seni sevmekten korkuyordum... aşktan korkuyordum... çünkü aşk hakkında bildiklerimin sadece acıya yol açtığını düşünüyordum. Ama seninle her şey tam tersi. Sen benim sebebimsin. Zayıflığımsın. Benim gücüm. Sen benim neşemsin,*

Phoebe. Hayatta aradığın mutluluğu her gün gülüşlerinde, gözlerinde, bana dokunuşunda görüyorum... beni öpüşünde, beni vücuduna sarışında."

Kadın bir adım geri çekildi ve adamın kalbi kırıldı.

"Seni böylesine umutsuzca severken sana kayıtsız davranmakla ne kadar iğrenç davrandım. Evliliği, benim için çok şey feda eden babama karşı bir görev olarak düşündüm, başka bir şey değil. Aşka inanmıyordum... doğrusu, onu düşünmüyordum, çünkü hayatım için tasarladığım her şey için önemsizdi. Uzaklığımla tüm beklentilerinizin altında kalmış olmalıyım. Son birkaç haftadır kendimi senden nasıl uzak tuttuğum beni oldukça utandırıyor, özellikle de... bana ilk mektubunu gönderdiğin andan beri, yaşadığım ve öğrendiğim her şeye rağmen, büyülenmişim."

Ona doğru küçük bir adım attı, dudaklarını araladı ve avucunu kalbine bastırdı. Bonesi başında gevşekçe sallanıyordu ve elbisesi sıırılsıklam olmuştu.

Bakışları çarpıştı. Ve o zaman fark etti ki, doğrudan gözlerinin içine bakmayalı haftalar olmuştu.

"Duygularım değişmez. Seni seviyorum... umutsuzca. Sen benim sebebimsin, Phoebe... ve ilk mektuptan beri öyleydin... sadece bunu anlamam biraz zaman aldı."

Ona doğru koştu ve kendini ona doğru fırlattı. Hugh onun hızının kendisini çamurlu toprağa devirmesini umursamadı. Önemli tek şey kadının onun üstünde olması, gözlerinde parlayan yürek parçalayıcı aşkla ona bakmasıydı.

Sefil bir rahatlamayla gözlerini kapattı. Kadın onun göz kapaklarını öptü, nefesinin sıcaklığı ve elinin yanağına sevgi dolu dokunuşu soğuşu yok etti.

"Seni seviyorum, Hugh." Kadının sözlerinin dudaklarında aldığı şekli hissetti ve bu sözler kalbinin derinliklerine işledi.

Yanağını kavradı ve onu şefkatle öptü, dudaklarını zar zor onunkilerin üzerinde gezdirdi. *Ve asla pişman olmayacağından emin olacağım, aşkım.*

...

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Hugh karısının uyuyan kolundan kaydı. Karısı mırıldandığında durakladı, iki büklüm oldu ve bacaklarından birini onunkinin üzerine atarak onu kısırdı. Gülümseyerek onu nazikçe düzeltti ve yataktan kalktı. Pantolonunu ve gömleğini çabucak giydikten sonra odadan çıktı ve

kütüphaneye gitti. Caroline'ın orada, kanepeye kıvrılmış kitap okuduğunu gördü. Onu görünce başını kaldırdı.

"Çok geç oldu."

Burnunu kırıştırdı. "Uyuyamadım. Sen neden buradasın?"

Büyük masaya doğru ilerledi ve yere baktı. "*Phoebe bana yazdığı mektubun iki sayfadan oluştuğunu söylemişti. Ben sadece ilkini gördüm.*"

Caroline gülümseyerek yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Hugh sustu. İşte o zaman Phoebe'nin kendisini terk ettiği konusunda onu telaşla uyaran kişinin kendisi olduğunu hatırladı.

"Sen mi aldın?"

Cevap vermek yerine, "Phoebe size içerik hakkında bilgi vermedi mi?" diye sordu.

"Hayır. *Düşüncelerimiz başka yerdeydi. Sadece tek bir sayfa bulmamın garip olduğunu düşündüm.*"

Caroline ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Sana yazdığı mektubu masana bıraktığını gördüm. Onları okudum ve sonra ikinci sayfayı kaldırdım."

"Bunu neden yaptın?"

"Onu ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar ihtiyacın olduğunu fark etmeni istedim. İlk sayfanın onun peşinden deli gibi koşman için yeterli olacağını umuyordum."

Elini eteğinin derin cebine daldırdı ve ikinci çarşafı çıkardı. Ayak parmaklarının ucuna basarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve tek kelime etmeden dönüp kütüphaneden çıktı.

Hugh katlanmış kâğıda baktı. Hiçbir şey onu Phoebe'nin peşinden gitmekten alıkoyamazdı. Kağıdı açtı. *Tanrım*. İlk sayfadaki son satırı okuduğunda hissettiği korkuyu

Franny'i alıp gidiyorum-

Ve sonra hiçbir şey. Yutkundu ve neyin eksik olduğunu okudu.

-İngiltere'ye, tam olarak Derbyshire'a, kardeşimle biraz zaman geçirmek ve Franny'yi ailesiyle tanıştırmak için. Evie'ye Richard'ı kazanmak için tam olarak ne yaptığını sormam gerekiyor. Bu bilgiyi senin inatçı kalbin üzerinde kullanmayı umuyorum. Ayrıca kulaklarını tıkama ihtiyacından da bunalmış hissediyorum. Birkaç hafta içinde geri döneceğim ve kalbiniz için savaşmaya hazırlıklı olarak geleceğimi söylemem adil olur.

Kalbini delici bir sevgi doldurdu ve Hugh gülümsedi. Işık titredi ve lambanın fitilini açtı, masasının kenarına oturdu ve okumaya devam etti.

Vazgeçmiyorum. Aşkı unutmak, en başta ona hiç inanmadığım anlamına gelir; sana inanmadığım anlamına gelir... bize inanmadığım anlamına gelir. Ve ben inanıyorum. Bu yüzden sevgilim, eve döndüğümüzde kalbin için bir savaş açacağıma ve kazanacağıma hazırlıklı ol. Çünkü acımın derinliğinde bir şey hatırladım. Benimle tereddüt etmeden evlenen adamın nezaketini. Benimle kiliseye kadar ayakkabısız yürüyen adam. Korkularımı ve şüphelerimi göklere çıkarabilmem için benimle birlikte fener yapan adam. Canım yandığında sırtımı ovuşturan ve uyuyamadığımda omuzları o pozisyonda çok acımış olsa bile bana sarılan adam.

Franny dünyaya geldiğinde ona nasıl baktığınızı hatırladım, şiddetle koruyucu ve şefkatli. Bizi sonsuza dek koruyacağına dair verdiği sözü hatırlıyorum. Öpücüklerini de hatırlıyorum... o enfes öpücükleri... açlığı hatırlıyorum... ve tutkuyu hatırlıyorum. Kaderimizde birbirimizi sevmek ve tanışmak olduğunu hatırlıyorum. Ve bunların hepsi her türlü bedele değer, hatta bunun için savaşırken duyduğum gurura bile.

Kızınız ve ben yakında eve döneceğiz.

Sevgiler, Phoebe.

Sonsöz

BİR KAÇ AY SONRA.

Hugh yavaşça Phoebe için arazinin doğu kısmında inşa ettiği gizli bahçeye girdi. Çimlerin üzerinde yatıyordu, etrafı çiçek patlamasıyla -zambaklar, gardenyalar, kardelenler, hercai menekşeler ve nergisler tam çiçek açmıştı. Çimlerin üzerine yayılmış, kızları göğsünde dinlenirken, her ikisi de çiçekler ve kuşlar arasında huzur içinde uyurken gördüğü manzara o güne kadar gördüğü en güzel manzaraydı.

Her gün Tanrı'ya şükrediyor, bu dünyada kendisine bahşedilen cenneti görmek için başını kışından kaldırıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve kendini karısının yanındaki çimlerin üzerine bıraktı. Hugh, aşklarını izleyebilmek için dirseğinin üzerinde hafifçe doğruldu. Yakında Londra'ya gideceklerdi ve genel uygulama çocukları sezon boyunca kırsalda bırakmak olsa da, Hugh ve Phoebe seyahatlerinde Franny ve bakıcısını da yanlarına almaya karar vermişlerdi. İngiltere'ye daha dün giden Caroline, İngiltere sosyetesinin acımasız ilgi odağı olmaya hazırlanırken bile yeğenini görmenin keyfini çıkaracaktı. Hugh, Evie onu yavaş yavaş *tonla* tanıştırtırken kız kardeşinin Westfall Markizi ve Markizi'nin evinde güvende olacağına ve iyi korunacağına güveniyordu.

Franny kıpırdandı ve gözlerini kırıştıtarak açtı. Annesinin mükemmel bir kopyası olan altın sarısı gözleri sevinçten kocaman oldu ve kıkırdarak annesinin göğsünden onun göğsüne süründü ve tekrar uykuya daldı. Yoğun sevgi onu sardı ve başını çimlere çevirdiğinde gözlerinde yaşlarla onları izleyen aşkını gördü.

Seni seviyorum, diye mırıldandı.

Uzandı ve onu kollarının arasına aldı, dikkatlice eğilerek burnunun kenarını öptü. *Seni seviyorum*; kelimeleri ağzıyla şekillendirdi. Kızın gözleri kapandı ve tekrar uykuya daldı; o da sessizce kendisine gülümseyen ve onu karısı ve kızıyla kutsayan kadere şükretti.

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! Entangled'ın en çok satan kitaplarından birini [buradan](#) indirin!

Yazar Hakkında

Yazmaya karşı derin bir tutkusu olan hevesli bir roman okuyucusuyum. Özellikle romantizmi seviyorum ve aşık olan insanlar hakkında yazmaktan zevk alıyorum. Yarattığım dünyalarda çok yaşıyorum ve karakterlerimle aktif olarak (yüksek sesle) konuşuyorum. Savaşçı bir tarzım var: "Hayallerimden asla vazgeçmem." Yazmadığım zamanlarda, The Walking Dead'den Rick Grimes'a, Banshee'den Lucas Hood'a ağzımın suyu akarak, Japon Anime'leri izleyerek ve aşkım Du'Sean ile video oyunları oynayarak bolca zaman geçiriyorum. Ayrıca dondurmaya karşı korkunç bir zaafım var.

Okuyuculardan haber almaktan her zaman mutluluk duyarım ve benimle [Web Sitesi](#)| [Facebook](#)| [Twitter](#) üzerinden bağlantı kurmanızı çok isterim.

Yeni çıkan kitaplarımdan ilk siz haberdar olmak, kapak tanıtımlarını ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız alıntılarını almak için [Bültenime](#) kaydolun.

İyi okumalar!

Stacy

Skandalla Evlenenler serisini keşfedin...

[DÜK KAZARA TEHLİKEYE Ü KOLLARINDA ATARAK
BİR MARKİZLE NASIL EVLENİLİR](#)

Ayrıca Stacy Reid

[DÜKÜN TÜFEKLİ DÜĞÜNÜ
DAYANILMAZ BAYAN PEPPIWELL BİR
DÜKÜN GÜNAHLARI](#)

[KRALİYET EETHİ GÜNDÜZ DÜŞES.
GECE METRES
YATAĞIMDAKİ KONT
LILY LAYTON'UN SKANDAL GÜNLÜĞÜ](#)

SEVGİLİ DÜKÜM, ONUN
KÖTÜ MARKIZI

Bu tarihi kitaplarla skandal yaratın...

BİR HANİMEFENDİNİN OLMADIĞI HER ŞEY

Sawyer North tarafından yazılmış bir roman

Lucy bir gün bir suçlunun tutsağıyken, ertesi gün ton dünyasında bir varis olmuştur. Şimdi, asil bir unvana sahip bir taliple evlenmek zorundadır, yoksa servetini kaybedecektir. Ve düşmanı, Bow Street At Devriyesi'nden Henry, onun öğretmeni olarak işe alınmıştır. Aralarında filizlenen şaşırtıcı duygulara rağmen, birliktelikleri mahkûmdur, çünkü bir unvanı olmadan asla onun olamaz.

DÜKÜN KÖTÜ KARISI

Elizabeth Bright'in bir romanı

Wessex Dükü Sebastian Sinclair, Eliza Benton'a ya da başka birine aşık değildir. Ama evlenmeli ve bir varis çıkarmalıdır ve her ikisi için de aşk gerekli değildir. Müstakbel düşesi soylu ve iyi huylu olmalı, kahvaltıda onu terslemeyecek bir hanımefendi olmalıdır. Kısacası, Eliza'nın tam zıttı. Öyleyse ona uygun bir gelin bulmasında kim daha iyi yardımcı olabilir?

BİR KUL HAKKINDA

Diana Lloyd'dan bir **Balo Salonunda Neler Olur** romanı

Jewel'in amcası onu sadece bir öpücük için sürgüne gönderdiğinde, tonun ona atıfta bulunduğu Lord Scar, evlenme teklif ederek onu kurtarmaya gelir. Jewel, çirkinliğine rağmen kabul eder. Ama onun gibi canavar bir lord, sömürgeci de olsa böylesine güzel bir eşle ne yapacaktır -özellikle de onun çok şuh olduğunu keşfettiğinde?

İSTEKSİZ BİR KONT

Sharon Cullendan bir **Mayfair Gizem Adamları** romanı

Ashland'ın dul yeni kontunun evlenmesi beklenmektedir. Charlotte korunma ihtiyacıyla kapısına dayandığında Jacob ona sadece ismen evlenmeyi teklif eder. Charlotte, uğursuz kuzeninin cinayet işlediğinden şüphelenmektedir ve kendi hayatından endişe etmektedir. Lord Ashland ile evlenmek mükemmel bir çözümdür. Ama çok geçmeden kendini yeni kocasına aşık olurken bulur. Ne yazık ki adam yeniden aşık olmaya izin vermeyecektir. Ve karanlık sırrı her şeyi yok edebilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.